MERCENAR

51 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Ambuscadă în Arizona

Colecţia MERCENAR

51

Dick Stanford

AMBUSCADĂ ÎN ARIZONA

V.1.0

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura Z 2000

2001

CAPITOLUL I

Stătea pe vine în umbră, nemişcat, cu toate simţurile activate, iscodind obscuritatea înconjurătoare a pustiului vibrant de viaţa sa nocturnă insolită şi secretă: bătaie înăbuşită şi permanentă a luptei pentru supravieţuire. În spatele lui, într-un tufiş de cactuşi, nişte insecte scrâşneau încet şi undeva, nu departe de stânga sa, un prădător redutabil se ondula în linişte pe nisip, pândindu-şi prada. Bob Hunter stătea şi el la pândă, iar vânatul său era infinit mai mortal decât veninul unui adevărat şarpe de nisip.

Exterminatorul îşi continua vânătoarea de canibali. Îi hărţuise de la micile lor fortăreţe din Cleveland, până la imensităţile deşertice ale Arizonei. Şi aici nu fusese deloc decepţionat: găsise sălbatici ai Mafiei, o hoardă întreagă, instalaţi în mod confortabil, foarte bine implantaţi, întărindu-şi în fiecare zi influenţa leproasă şi parazitară asupra bunei societăţi din statul Marelui Canion. Erau, de altfel, atât de numeroşi încât Hunter a trebuit să petreacă o săptămână la Tucson ca să-i numere, să-i localizeze şi să determine cu precizie locul şi momentul cele mai potrivite pentru atac.

În afară de obişnuitele escrocherii şi ilegalităţi care formează peste tot ulceraţiile incurabile ale cancerului Mafiei, Exterminatorul adulmecase şi „altceva”. Mai întâi nişte vagi zvonuri, apoi ştiri mai precise despre existenţa unui „bârlog în deşert”, îl făcuseră, prin verificarea informaţiilor, să bănuiască natura acestui „altceva”. La prima vedere merita să insiste puţin.

Exterminatorul alesese statul Arizona ca ultimă ţintă a războiului său perpetuu. Venise fără vreo idee preconceputǎ, dar gata să examineze pleava acolo unde ea se afla. Iar acum se afla în faţa unei enigme: cunoştea soluţia, dar nu şi misterul, avea răspunsul, dar nu şi întrebarea. Astfel că se întorsese în umbră, ca să găsească întrebarea ale cărei răspunsuri îi vor furniza cheia enigmei.

„Bârlogul din deşert” al *mafioţilor* din Tucson semăna cu o tabără militară, care se întindea pe o suprafaţă de un hectar şi jumătate, împrejmuită în întregime cu sârmă ghimpată. În plină zi, se puteau distingea foarte clar, în centru, barăcile, invizibile acum în întunericul acestor ultime ore ale nopţii.

Marile resurse ale Mafiei din Arizona proveneau, bineînţeles, din traficul, pe o scară foarte mare, cu narcotice: marijuana şi

heroină „tare”, transportată cu jeep-ul, camionul sau avionul în anumite puncte precise ale acestei frontiere lungi de aproximativ şase sute de kilometri care separă Mexicul de Arizona. Biroul Federal al Narcoticelor vorbea chiar de „Coridorul Arizonian”, canal bine cunoscut acum, care risca să ia locul, în volum şi importanţă, celebrei *Filiere Franceze* din Europa. Drogul şi o frontieră care putea fi trecută fără dificultăţi reprezentau, în mod evident, un avantaj extrem de mare pentru *mafioţii* locali. Dar Hunter nu renunţa uşor, căci această tabără insolită, implantată în mijlocul deşertului, nu prea semăna cu un depozit ilegal pentru stupefiante.

Bineînţeles, această tabără avea, în partea de vest, o pistă de aterizare, iar Exterminatorul se îndoia că nişte avioane pline cu droguri trebuia să aterizeze acolo. Dar ascunzătoarea era mult mai mult decât un simplu depozit de stupefiante. Nemernicii, în general, evitau să-şi scoată în evidenţă locurile, împrejmuindu-le în mod făţiş cu sârmă ghimpată.

În mod oficial, terenul aparţinea Comisiei pentru Studiul şi Amenajarea Solurilor, după cum mărturisea inscripţia „Zonă interzisă” şi pancarta sa care bara drumul de acces. Dar Hunter învăţase să nu se încreadă în ceea ce trebuia în mod normal să creadă. O jumătate de oră de plimbare în jurul taberei fusese suficientă ca să se asigure că era vorba de o mare păcăleală.

Mai întâi, Hunter nu observase nici un şanţ de evacuare obligatoriu pe toate terenurile decretate de utilitate publică; apoi ferestrele localurilor nu erau echipate cu acele geamuri din sticlă fumurie cu care erau prevăzute toate clădirile care serveau cercetărilor ştiinţifice.

Era clar o ascunzătoare; sau, în orice caz, fusese o ascunzătoare. Şi totuşi, în timpul micii sale plimbări de recunoaştere, în plină zi, nu văzuse decât puţini ucigaşi care se ocupau liniştiţi de treburile lor. Aceştia erau în mod sigur ucigaşi, dar care nu aveau puşti la ei. Tineri delincvenţi ai oraşului, nu prea adaptaţi la căldura deşertului şi care nu se simţeau bine în blugi şi cămăşi de pânză pentru că, de fapt, ei fuseseră născuţi în costume de alpaca şi încălţăminte din piele de crocodil.

În această seară, Exterminatorul voia să descopere exact câţi erau şi ce făceau. Optând pentru o recunoaştere discretă, îmbrăcase ţinuta potrivită: combinezonul său negru de luptă, asortat cu cagula, şi ea de culoare neagră; pe şoldul drept avea arma de şoc, marele Automag 44, şi la subsuoara stângă, Beretta de 9 mm. Avea în jurul taliei încărcătoare şi muniţie

suplimentară pentru cele două arme şi în buzunarul cel mic de la pulpă al combinezonului strecurase un stilet. Fără să uite, bineînţeles, celelalte accesorii de rutină specifice acestui gen de împrejurare. O pereche de bascheţi, şi ei negri, completa această ţinută.

Hunter avea de gând să pătrundă în interiorul taberei înaintea zorilor, când santinelele cele mai bine antrenate nu rezistă toropelii insidioase, imparabilă după o noapte de veghe. Venise timpul să treacă la acţiune. La est, după albia uscată a râului Santa Cruz, primele raze ale zilei luminau vag contururile sumbre ale Tucsonului. La sud-vest, rezervaţia indiană din San Xavier nu era încă decât o vâltoare de întuneric, ai cărei nefericiţi locuitori aşteptau semnalul naturii ca să înceapă o nouă zi de viaţă cu cortegiul său de inexplicabile frustrări.

Hunter se afla la extremitatea sudică a taberei, acolo unde sârma ghimpată era cel mai aproape de barăci. Împrejmuirea nu era electrificată, se asigurase de acest lucru, şi scoase un cleşte, pe care îl purta la centură, ca să taie firele metalice. Avu nevoie de cinci minute de efort susţinut înainte să se strecoare în incinta taberei, ca o umbră mişcătoare, plutind vag pe o rază de lună.

Odată ajuns în interior, Hunter ştia unde să se ducă şi, fără să mai piardă vreo secundă, traversă ghemuit terenul descoperit care separa împrejmuirea de barăci, neezitând să rişte să fie reperat ca să prindă viteză. Voia să ajungă la clădirea cea mai mare, un fel de dreptunghi lung, foarte jos, construit din panouri metalice, dispuse ca bara superioară a unui T în raport cu celelalte construcţii. Hunter ajunse până în zona de umbră a unui perete şi se lipi de el. Acolo, cu toate simţurile în acţiune, rămase câteva secunde să scruteze întunericul ca să încerce să discearnă o prezenţă duşmană. Nimic.

Satisfăcut, Exterminatorul îşi reluă cursa târându-se de-a lungul clădirii, până găsi o uşă închisă cu un lacăt exterior. Se aşeză pe vine, cu urechea lipită de panou, căutând în van zgomote umane, căci şi aici se auzea doar liniştea deşertului. Lacătul nu rezistă unui mic şperaclu special şi uşa se deschise cu un mic scârţâit. Din nou Hunter se opri, cu muşchii încordaţi, gata de atac.

Apoi, cu mare viteză, se strecură în interior, aprinzând minusculul fascicul al lanternei-stilou ca să sondeze întunericul.

Era o sală mare, în mod ciudat goală; lângă un perete se aflau aliniate scaune pliante şi mese de fier, în timp ce, de cealaltă parte a peretelui opus, nişte saltele vechi agăţate de plafon

atârnau vertical până la podea, formând o grea pânză de fond. Ele erau ciuruite de gloanţe. Erau mii de găuri prin care ieşea lâna, ca nişte lungi fire ale unei pânze uriaşe de păianjen, care invadează solul. Fără nici o îndoială, era vorba de o sală de tir, iar acele saltele serveau drept fundal, unde erau dispuse ţintele, în timpul şedinţelor de antrenament.

Interesant, bineînţeles, dar nimic cu adevărat palpitant. În schimb, în spatele meselor, se afla o mică tablă neagră fixată pe perete, de care se folosise cineva ca să ilustreze o conferinţă – analiza unei strategii, poate – scriind cu cretă săgeţi şi alte semne cabalistice care nu puteau fi înţelese la prima vedere.

Lângă tablă era agăţat un plan adnotat cu al oraşului Phoenix. Hunter îl luă şi-l puse într-unul din buzunarele sale, după care ieşi repede în noapte.

În faţa lui, restul taberei îi apărea acum ca un oraş în miniatură; sau mai degrabă ca un model redus al unei baze militare de antrenament. Văzută de aproape, dubla aranjare a construcţiilor nu era altceva decât un „fals” oraş, făcut de faţadă într-o aparenţă înşelătoare, cu câte o uşă sau o fereastră deschisă. Un oraş-artificial. Hunter mai văzuse aşa ceva.

Era un teren de antrenament pentru luptă. Armata, FBI-ul şi poliţia din numeroase state foloseau deseori acest tip de construcţii artificiale pentru dezvoltarea reflexelor de atac şi de apărare ale propriilor efective. Acestea se plimbau în aşa-zisul oraş şi, brusc, la ferestre sau la uşile rămase larg deschise, apăreau fotografii în mărime naturală ale oamenilor buni, ale celor răi sau ale săracilor civili inocenţi. Trebuia deci să reacţioneze imediat, să aleagă între viaţă şi moarte, să tragă sau să ezite, să trăiască sau să moară. Hunter supravieţuise stafiilor de antrenament de acest gen în mai multe rânduri şi, de fiecare dată, ieşise de acolo primul.

Scoţând Beretta cu amortizor, Exterminatorul avansa fără zgomot pe strada sumbră şi goală a acestui oraş. Toate simţurile lui funcţionau la maxim, adulmecând pericolul. Ţinea ridicat în faţă vârful armei, ca pentru a detecta duşmanii invizibili. Era deci pregătit când simţi, în stânga sa, o modificare imperceptibilă a umbrei sale. Atunci se întoarse dintr-un salt.

O formă umană ocupa acum gaura neagră a unei uşi deschise. Zgomotul surd al unei arme din metal abia străluci când umbra îşi îndreptă arma cea mare spre Hunter. Însă Beretta „scuipă” prima şi două gloanţe mortale străbătură întunericul ca să se înfigă în craniul umbrei, săpând două tunele paralele, la o

distanţă de numai câţiva centimetri. Silueta umană dispăru, lăsând liberă gaura uşii larg deschisă.

Hunter traversă în viteză strada până la faţadă ca să examineze direct duşmanul căzut în luptă. Era un bărbat trecut de prima tinereţe, musculos, îmbrăcat într-o ţinută de pânză care, în timpul vieţii, îi servea ca îmbrăcăminte de lucru. Iar faţa sa, sau mai degrabă ce mai rămăsese din ea era destul de grosieră şi oacheşă.

Mafia, desigur...

Exterminatorul acceleră pasul. La extremitatea „oraşului", descoperi nişte barăci complet goale, astfel încât un fel de hangar servea în mod vizibil ca bucătărie şi sală de mese în acelaşi timp. Asta nu era nimic extraordinar.

Bărbatul care murise era deci singur. Hunter fu absolut sigur de asta când părăsi în linişte tabăra fără a fi nevoit să se camufleze. Tipul nu era decât un paznic de noapte, din nefericire aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Şi atunci îi venise timpul să plătească pentru toate lucrurile necurate făcute de-a lungul vieţii sale: viaţa nu-i mai acordase credit, iar afacerea sa se terminase.

În schimb a lui Hunter abia începea. Venise aici sperând să descopere secretul acelui „bârlog al deşertului". Găsise un răspuns, cel puţin parţial: tabăra era, sau fusese, o şcoală. O şcoală a morţii, un centru de perfecţionare pentru trăgătorii de elită.

Dar soldatul cel prost dispăruse, iar manevrele tacticoase, pe care Hunter le observase ziua, nu erau decât treaba de rutină a echipelor însărcinate cu curăţatul şi aranjarea locurilor, acum că ele erau goale.

Unde erau deci „absolvenţii" morţii? Deja pe teren, probabil, dar unde? Niciodată până acum înalta Societate nu se străduise să-şi antreneze corpurile de elită, iar Hunter nu vedea foarte bine de ce începea să facă asta. Laureaţii acestei Academii a Morţii erau în mod sigur destinaţi să ducă la bun sfârşit, în viaţa activă, misiuni speciale...

Atacând în Arizona, Exterminatorul voia să dea o lovitură clasică traficului de heroină. Era urmarea logică a campaniei sale de exterminare a părtii de jos a societăţii din Cleveland. Şi iată că dintr-odată dăduse de greu. Un nou element apăruse pe scena din Arizona, un element neobişnuit, ciudat, neaşteptat, pe care trebuia mai întâi să-l identifice şi să-l înţeleagă dacă voia să elibereze acest stat deşertic de lanţurile tentaculare care îl

asfixiau din ce în ce mai mult. Totul indica existenţa unei forţe paramilitare, aflată sub tutela Mafiei. Dar cum erau constituite trupele, unde erau ele şi care era rolul lor? Acestea erau întrebările ridicate de acel „bârlog al deşertului”.

Hunter simţi un fior pe şira spinării. Ce va descoperi în aceste abisuri ale infernului arizonian?

Se îndepărtă repede în direcţia râpei mici, unde îşi camuflase rulota de război. Va găsi răspunsurile la întrebările sale. Adevărul, într-un fel sau altul, îi va bate mereu la uşă.

CAPITOLUL II

Mafia se stabilise la Tucson în anii patruzeci, când duşmanul din afară antrenase naţiunea într-un război total, lăsând în interior „vermina” liberă să sugă ce era mai bun din societate. Niccolo Bonelli, „Nick” pentru cunoscuţi, unul dintre subofiţerii lui Tony Morello, „Gunoiul” din Cleveland, venise într-o zi să ţină o cură în deşert, ca să se refacă în urma unei răni cauzată de un glonţ; şi se hotărâse să se stabilească aici... Morello nu vedea cu ochi buni acest nou avanpost, rătăcit în bolovănişul neospitalier, până în ziua în care Bonelli îl iniţiase în minunăţiile geografiei şi legislaţiei mexicane. Atunci, într-o noapte, aroganţa lui Tony Gunoi se transformase în admiraţie pentru aptitudinile bunului său prieten Bonelli. Şi, mai mult de treizeci de ani, Nick exploatase filoanele corupte ale Arizonei în folosul seniorului şi stăpânului de la Cleveland, bineînţeles rezervându-şi în mod confortabil o cotă parte de putere şi bani. Apoi, pe măsură ce anii treceau, Tony Gunoi se preocupase mai mult de afacerile sale murdare din partea de est a ţării, lăsându-l pe Bonelli să-şi administreze cum vrea fieful deşertic, cu condiţia ca redevenţele obişnuite să ajungă într-un fel sau altul la Cleveland. Acum însă Tony Gunoi dispăruse în ultimul său conflict cu nemernicul de Hunter, iar Nick Bonelli era în sfârşit liber, debarasat pentru totdeauna de tiranicul său stăpân de la Lacul Erie.

La vârsta de cincizeci şi cinci de ani, Nick Bonelli era şeful incontestabil ale uneia dintre cele mai puternice familii ale Mafiei, domnind între Munţii Stâncoşi şi Oceanul Pacific. El parcursese cu greu treptele puterii, folosind jocurile de noroc, prostituţia şi piaţa neagră din timpul războiului. Datorită traficului de droguri, era considerat acum un „papă” al heroinei pentru tot sud-estul ţării. Îşi punea speranţele şi îşi trăgea veniturile din partea de sud a frontierei, iar heroina mexicană, pe care însoţitorii o transportau de două ori pe săptămână de la Sonora, îi permisese să se lanseze în afaceri mult mai respectabile. Oricum ar fi fost, marile familii din California depindeau în mare măsură de Nick pentru aprovizionarea lor, exact ca şi *Donii* din Cleveland şi din Detroit. Augie Marinello însuşi recursese la bunele sale servicii înainte să-şi stabilească ferma la Pittsburg şi recent, se pare, drogul îşi făcuse apariţia până în Alaska, inundând pur şi simplu toate oraşele de la

marginea frontierei.

Nick Bonelli avea ca mână dreaptă pe propriul fiu. Paul Bonelli era abil şi curajos, nimeni nu putea să nege asta. Dovedise acest lucru ducând la bun sfârşit un contract greu, la vârsta de nouăsprezece ani şi, de atunci, îşi punea capacităţile de netăgăduit în slujba afacerilor familiale.

Hunter îşi reamintea aceste detalii în timp ce conducea rulota GMC pe autostrada 19, la sud de Tucson. Se îndreptă spre drumul naţional 10, angajându-şi arsenalul rulant în deşert, în direcţia capitalei Phoenix.

În cursul acestor zile petrecute la Tucson, Exterminatorul reperase reşedinţa personală a lui Nick Bonelli, un fel de palat situat într-o zonă de periferie extrem de arătoasă. Hunter îşi situase şi el aici principalele centre operaţionale. Branşase „colectori" de informaţii asupra tuturor telefoanelor palatului lui Bonelli, cât şi la cartierele-generale, oficiale sau nu. Sistemul electronic ultrasofisticat al rulotei permitea să recupereze informaţiile astfel primite în mai puţin de zece secunde, cu condiţia să nu treacă prea mult timp. Hunter putea deci să părăsească Tucson o vreme, fără să-şi facă griji.

Instinctul său de luptă îi spunea într-adevăr că partida se juca la nord de Phoenix. În timpul zilelor de investigaţie de la Tucson, Hunter căutase zadarnic o ascunzătoare capabilă să adăpostească o forţă paramilitară, iar harta oraşului Phoenix, pe care o luase din sala de tir, părea ea însăşi să desemneze amplasamentul noului măcel.

Însă Hunter nu îşi imagina deloc ceea ce urma să găsească acolo.

Capitala statului Arizona, Phoenix, este unul dintre oraşele a căror expansiune se numără printre cele mai rapide din toate ţările. Înainte să atace, Hunter se documentase puţin asupra activităţilor care explicau acest progres: în aparenţă, turismul, exploatarea diverselor mine, industria chimică, electronică îşi disputau locul de lider în această cursă a dezvoltării – la fel ca şi ţintele potenţiale deloc neglijabile pentru ambiţia tentaculară a Mafiei. Dar, de la distanţă, Hunter era incapabil să sondeze intenţiile ticăloşilor neidentificaţi.

Phoenix era şi capitala drojdiei societăţii din Arizona şi sediul central al unei puteri corupte care înghiţea toate câştigurile, numai ca ele să fie substanţiale. Prinţii acestei puteri nu erau *mafioţi,* cel puţin nu prin sânge. A doua sau a treia generaţie de emigranţi veniţi din Europa Centrală, ei formau o haită de

renegaţi fără moralitate a căror viaţă era o insultă permanentă la religia propovăduită de părinţii lor. Evrei, bineînţeles, dar numai prin nume. Căci ei erau nazişti, canibali mârşavi care violau în mod neobosit şi fără ruşine idealul strămoşilor lor, şi terfeleau astfel chiar numele religiei lor, aşa cum „seniorii” de tristă amintire, fondatori ai Mafiei, terfeliseră numele unui popor întreg. Da, Hunter îi cunoştea, iar reşedinţa lor nu avea nici un secret pentru el. Banca sa de informaţii şi fişierul cu semnalmente pe care îl avea în cap erau burduşite cu numele lor şi ştia pe de rost unde, când şi cum interferau sau participau la fărădelegile generalizate ale atotputernicei *Commissione* a Mafiei locale. De la epoca eroică a prohibiţiei, îi găseai peste tot unde Mafia se îmbogăţise, foarte în largul lor, dar întotdeauna în umbră, lăsând cu generozitate pe glorioşii *amici* să apară pe prima pagină a ziarelor, să umple morga municipală, dar mereu pregătiţi, în schimb, să dea sfaturi de fiecare dată când camarazii lor aveau nevoie. Ei se numeau Siegel, Buchalter, Cohen, Lansky. Da, Hunter le ştia numele pe de rost şi cunoştea şi rolul pe care îl avea fiecare.

Intenţiona să cureţe acest deşert fetid. În timpul ultimului război de la Cleveland, Hunter lichidase fără remuşcări un gunoi cu nasul coroiat înrudit cu seniorii deşertului.

La urma urmelor, Bob Hunter nu avea nevoie de duşmani noi. Sângeroasa fraternitate a Mafiei era suficientă ca să alimenteze războiul său etern, atâta timp cât trăia; iar cu *capi* cel puţin ştia unde să descopere câmpurile de bătălie şi identifica duşmanul dintr-o singură privire.

Dacă hotăra să-şi extindă războiul, în mod inevitabil ar fi crescut riscurile potenţiale şi, în consecinţă, marja sa de eroare. Şi eroarea, pentru Hunter, risca să ducă la catastrofă. Iar apoi, frontiera care separă inocenţii, spectatorii sau victimele de sălbaticii deghizaţi în civili va deveni în mod inevitabil mai imprecisă, mai aleatorie.

În trecut, Hunter evitase mereu să înfrunte acest sindicat pe care un observator plin de umor îl numise *Cashera nostra,* dar în prezent nu avea altă soluţie. Aşa că gonea cu capul în jos către bârlogul noii fiare.

Exterminatorul avea deci în faţă nu unul, ci două sindicate ale crimei, şi nu ştia dacă ele jucau mână în mână sau, dimpotrivă, se răfuiau reciproc. Şi, ca să complice datele, exista acel „altceva”, fatal şi cel puţin neliniştitor: acea armată personală a lui Nick Bonelli, o forţă paramilitară a cărei importanţă şi putere

rămânea misterioasă, şi care se deplasa pe căi ignorate, ca să ducă la capăt o misiune neclară.

Drumul naţional 10 intra în Phoenix pe la sud, traversa periferia oraşului Tempe, iar apoi trecea nu departe de aeroportul internaţional din Sky Harbour, înainte să ajungă în centrul oraşului. Hunter aprinse plafoniera ca să consulte harta oraşului Phoenix acoperită cu însemne făcute cu creionul: anumite zone fuseseră încercuite cu negru, probabil zone de ascundere, şi patru ţinte precise erau indicate cu o cruce groasă. Apăruseră legături între zone şi ţinte: cu roşu, căile de acces cele mai normale, cu verde, itinerarele secundare posibile în caz de pericol.

Hunter identifică imediat trei din cele patru ţinte: pe prima pentru că cunoştea configuraţia oraşului, şi celelalte două deoarece crima organizată din Phoenix nu avea nici un secret pentru el. A patra ţintă rămânea o enigmă dar, pentru moment, trei erau suficiente.

Două cruci deci, care indicau reşedinţa celor doi „caizi” celebri ai bârlogului din Phoenix. Dacă se uneltea un război între gangsteri, nu era nimic surprinzător. A treia cruce, în schimb, îl intriga pe Hunter: ea indica Primăria.

Eliberând toată puterea marelui motor Toronado, Hunter acceleră în direcţia oraşului Phoenix, oraşul unde îl aştepta probabil o nouă confruntare cu moartea, eventual teatrul următorului său holocaust.

Căci numai cartea Morţii nu părea trucată în acest joc de pocher care începuse la Tucson ca să continue la Phoenix.

Toate celelalte cărţi erau trucate şi jucătorii erau nişte escroci sălbatici.

CAPITOLUL III

Părăsind drumul naţional, Hunter intră cu rulota de război pe Central Avenue, accelerând încet spre centrul oraşului. Depăşi gara Union, apoi clădirile primăriei, după care în dreapta lui apăru recentul turn din Civic Plaza, ultima emblemă a rapidei îmbogăţiri a oraşului…

Dar Exterminatorul nu se îndrepta spre centrul oraşului. Oraşul Phoenix nu îl interesa. Voia să ajungă la periferia cartierului Paradise Valley, şi alesese Central Avenue ca să nu se rătăcească în labirintul străzilor pline de sensuri unice. Puternica rulotă mergea cu viteză. Ea trecu prin faţa campusului de la Maricopa Tech, apoi lăsă în spate şcoala de arte frumoase. Aflat destul de departe de centru, Hunter schimbă direcţia spre Camelback Road: nu se afla prea departe acum, iar vile personale din ce în ce mai luxoase apăreau încet şi sigur.

Hunter cunoştea pe de rost analele cartierului Paradise Valley: acest cartier ultra-rezidenţial avea nu mai puţin de trei cluburi private, un club de golf foarte select şi un club de tenis teoretic municipal. Cu câţiva ani în urmă, locuitorii acestui cartier, socialişti, aleseseră în funcţia de consilier municipal un anume Gus Greenbaum, jucător inveterat şi un speculant la bursă foarte cunoscut. Bătrânul Gus nu fusese un consilier municipal aşa de slab, în măsura în care îşi petrecea cea mai mare parte a timpului făcând vizite escrocilor săi de prieteni la Las Vegas. Relaţiile sale din Nevada deveniseră într-o zi funeste când, în 1958, se întoarse prosteşte în ţărână, în urma unei crize de nervi a unui asociat nemulţumit care îi tăiase gâtul de la o ureche la alta, murdărind de sânge mocheta palatului său din Paradis.

Paradis Valley, la drept vorbind, şi fără să ne jucăm cu cuvintele, era într-adevăr un paradis pentru grangurii din lumea interlopă a oraşului Phoenix: fusese odată un sanctuar, o insuliţă aflată la adăpost de crime şi de corupţia cotidiană, o bulă de aer curat în acest univers de josnicie murdară urât mirositoare a „sindicatului” crimei.

Hunter ajunse aici într-o dimineaţă de primăvară şi descoperi Şarpele… sau cel puţin cuibul.

Merse pe lângă vizuina reptilei, o depăşi cu aproape o sută de metri, apoi opri rulota sub frunzişul destul de întins al unei grădini publice. Aici alese, din garderoba proprie, o salopetă de

lucru fără vreun semn particular şi o şapcă albastră. În mai puţin de un minut, Exterminatorul devenise un muncitor de la telefoane, însărcinat cu verificarea firelor exterioare. O cutie cu scule, o frânghie şi nişte încălţăminte cu crampoane completau îmbrăcămintea sa.

Hunter ieşi liniştit din rulotă şi coborî pe scurtătură. Alesese un stâlp de telefon aşezat exact în unghiul înaltului perete al incintei care izola proprietatea pe care voia să o supravegheze. Începu să urce, ca şi cum asta ar fi făcut toată viaţa. Postul său de observaţie, din preajma cutiei de intrare a firelor, se dovedi a fi excelent. Vedea proprietatea în întregime: nişte copaci mari împrăştiaţi pe o peluză uşor ondulată şi, la capătul unei alei, un conac încântător.

Acei pereţi înalţi protejau în interiorul lor un dragon mârşav, un şarpe infam şi corupt deghizat în fiinţă umană: Morris Kaufman, „Moe”, pentru amicii săi din Detroit şi pentru noii săi prieteni din Paradise.

Ca şi Nick Bonelli, Moe Kaufman se aventurase în vest, într-o zi în care şansa nu îi zâmbise deloc. Condamnat de Marele Tribunal din Detroit, el venise să ia aer la umbra cactuşilor şi întemeiase un imperiu în deşert crescând şi prosperând în acelaşi ritm cu oraşul pe care îl adoptase. Avea faţă de Bonelli privilegiul vechimii şi acela al unui noroc mult mai mare. În plus, pe plan politic, era bine plasat ca să poată să tragă bine sforile, jucând în acelaşi timp rolul mentorului şi al omului de finanţe pe lângă noile stele din guvernarea statului. De altfel, recent, problema influenţei sale în cadrul guvernului statului fusese spusă în mod public de un jurnalist prea curios care nu întârziase să se „sinucidă” la puţin timp după aceea. De atunci, Moe nu îşi mai făcea griji.

Era în mod clar un balaur, un bătrân parazit dezgustător ce sugea ficaţii comunităţii care îl adăpostise. Dar poate că era un balaur aflat în dificultate?

Proprietatea lui Kaufman era una dintre ţintele indicate pe planul furat de Hunter.

Exterminatorul deschise cutia de intrare a firelor telefonice şi începu să sondeze. A doua linie funcţiona, iar conversaţia pe care o surprinse îi acapară întreaga atenţie:

— … Ea este aici, singură cu gardianul şi o slujnicuţă.

— La dracu!

Se auzi încă o voce masculină, furioasă, de această dată cu un accent sudic.

— A trebuit să omorâm gardianul. Ce facem acum?
— Nemernicul! În mod normal, ar trebui să fie acasă.
— Crezi că trebuie să-l aşteptăm?
— Eşti nebun, sau ce? Servitoarea v-a văzut?
— La naiba!
— Bun. Trebuie să vă ocupaţi de ea. Puneţi ceva pe gagică şi luaţi-o cu voi. Bătrânul va veni el la noi.
— OK, venim.
Acum linia telefonică amuţi.

Hunter legă rapid un minuscul aparat transreceptor-înregistrator, îl ascunse cu îndemânare în zona de intrare a firelor şi coborî în grabă de pe stâlp. Aruncă trusa cu scule în spatele unui copac, în timp ce se grăbea spre poarta de fier a intrării proprietăţii lui Kaufman.

Un motor de maşină se auzi undeva, în grădină, şi, percepând un scârţâit de roţi pe alee, Hunter ştiu că confruntarea era iminentă. Descheindu-şi combinezonul de lucru, scoase Beretta cu amortizor, lipită la subsuoară, şi mări pasul. Poarta cea mare din fier scârţâi din ţâţâni, deschizându-se uşor, graţie unui sistem de telecomandă, şi o limuzină mare cu patru uşi avansă încet pe alee. În mai puţin de o fracţiune de secundă, înainte ca toate reflexele sale să se transforme într-o terifiantă maşină de ucis, Hunter mângâie cu privirea vehiculul marcat de destin. În spatele parbrizului se aflau patru capete: doi tipi în faţă, un al treilea şi o tânără femeie în spate. Exterminatorul plonjă brusc, cu Beretta în mâini, şi se lăsă pe vine, într-o poziţie clasică de atac. Arma „scuipă” de patru ori: două gloanţe ciopârţiră în linişte calandrul, în timp ce celelalte două percutară parbrizul în două puncte precise. Două capete căzură pe spate cu o ultimă suflare de viaţă, împroşcând în trecere pe ceilalţi pasageri cu bucăţi de oase şi carne ciopârţită, sângerândă şi vâscoasă.

Limuzina se opri, în timp ce radiatorul găurit îşi răspândea măruntaiele cu un zgomot funebra. Fata era cuprinsă de panică, cu gura deformată din cauza unui urlet mut, dar îngerul său păzitor de pe scaunul din spate se ţinea mult mai bine. Una dintre portiere se deschise şi ucigaşul plonjă cu capul în faţă, încercând cu disperare să apuce revolverul. Beretta tuşi din nou terminând dublul său mesaj mortal, iar elegantul plonjon al ucigaşului nu fu decât o dâră sângeroasă şi macabră.

Hunter ajunse la maşină şi se aplecă înăuntrul ei. Cei doi tipi din faţă erau indiscutabil morţi; la baza capului aveau câte o gaură mare umplută cu terci roşiatic şi cleios. Al patrulea

pasager, în schimb, era viu.

Dar, bineînţeles, fata era moartă de frică. Ţipetele sale de groază erau acum reduse la mici gâlgâieli înfundate, dar îndată ce-l văzu pe Hunter, cu o înfăţişare monstruoasă în îmbrăcămintea sa sinistră, fata începu să zbiere. Nu era îmbrăcată decât cu un halat de casă pătat cu picături de sânge care se măreau puţin câte puţin, pe măsură ce pânza se îmbiba.

Fata era la un pas de o criză de isterie. Nu era momentul s-o calmeze cu chestii sofisticate. Hunter se mulţumi să o pălmuiască cu violenţă, de două ori, imprimându-şi urma roşie a palmei pe fiecare dintre obrajii fetei. Ea se calmă imediat şi reduse intensitatea ţipetelor.

— E totul bine, spuse el cu o voce fermă şi liniştitoare. Calmează-te. Cine eşti?

Fata contorsionă gura câteva momente înainte să emită un sunet articulat:

— Sunt… sunt Sharon Kaufman.

Fără glumă! Frumoasă captură, domnule Hunter! Scoase fata afară din maşină şi o săltă pe umăr după care, fără să mai piardă vreo secundă, se îndreptă spre rulota de război cu acel „trofeu” neaşteptat.

Dar misiunea se dovedise a fi mai puţin uşoară decât era prevăzut. Fata nu avea nimic dintr-o fată firavă; era, dimpotrivă, o femeie opulentă, cu forme feminine bine conturate. În total nu cântărea mai mult de şaizeci şi şase de kilograme şi avea o înălţime de un metru şi şaptezeci de centimetri. Dacă ar fi vrut să se zbată, Hunter ar fi pălmuit-o. Dar nu exista acest risc. Era blândă ca un miel, complet terorizată, nerevenindu-şi încă în fire. Cel puţin în cazul în care nu era drogată.

În rulotă, o aşeză pe o banchetă şi îi desfăcu halatul pătat de sânge. Ea se încordă în faţa acestei violări a intimităţii sale, dar nu făcu nici o mişcare care să-l împiedice pe Hunter s-o examineze. Era nervoasă, bineînţeles. Şi nu era numai nervoasă: era dură, fermă şi probabil că aşa era şi în viaţa de zi cu zi.

— Te rog, mormăi ea cu greu, opreşte-te… nu…

— Calmează-te, spuse el în mod curtenitor. Vreau numai să mă asigur că nu eşti rănită.

Apoi îi încheie halatul şi îi spuse:

— E bine. Petele de sânge nu provin de la tine. Te vei simţi mult mai bine atunci când vei scăpa de ele.

Hunter îi arătă cabina de duş.

— Fii atentă la apă, preciză el. Rezervorul nu este suficient de

mare.

Hunter o bătu uşor pe mână, îi zâmbi şi trecu în faţă, la volan, ca să conducă rulota de război spre nişte locuri mai sigure. Parcurgând străzile din Paradise, Exterminatorul se gândea la noua sa descoperire şi posibilele repercusiuni asupra importantei sale probleme arizoniene.

Moe Kaufman era prima ţintă vizată de echipa de agresori. Ori, *el* nu era acasă, după cum precizase vocea de la telefon; fata este cea care trebuia să scoată lupul din pădure. Până aici, totul era OK. Dar agresorii voiau să-l omoare pe *capo* sau numai să-l bage în sperieţi? Dar de ce?

Sharon Kaufman era încă o carte trucată din acea partidă de pocher. Ea era fata şarpelui, perla porcului. Bătrânul nefiind acasă, era normal şi logic să-i fie capturată progenitura. Până la urmă, dacă Mahomed nu se duce la munte… nu-i aşa?

Dar, la urma urmelor, ce rol avea acest trofeu stânjenitor în acest joc? Era în aparenţă o tânără femeie viguroasă, apetisantă şi sclipitoare, dar rămânea totuşi fiica şarpelui. În momentul prăbuşirii, de care parte s-ar fi aflat ea?

Încă o necunoscută.

Hunter începu să creadă că luase trenul de Arizona din mers şi că ratase multe opriri interesante. De acum înainte el deschisese jocul capturând o regină. Nu era aşa de rău. Era suficient, în orice caz, ca să intimideze ceilalţi jucători şi poate că, cu puţin noroc, să bulverseze întreaga partidă.

Exterminatorul se afundă în Paradise.

Căuta şerpi.

CAPITOLUL IV

Jim Hinshaw era nemulţumit, şi pe bună dreptate. Un profesionist desăvârşit, obişnuit cu perfecţiunea în tot ceea ce întreprindea, el avea, de la natură, o anumită dificultate în a admite eşecul. Asta îl măcina, tulburând profund dragostea sa excesivă pentru ordine şi privându-l de plăcerea supremă pe care o încerca în stăpânirea situaţiilor. În această împrejurare, el investise şase luni din timpul său şi bani de la Bonelli ca să asigure controlul perfect şi fără greşeală al operaţiunii în curs. Şi iată că lovitura expediată eşuase lamentabil, dejucată, aruncată în aer de forţe necunoscute.

Răpirea lui Kaufman trebuia să meargă ca pe roate. Copoii lui Hinshaw filaseră convoiul bătrânului timp de o lună întreagă, dând importanţă celor mai mici mişcări atât pe timp de zi, cât şi pe timp de noapte. Şi niciodată nu îşi părăsise domiciliul înainte de ora nouă dimineaţa.

Mai puţin astăzi.

Hinshaw încetase să mai creadă în miracole de la vârsta de şase ani, când tatăl său, plecat să bea ceva, nu se mai întorsese niciodată. În consecinţă, absenţa lui Kaufman era pentru el fie o coincidenţă ciudată, fie o fugă sub forma unui avertisment dat victimei. Şi, fiind realist, el opta pentru cea din urmă eventualitate.

Dar acest lucru implica un trădător.

Hinshaw îşi cunoştea propriile trupe şi, pe bună dreptate, nu se putea îndoi de ele. Oamenii lui erau loiali: loiali faţă de misiunea prezentată pentru că ei iubeau banul şi, deopotrivă, erau loiali faţă de el, pentru că le inspira un amestec de teamă şi respect.

Hinshaw admira loialitatea pe care o impunea subordonaţilor săi. El vedea în asta una dintre virtuţile care marchează linia între amatori şi profesionişti, între un adevărat gangster şi o echipă de lăudăroşi de duminică. Iar în executarea misiunii, loialitatea era indispensabilă.

Ordinul misiunii era următorul: Hinshaw trebuia să salveze oraşul Phoenix; iar pentru a face acest lucru, în primul rând loialitatea şi profesionalismul păreau indispensabile.

Făcând bilanţul situaţiei de faţă, Hinshaw începu să contabilizeze plusurile şi minusurile. Mai întâi minusurile:

Kaufman îi scăpase printre degete şi ticăloasa – fiica lui Kaufman – reuşise să fugă; fără să uite de cei trei oameni ai lui Hinshaw care umpleau sertarele camerei frigorifice municipale. Risipise deci zece la sută din forţa de lovitură în această primă încăierare care, de altfel, nu ar fi trebuit niciodată să aibă loc.

Apoi plusurile: în oraş, poliţistul părea convins că gafa din această dimineaţă se datora unui singur om. Paznicii lui Hinshaw probabil că subestimaseră unul dintre gardienii lui Kaufman şi ticălosul i-a luat prin surprindere, la ieşire. Prea multă încredere în sine poate să se dovedească mortală. Trebuia trecuţi aici şi Angel Morales şi Floyd Worthy, cei doi fideli ai lui Hinshaw, cei mai vechi prieteni ai lui, din timpurile eroice din Vietnam, care erau „armele sale secrete" personale. Şi, ca să-i susţină, douăzeci şi cinci de „grămezi de muşchi" aleşi dintre cei mai corupţi şi cei mai duri care trambalaseră vreodată o puşcă pe străzile din Tucson. Aceşti oameni, acum, gratie generozităţii lui Nick Bonelli...

Hinshaw îi datora mult lui Bonelli pentru încrederea, puterea şi banii pe care *capo* din Tucson i le oferise în timpul ultimelor luni. De fapt, el îndeplinise toate speranţele şi obiectivele lui Bonelli. Aşa că în nici un caz nu îl va anunţa că un necunoscut făcuse să eşueze faza numărul 1 a operaţiunii! Încă mai putea să repare lucrurile şi să facă astfel încât ca acest ticălos să moară. Îi datora acest lucru atât domnului Bonelli, cât şi lui.

Hinshaw apăsă butonul interfonului şi dădu un ordin. Uşa biroului se deschise ca să lase să intre două persoane ce se îndreptau spre scaunele goale. Ei nu aveau asupra lor nici arme, nici ţinută de luptă, dar se deplasau cu o graţie şi o rigiditate perfect militară, umplând camera de vibraţii care evocau moartea.

Erau nişte adevăraţi profesionişti. Nişte meseriaşi!

Angel Morales: mic şi uscat, cu părul negru şi drept încadrând o faţă latină fin conturată. Avea o gură senzuală care se întindea atunci când zâmbea şi se deforma într-o grimasă de extaz în focul acţiunii. Apoi Floyd Worthy, înalt şi slab, negru ca un diavol, cu mâini lungi nervoase şi într-o continuă mişcare, mai puţin atunci când ele ţineau una dintre armele la care ţinea imens.

Hinshaw se simţea mai puternic şi mult mai sigur pe el. Ei formau trupa lui de şoc. Scoase o sticlă de vodcă Eristoff şi trei pahare.

Worthy luă cuvântul. Avea o vocea bolovănoasă.

— Ce vrei să ne spui, şefule?

— Oamenii noştri au fost ucişi de un singur nemernic. Am dedus din asta că Moe Kaufman nu are trupe cantonate în proprietate. *Nu încă,* cel puţin. Foarte repede va trebui să ne recuperăm pierderile şi să salvăm miza, spuse el punând vodcă în pahare.

— Şi ţinta B?

Morales era cel care pusese întrebarea.

— Răspuns afirmativ. Ne trebuie un ostatic ca monedă de schimb. Floyd, te însărcinez personal cu această misiune, şi asigură-te că băieţii tăi au înţeles bine manevra: vrem pasărea în viaţă. Un pachet de carne congelată nu valorează mare lucru.

— OK., spuse Worthy, deloc tulburat, în timp ce mâinile sale mari şi vinete frământau paharul de vodcă pe jumătate gol.

— Ia cel puţin şase oameni cu line, spuse Hinshaw. Poate că ceilalţi au fost prea puţini.

Nu era nici un regret în vocea care evoca dispăruţii, numai un simplu dispreţ reţinut în faţa unei erori tactice.

— Nici o problemă, replică Worthy, şi pentru prima oară un zâmbet firav apăru pentru scurt timp pe faţa sa îngrozitoare.

— Ai toată încrederea mea, reluă Hinshaw afişându-i un zâmbet morbid. Angel, tu asigura spatele şi ocupă-te de legături. Dar să nu intervii decât atunci când se impune. Ai înţeles? Să nu te bagi dacă treaba eşuează.

— Am înţeles, răspunse Morales. Floyd nu va avea nevoie de întăriri pentru o treabă de rutină ca asta, nu-i aşa, Floyd?

— Exact. E o treabă uşoară, mormăi Floyd, în chip de răspuns.

— Bine. Am terminat.

Hinshaw se cufundă în citirea unui dosar deschis de pe birou, iar ceilalţi, înţelegând că prezenţa lor acolo nu mai era de dorit, ieşiră în linişte.

Jim Hinshaw nu era deloc nemulţumit. Se simţea foarte bine, capabil, puternic şi demn de încrederea lui Nick Bonelli. Vechea treabă avea să reînceapă, ca şi cu vietcongii: vom forţa duşmanul să îngenuncheze şi îl vom pune să se târască precum un animal. La momentul potrivit, vom spune: *Dacă îi ţii bine de coaie, de inimă şi cap, vor veni totdeauna după tine.* Şi banii lor la fel. Şi, de altfel, orice. Dar mai întâi trebuie să-i strângă bine de testicule.

*

Rulota de război, totodată domiciliul ambulant al lui Hunter, era parcată pe o alee umbrită a parcului din Echo Canyon. Sharon Kaufman şi Hunter erau aşezaţi la fiecare dintre

extremităţile unei banchete rabatabile. El încă mai purta combinezonul de culoare neagră, iar fata, pierdută în imensul halat pe care Hunter i-l împrumutase, părea aproape un copil. Nu tocmai căci, în ciuda acestei îmbrăcăminţi pur şi simplu exagerate, ea rămânea o femeiuşcă frumuşică foc.

Hunter îşi luă privirea de la formele voluptuoase ale femeii şi îi căută privirea. Ea îl privea cu insistenţă pe deasupra ceştii de cafea, cu ochii încă îngheţaţi de frică. Cu toate acestea, fata schiţă un zâmbet şi, punând jos ceaşca cu cafea, murmură cu greutate:

— Eu... nu ştiu ce să spun... Mulţumesc... presupun.

— Ai putea să spui chiar mai multe, răspunse Hunter cu o voce plină de răceală, păstrându-şi zâmbetul liniştitor.

Fără să răspundă, Sharon pică din nou în contemplarea propriei ceşti cu cafea.

— Moe Kaufman este tatăl tău, nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Are probleme.

— Da... aşa cred. Ce voiau acele brute?

— Pielea tatălui tău. Şi încă o mai vor. Din acest motiv au încercat să te răpească. Avându-te pe tine ştiau că, în definitiv, vor avea şi capul tatălui tău. Ei da, domnişoară Kaufman, acesta este marele joc. După părerea ta, de ce te luaseră cu ei?

— Nu... nu am avut timp să mă gândesc la asta. Totul s-a întâmplat aşa de repede. Tu cine eşti?

— Cel care te-a salvat din mâinile răpitorilor... Dar acum eşti liberă. Pleacă, dacă asta te încântă. Întoarce-te la tine acasă. Totuşi, nu te sfătuiesc să faci aşa ceva.

Între ei, frica era aproape tangibilă. Fata lăsă privirea în jos, incapabilă să-l privească, în timp ce, în mod vizibil, o mie de întrebări îi treceau prin cap şi poate de zece ori mai multe răspunsuri logice.

— Atunci ce ar trebui să fac? întrebă ea.

— Vorbeşte cu mine, spuse Hunter întinzând mâinile.

— Despre ce? spuse ea neliniştită.

— Să începem, dacă vrei, cu asociaţii tatălui tău.

— Cum? Eu nu...

— Nick Bonelli, spre exemplu.

Aceasta nu era nici o întrebare şi nici o afirmaţie, era o constatare.

— Ei bine, aşa este... Domnul Bonelli este un prieten de-al tatălui meu. Cred chiar că sunt asociaţi în anumite întreprinderi

din Tucson.

— Asocierea lor nu mai este valabilă, remarcă sec Hunter.

— Cum?

Tânăra femeie era mai încordată. Era vizibil faptul că nu înţelegea.

— Ucigaşii care te-au luat pe sus mai devreme erau chiar oamenii lui Bonelli.

— Ce? Cum… Dar *cine eşti tu?*

— Bob Hunter, dacă asta îţi foloseşte la ceva.

La început, numele nu păru să-i spună nimic. Părea că încearcă să caute acest nume în memorie, dar degeaba.

— Mi se pare că am auzit numele tău undeva.

— Se poate. Tatăl tău şi fostul lui asociat îl cunosc destul de bine.

— Îl cunoşti pe tatăl meu?

— Numai din auzite. Până în această dimineaţă eram cel mai mare duşman al său.

Hunter? *Hunter!* Fata făcu brusc legătura, iar faţa ei îşi recăpătă culoarea iniţială datorată fricii.

— Oh, Dumnezeule! Tu eşti faimosul Hunter?

— Ultimul descendent al neamului, spuse el fără cea mai mică urmă de umor.

— Dar… se spune că… în sfârşit… te lupţi cu Mafia, nu-i aşa?

— Bonelli, asociatul tatălui tău, este *capo* din Tucson, reluă el cu o voce glacială.

Ea părea şocată:

— Ca… capo?

— *Capo mafioso*: şeful local. Regele şobolanilor din domeniul brânzeturilor. Tatăl tău a fost mână-n mână, de-a lungul anilor, cu acest tip.

— Am auzit eu ceva despre asta, spuse ea înroşindu-se, dar nu cred. Şi chiar dacă domnul Bonelli ar fi… ceea ce tu pretinzi, tatăl meu este un om de afaceri. Este deci normal ca el să aibă… până la urmă… relaţii.

— Ai avut plăcerea să întâlneşti câteva dintre acestea azi de dimineaţă.

— Şi de ce domnul Bonelli l-ar uri pe tatăl meu?

— Asta este întrebarea. Am venit la Phoenix ca să încerc să răspund la această întrebare. Cel puţin ştiu un lucru: aceşti tipi sunt nişte profesionişti. Şi n-au venit la Phoenix singuri. Restul batalionului probabil că aleargă după tatăl tău în acest moment, în cazul în care nu cumva l-au găsit deja.

— Sigur, nu. Dacă tatăl meu vrea să dispară… Nici o problemă, o va face, asta e sigur.

Ea lăsă brusc capul în jos, pronunţând această ultimă frază. Fără îndoială, Sharon Kaufman „auzise anumite lucruri, dar foarte vag”. În scurt timp, ca îşi punea întrebări cu privire la aceste circumstanţe ciudate şi anumite comportamente ciudate, despre aceşti vizitatori neaşteptaţi care veneau să-l vadă pe tatăl ci la nişte ore adesea nepotrivite şi despre acele voci înfricoşătoare car. Din când în când sunau noaptea.

Ei da, biata Sharon Kaufman ştia, bănuia poate, sau mai degrabă se temea de adevărul despre oamenii de afaceri ai tatălui său.

Fata rupse liniştea după un lung moment de penibile reflecţii:

— Ai vorbit serios, mai devreme, când ai spus că sunt liberă?

— Poţi să pleci când doreşti. Eu nu iau niciodată ostatici civili.

— Dar ai vrea să te ajut, nu-i aşa?

— N-am nimic să-ţi propun în schimb, Sharon.

— Viaţa tatălui meu, poate, sugeră ea cu timiditate, cu o licărire de speranţă în ochi.

— Nu fac niciodată promisiuni fără să fiu sigur că le pot onora, răspunse Hunter cu răceală.

Apoi adăugă pe un ton mai amabil:

— Mă crezi sau nu, dar eu nu am venit la Phoenix ca să-l ucid pe tatăl tău. Aş putea foarte simplu s-o fac părăsind oraşul şi lăsând mână liberă „prietenilor” lui. Scopul meu este să evit, în măsura în care se poate, un război deschis în stradă, să împiedic o bandă organizată să câştige supremaţia asupra celorlalte şi, în consecinţă, să controlez în întregime oraşul. Acesta este obiectivul pe care mi l-am fixat şi mi-l voi urma cu orice preţ. Cine are urechi de auzit, să audă.

Sharon Kaufman cântări sensurile acestor cuvinte un anumit timp, după care, ridicând capul, îl privi în ochi:

— Am înţeles, spuse ea cu o mare simplitate. Te voi ajuta, cel puţin până la un anumit punct. Dar niciodată nu îmi voi trăda tatăl.

— Perfect, cred că ne vom înţelege.

Dar Exterminatorul ştia că nici nu putea fi vorba de asta.

CAPITOLUL V

Sharon Kaufman îşi reveni uşor în fire, cugetând la ce trebuia să-i spună sau să nu-i spună marelui monstru îmbrăcat în negru. Metodele lui brutale o speriaseră, cu atât mai mult cu cât nu se simţea bine din cauza evenimentelor de dimineaţă. Dar acest monstru avea vocea caldă, iar în ochii lui întunecaţi ca nişte morminte deschise fata citea un fel de sensibilitate ciudată. Foarte uşor, căutându-şi cuvintele cu prudenţă, ea începu să vorbească:

— Cu o oră înainte de sosirea acelor tipi, tatăl meu a primit un telefon de la Ike Ruby.

— Ştiu cine este, o întrerupse Hunter. Continuă.

Sharon se opri brusc, acum mai puţin sigură pe ea. Acest Hunter ştia poate mai multe decât îşi imagina ea.

În cele din urmă, reluându-şi cu dificultate firul gândurilor, continuă:

— Acest telefon părea să fie important. După ce a închis telefonul, tatăl meu era... nu, nu furios... să zicem mai degrabă contrariat...

Hunter a trebuit să o trezească din visare:

— Atunci a plecat să se întâlnească cu Ruby?

— Nu... nu ştiu. Poate, dar mie mi-a spus numai că iese.

Ea ezită un moment înainte să precizeze:

— Tatăl meu şi Ike lucrau împreună. Poate că s-au întâlnit în biroul tatălui meu dar, sinceră să fiu. Nu ştiu nimic despre asta. Nu mi-a spus unde se duce.

— Bine, spuse Hunter, regăsindu-şi subit vocea sa glacială. Unde să te conduc?

Sharon încremeni, sufocată: de ce oare o expedia aşa de repede?

— Dar... eu...

— Te cred, o întrerupse el brusc. Aşadar, suntem chit şi să rămânem aşa.

— Dar nu s-a terminat, nu-i aşa? spuse ea cu timiditate. Mă refer la tatăl meu.

— Mi-e teamă că nu, replică Hunter brusc domolit.

De data asta fata înţelesese.

— Ascultă, protestă ea, judeci greşit. Tatăl meu este un om cât se poate de cumsecade. Are duşmani *în afaceri*, probabil şi

duşmani *politici*, dar în rest... totul este absolut fals.

— Unde să te las? întrebă Hunter din nou ca şi cum nu ar fi auzit-o.

— Ike Ruby este ca un al doilea tată al meu. De altfel, totdeauna i-am spus unchiul Ike... Oh, te rog. Simt că eşti un om bun. De ce m-ai mai salvat dacă vrei să mă arunci din nou în gura lupului?

Hunter oftă şi spuse:

— Nu te arunc nicăieri. Tot ceea ce caut este numai adevărul. Şi fără Kaufman şi Ruby nu văd prea bine cum l-aş putea descoperi. Am nevoie deci de amândoi.

Atunci, luându-şi inima-n dinţi, ea sughiţă, ca şi cum nu ar mai fi avut aer să respire:

— În cazul ăsta, te urmez. Îi vom găsi împreună.

Un mic zâmbet lumină faţa lui Hunter:

— Nici nu se pune problema.

— De ce? Povestea asta mă priveşte şi pe mine, nu? Am acest drept.

Zâmbetul lui Hunter dispăru.

— Ce drept? Acela de a muri? În mod normal, acest drept îl avem toţi. Dar nu sunt eu acela care te va ajuta să-ţi exerciţi acest drept.

Avea atâta fatalism în voce încât ea se nelinişti, lăsând privirea în jos.

— Nu pot să mă întorc la mine acasă, murmură ea în cele din urmă.

— Exact, aprobă Hunter.

— Trebuie să dau un telefon.

Hunter oftă, îi arătă unde se află telefonul, îi explică pe scurt cum să-l folosească, apoi o ascultă cum îşi dădea întâlnire cu un coleg de facultate. Din acest moment, conversaţia lor deveni perfect neinteresantă, iar ea se mulţumi să-i indice drumul pentru a o conduce.

Nu era foarte departe. Punctul respectiv se afla într-un imobil de studiouri, lângă North Central Avenue, exact în spatele spitalului Saint-Joseph. În timpul drumului, Sharon examină cu atenţie interiorul rulotei, întrebându-se în mod vizibil în câte scopuri negre putea folosi. Era un car al morţii, sinistru şi ameninţător întocmai ca şi monstrul negru care îl pilota cu seninătate pe străzile din Phoenix.

Hunter depăşi imobilul şi făcu turul caselor ca să inspecteze cartierul liniştit, după care îndreptă vehiculul într-o direcţie

precisă unde opri.

Ea se ridică, gata să plece, cu mâna pe uşă şi se întoarse pentru ultima dată, indecisă, ca şi cum ar fi sperat în continuare să-l înduioşeze:

— Domnule Hunter... eu...

— Nu, nu vreau promisiuni, Sharon, îi aminti el încet.

Ea voia să spună mai multe, dar se opri.

— Mulţumesc încă o dată.

Fata traversă în grabă peluza umedă şi se opri un moment ca să arunce o ultimă privire la vehiculul acela ciudat care dispăruse deja în curbă.

Sharon Kaufman ajunse imediat la locul de întâlnire. Faţa sa încă tânără avea o mască rece plină de hotărâre. La urma urmelor, ce importanţă avea Hunter? Ea avea de onorat propriile sale promisiuni.

*

Hunter îl cunoştea sigur pe Ike Ruby. Fata pretinsese că el era un om de afaceri, dar Exterminatorul ştia, din sursă sigură, că îndeplinea pe lângă Kaufman rolul capital de general şef al imperiului deşertului. Născut în Bronx, Ruby crescuse sub îndrumarea lui Lepke Buchalter, câştigându-şi primele sale galoane în timpul războiului din sindicate, înainte să se aventureze înspre vest pentru a deveni rapid mâna dreaptă a lui Kaufman. Un braţ drept cu o alonjă sigură. Cazierul său judiciar menţiona şapte arestări pentru prezumţie de ucidere, cu numai o condamnare, dar fără vreo dovadă. Acesta nu era decât vârful vizibil al aisbergului căci. În ciuda dispariţiilor regulate şi sistematice ale opozanţilor săi şi în ciuda zvonurilor persistente asupra existenţei unei gropi comune suspecte, în plin deşert, Ruby nu-şi mai făcuse probleme din cauza justiţiei de douăzeci şi cinci de ani.

Un „om de afaceri”! Adică un „canibal”.

Bob Hunter nu era singurul care se afla pe urmele lui Ike Ruby: reşedinţa infamului şacal era şi ea însemnată pe harta oraşului Phoenix, ca reprezentând una dintre ţintele vizate. Hunter îşi dădu seama brusc că era poate prea târziu ca să mai aibă o întrevedere cu acest ticălos. Şi nu pentru că soarta – oricât de brutală ar fi ea – a unui sălbatic decadent l-ar fi afectat: în alte împrejurări, Ike Ruby ar fi putut foarte bine să-i servească drept marionetă în caruselul jocului său infernal cu moartea. Dar, deocamdată, Exterminatorul avea nevoie de un atu pentru acest joc de pocher din Phoenix, iar mâna dreaptă a lui Kaufman ar fi

putut să fie exact ce-i trebuia.

Hunter tură puţin puternicul motor Toronado, aducându-şi aminte configuraţia străzilor din Phoenix. Se duse acasă la Ike Ruby, a cărui proprietate era situată în partea de nord-vest a Camelback Park, nu departe de autostrada naţională. O găsi fără dificultate şi făcu înconjurul zidului înalt al incintei, încercând să adulmece vreo prezenţă inamică.

Această prezenţă fu simţită, de altfel, imediat. Poarta de fier de la intrare era larg deschisă, iar această lacună indiscutabilă în sistemul de securitate al unui domn presupus circumspect declanşă în capul lui Hunter un imens sistem de alarmă. Dar zidul împrejmuitor nu lăsa să se vadă decât vârfurile copacilor şi un acoperiş de ţiglă, la aproximativ şaizeci de metri distanţă.

Parcă rulota şi se echipă imediat pentru atac: Big Thunder, Automagul de calibru 44 pus pe şoldul drept, Beretta cu surdină, un mic pistol-mitralieră în banduliera din jurul gâtului şi centuri cu muniţie suplimentară pentru cele trei arme. Hunter dădu să ia cu el şi micile grenade, dar în cele din urmă preferă să le lase în rulotă. După ce se pregăti, părăsi repede rulota.

Nu folosi intrarea principală, totuşi foarte tentantă, cu porţile cele mari deschise, şi alese un traseu mai discret, în zona de nord a zidului. Grădina se întindea în faţa lui, presărată pe ici, pe colo cu pâlcuri de copaci frumos dispuşi. Dar Hunter îşi concentră imediat întreaga atenţie asupra casei, o construcţie lungă în stil spaniol, cu un acoperiş de ţiglă roşie, în faţa uşii de la intrare era oprită o tanchetă impunătoare, iar silueta întunecată a unui bărbat se zărea în spatele volanului, în timp ce, pe scaunul din faţă, un alt tip se instalase comod cu o nonşalanţă prea ostentativă: un negru bine făcut, bine îmbrăcat, dar care se crispă când auzi focurile de armă din interiorul casei.

Hunter se simţi brusc galvanizat şi, profitând de neatenţia negrului, fugi până la casă. Cu o ultimă săritură, ateriză lângă uşa laterală şi plonjă în interior cu mitraliera cea mică în mâini.

Dar, ca pentru a-l sfida, camera era goală. Cu toate acestea, dincolo de uşă, în spatele peretelui din fund, auzi un nou tunet fără echivoc şi ecoul funest ale unei ploi de bucăţi care se abăteau asupra solului. Se deplasă repede spre uşă şi o întredeschise puţin, cât să încerce să evalueze amploarea acestui infern.

Doi nemernici se retraseseră în bucătărie, cu armele în mâini, în spatele unei mese mari, răsturnată care le servea drept meterez. Trăgeau cu armele în direcţia holului de la intrare: alţi

trei ticăloşi se aflau în sufragerie, în spatele unei canapele bine capitonate trăgând şi ei cu arma în sens opus. În tristul *no man's land,* între cele două câmpuri, zăcea un corp uman ciuruit de gloanţe, dar nici unul dintre opozanţi nu părea dornic să se predea. Hunter avu timp să zărească josnicul craniu chel al lui Ike Ruby care se ridică puţin ca să vadă mai bine invadatorul.

Exterminatorul îşi semnală intrarea printr-o salvă de mitralieră a cărei strălucire ucigătoare atinse pe unul dintre agresori în plin, despicându-l de la subsuoară până la şold şi trimiţându-l la pământ, sub o masă joasă.

Zgomotul se opri instantaneu, timp în care cele patru perechi de ochi se îndreptară spre Hunter, încercând să se lămurească dacă acest monstru care sosise reprezenta un pericol nou sau un ajutor neaşteptat. Ike Ruby crezu că recunoaşte în el un aliat şi se ridică puţin, cu arma în faţă trăgând o salvă triumfală.

Agresorii, care se aflau în salon, băteau în retragere, descumpăniţi, înălţând orbeşte armele ameninţătoare şi trăgând în toate direcţiile ca să-şi acopere fuga.

Hunter îi prinse din urmă: o rafală de gloanţe ciurui pieptul primului fugar şi îl aruncă jos fără să-i lase timpul să-şi explice ce se întâmpla. Ultimul invadator stătea pe vine, ezitând să fugă ba într-o parte, ba într-alta. Această lipsă de decizie îi fu fatală: pistolul-mitralieră trase din nou, trimiţându-şi toată încărcătura şi, într-o clipă, gunoiul era metamorfozat într-o strecurătoare, sângele său împroşcându-se cu violenţă prin toate găurile. Apoi bărbatul se încovoie şi se nărui la pământ, în timp ce un deget apăsă în mod automat pe trăgaciul armei sale îndreptată spre Ruby şi agentul său.

Nişte imagini secundare laterale apărură în câmpul vizual al lui Hunter: la dreapta sa, mai întâi, agentul lui Ruby se răsturnă pe partea cealaltă. Într-o scânteiere purpurie, ţinându-şi în mâinile însângerate capul care făcea explozie; la dreapta sa, o siluetă umplea deschizătura uşii, soarele strălucind în mod lugubru pe arma sa de metal: era chiar ucigaşul negru, bine făcut, din maşină, care avea un M 16 la şoldul drept.

Hunter şi marele negru se priviră reciproc cu insistenţă pentru o clipă, încremeniţi în intemporalitatea pericolului. Apoi, Hunter se retrase şi plonjă în spatele uşii, în momentul în care o limbă de foc scăpă din botul de oţel ameninţător, urmată de o rafală de gloanţe de calibru 5.56 care se înfipseră în pervaz. Proiectilele, atingând pereţii, smulseră în drumul lor bucăţi de tencuială şi de tâmplărie care căzură ca o ploaie. Hunter rămase nemişcat o

secundă, ascultând suflul morţii despicând aerul până deasupra capului său. Apoi gloanţele deviară, în mod vizibil în căutarea unei alte ţinte aflată în cameră, lovind orbeşte, în căutarea unui ultim suspin omenesc.

Apoi totul se opri brusc: Hunter intră instantaneu în acţiune, aşezându-şi mitraliera drept în faţă şi aventurându-se din nou pe câmpul de luptă, în mod curios extrem de liniştit. Un scrâşnet de roţi de pe alee îl informă că măcelul se terminase, în timp ce Hunter, alergând spre uşa exterioară, avu timp numai să zărească farurile din spate ale maşinii care trecea de porţile de la intrare.

Indiferent, Hunter reveni la locul măcelului: cadavrele zăceau peste tot, dar nu le dădu atenţie. El îl căuta pe Ike Ruby şi îl găsi prăbuşit în spatele bucăţilor de masă din stejar, cu pieptul ciuruit de gloanţe. La fiecare inspiraţie, o spumă de sânge îi apărea la nivelul buzelor şi curgea încet pe vesta cu care era îmbrăcat.

Tipul urma să moară în scurt timp. Incapabil să-şi fixeze privirea, el întoarse ochii lugubri spre Hunter şi scoase un geamăt în încercarea de a vorbi. Era evident faptul că Ruby îl luase pe Hunter drept un trimis al lui Kaufman, şi avea intenţia să-i transmită un mesaj înainte să moară.

— Spune-i… spune-i lui Moe… nu am putut vorbi cu Weiss. Nu i-am spus…

Capul agentului se legăna şi răsuflarea care îi scăpa în mod penibil din bronhii făcea să apară bule de sânge prin găurile pieptului.

— Spune-i lui Moe…

— Stai liniştit, îl calmă Hunter.

Ieşi în grabă şi se deplasă spre rulotă.

Vocea lui Ruby îi răsuna încă în cap, în timp ce demară în trombă: *N-am putut vorbi cu Weiss…*

Mesajul era incomplet, bineînţeles: nu era decât ultimele sughiţuri delirante ale unui muribund; dar brusc, pentru Exterminator, totul deveni limpede ca apa de izvor. O nouă bucată din acel puzzle demenţial care era Arizona tocmai se aşezase, în mod miraculos, la locul potrivit. Hunter avu o viziune brutală, fragmentară, dar înspăimântătoare. Acest joc de pocher lua o amploare neaşteptată şi noi jucători ieşeau din umbră, veniţi din toate părţile; în special o faţă întunecată şi morbidă pe care Hunter o mai văzuse undeva, fără să-şi aducă aminte unde anume.

Exterminatorul conducea cu faţa crispată, pătrunsă de o

determinare rece: înainte să moară, Ike Ruby îi încredinţase un mesaj. El îl va duce la destinatarul lui în persoană: un membru al Senatului american, care răspundea la numele de Weiss...

CAPITOLUL VI

În aceste discursuri electorale, senatorului Abraham Weiss îi plăcea să se prezinte ca un *self made man.* Acest lucru plăcea electoratului. Evident, totdeauna exista o mână de detractori – jurnalişti cu tendinţe politice în general opuse – care să se grăbească să susţină contrariul, dar Weiss îi trata public ca nişte mitomani periculoşi, iar legenda, după care el ar fi moştenit de la tatăl său afacerile familiale fără să fi investit vreodată vreun ban, nu era decât o invenţie perfidă de-a lor. Haida-de! Abie era cel care, imediat după ce tatăl său fusese înmormântat, se hotărâse să se lanseze în exporturi şi transporturi maritime. Şi tot el, folosindu-se de sprijin politic şi financiar, îşi aşezase fratele, David, la conducerea Casei de Economii a statelor din sud. Graţie acestui lucru, holding-ul familial conţinea acum o filială de investiţii funciare.

Şi chiar aceste guri rele, adresându-se midinetelor, reproşau aceste lucruri atât lui Abraham Weiss cât şi prietenilor lui. Ei se înverşunau, în particular, în privinţa prieteniei suspecte care îl lega de Moe Kaufman. Dar cum poţi să te miri de faptul că acest prieten dintotdeauna a finanţat campaniile electorale ale lui Abie?

Defăimătorii îşi mai aminteau cu indignare că senatorul, în 1949, urmând sfatul lui Kaufman, se prezentase la locale, şi că, în 1958, pronunţase un discurs funebru la funeraliile lui Gus Greenbaum. Şi de ce nu? Până la urmă, Gus, ca şi el, fusese ales şi servise cauza poporului timp de ani de zile. În plus, în momentul tragicei sale morţi, el era primarul oraşului natal al lui Weiss.

În cele din urmă, aceşti detractori erau supăraţi pe Abie pentru că acceptase ajutorul financiar al lui Kaufman pentru cele trei campanii succesive pentru Sena, şi, pornind de aici, ei îi aduceau acuzaţii grele de corupţie.

În public, Weiss trata aceste infamii cu dispreţ. El nu ezita de altfel să justifice creşterea veniturilor sale ca rezultatul logic al unor investiţii norocoase şi se mira de faptul că era suspectat de asocierea cu Kaufman în aceste succese electorale. Nu era vorba decât de o simplă coincidenţă. Şi apoi nu era normal ca doi prieteni din copilărie să se mai întâlnească din când în când să mai discute la ei acasă, la Phoenix, sau chiar într-unul din

motelurile lui Moe, la Las Vegas? Ceea ce nu i se iartă, explica senatorul presei, era faptul că a stat drept în faţa mareei crescânde a socialismului şi că a luat în mod categoric apărarea unor oameni de afaceri oneşti, bănuiţi de anumiţi agenţi ai Ministerului de Justiţie că s-ar fi implicat în sindicatul crimei organizate.

Hunter cunoştea pe dinafară acuzaţiile aduse împotriva lui Weiss şi mijloacele de apărare ale senatorului. Dar, mai presus de aceste polemici, el ştia că, departe de a se fi făcut singur, Abraham Weiss era, dimpotrivă, un personaj fabricat – un om de paie, dacă vreţi. El era principalul instigator al recentei campanii de denunţare a lui Harold Brognola, şi tot el fusese cel care obţinuse de la Senat deschiderea unei anchete asupra celor întreprinse de Brognola şi a colegilor săi federali, cu privire la Mafia.

Fără să fii un mare înţelept, puteai recunoaşte uşor mâna abilă a lui Kaufman, prin intermediar, în aceste intrigi, mai ales când, „din întâmplare”, ele serveau de minune intereselor lumii interlope din Phoenix.

Ultimele cuvinte ale lui Ike Ruby confirmaseră deci o certitudine. De acum înainte ele adăugau o dimensiune sinistră la acest joc de pocher din Arizona. Căci dacă Kaufman simţise utilitatea de „a-i spune lui Weiss” despre temperatura ambiantă, era pentru că această partidă din Phoenix nu mai era un simplu război între gangsteri rivali de etnie diferită. Hunter nu ignora faptul că, de curând, presa îl descrisese pe Weiss ca un bătrân „cal de bătălie” gata să intre în arenă la următoarele prezidenţiale.

Afirmaţia era încă un zvon vag, o idee în aer, poate, dar destul pentru ca unii să-i pună tot felul de întrebări.

Un „om de paie” la Casa Albă?

Până la urmă, de ce nu?

Kaufman şi Weiss aveau în mod sigur abilitatea şi sprijinul necesare ca să asigure susţinerea, chiar suportul fiului risipitor, alias Paul Bonelli. Şi înainte! Atâta timp cât Kaufman rămânea în bune relaţii cu Mafia, ireproşabilul senator nu avea de ce să-şi facă vreo problemă.

Numai că unde ajunseseră Kaufman cu vechii săi *amici* din Mafie? Şi cum să interpreteze ultima descindere a clicii lui Bonelli? Era o clasică luptă de influenţă locală, sau mai mult?

Pe harta oraşului Phoenix furată de Hunter, o cruce, între altele, desemna primăria unde Weiss avea un birou permanent.

Răsfoind repede cartea de telefon al oraşului. Hunter găsi confirmarea bănuielii sale: a patra ţintă a lui Bonelli era chiar domiciliul senatorului.

Abraham Weiss, fără ştirea sa poate, era o carte importantă în jocul de pocher din Phoenix. Ca şi cealaltă faţă sumbră care apărea în memoria infailibilă a lui Hunter: o fantomă sinistră ieşită dintr-un trecut sordid, deghizat în mod macabru.

Dar însuşi jocul nu era încă în mod clar bine definit. Exterminatorul va căuta lămuriri la Abraham Weiss, jucătorul cel naiv. Şi poate că unul dintre şerpi va înălţa capul.

*

Apăsă pe butonul soneriei şi auzi în interior sunetul armonios al notelor emoţionante ale unei melodii patriotice. Nişte paşi se apropiară rapid şi un paznic mexican întredeschise uşa. Cu o lovitură de picior, Hunter o deschise larg şi intră, în ciuda protestelor vehemente ale pazniculuí.

Era un hol mare, decorat cu cactuşi arborescenţi în ghivece, cu un tavan destul de jos din casete şi, încastrate în pereţii laterali, cu uşi mari din lemn, sculptate în stil spaniol. Era un interior luxos şi liniştitor.

— Am un mesaj de la Kaufman, spuse Hunter pazniculuí. Du-te şi anunţă-l mai repede.

În mod vizibil descumpănit, tipul şovăi:

— Senatorului nu-i plac…

— Am spus du-te şi anunţă-l! se răsti Hunter.

Paznicul, înspăimântat de data asta, întoarse privirea temătoare în direcţia unei uşi închise aflată în dreapta sa. Hunter îndepărtă paznicul cu o mişcare de umăr şi deschise uşa: camera era o mare sală luxoasă, având pe pereţi toate colecţiile de arme vechi autentice, alternând cu trofee de vânătoare împăiate. În fundul camerei, o arcadă boltită dădea spre un colţ amenajat în sufragerie, ale cărui ferestre mari dădeau spre un patio umbros.

Senatorul lua un mic dejun tardiv. Pe masă, la stânga sa, principalele ziare locale şi naţionale erau împăturite cu grijă. Hunter recunoscu imediat faţa celebră: doi ochi albaştri şi duri ca oţelul, având o strălucire de gheaţă, în spatele unor ochelari cu ramă de fier, un maxilar voluntar, o bărbie răzbunătoare şi mândră, şi acea elegantă meşă de păr de un alb impecabil. Din punct de vedere fizic, nu semăna deloc cu un evreu. Mai degrabă ar fi semănat cu un locotenent nazist.

Îşi îndreptă bărbia dispreţuitoare în direcţia intrusului, iar ochii săi pătrunzători îl disecară fără blândeţe un moment.

— Ce înseamnă asta? întrebă el plin de aroganţă.

Paznicul, cu sufletul la gură, interveni:

— A forţat intrarea, domnule. Îl cunoaşteţi?

— Stai liniştit, nu va dura mult, interveni cu răceală Hunter, privindu-l cu insistenţă pe senator. Mesajul este mai mult decât urgent, Weiss. Spune-i tipului să se retragă.

Senatorul clipi în mod imperceptibil din ochi şi mexicanul dispăru. Hunter se aşeză pe un scaun şi întinse încet picioarele.

— Care este mesajul? mormăi Weiss. Sper, spre binele tău, că este important.

Hunter aprinse liniştit o ţigară înainte să-i răspundă:

— Interesant sau nu, noutăţile nu sunt prea bune. Ike Ruby a murit, şi nu de moarte naturală. E război. Au atacat şi casa lui Moe. Spre norocul lui, nu era acasă, dar i-au răpit fata.

Faţa de nepătruns se întoarse în profil şi ochii de gheaţă încetară să-l mai scruteze pe Hunter. Dar bărbatul rămase absolut indiferent.

În cele din urmă, el întrebă încet:

— De ce ai venit să-mi spui toate astea? Nu sunt de la poliţie.

— Lasă prostiile, răspunse Hunter.

— Dar tu cine eşti? întrebă Weiss, evitând să-l privească.

În chip de prezentare, Hunter aruncă o medalie de trăgător de elită care căzu cu un zgomot sec în centrul farfuriei senatorului.

Atunci, senatorul se hotărî în sfârşit să-l privească. Ochii lui duri îl cântăriră fără nici un pic de emoţie, animaţi numai de o curiozitate rece.

— Şi ce-i cu asta?

— Mi-e teamă să nu fii dumneata a doua ţintă a jocului lor.

— Ia să vedem, spuse încet Weiss. Putem ajunge la un fel… să zicem la un aranjament.

Hunter făcu o grimasă.

— Nu ai nimerit persoana. Ăsta nu-i jocul *meu,* ci acela al lui Bonelli, cred. Şi presupun că îţi trebuie un prieten.

— Tu, poate?

El răspunse prompt.

— Ar fi amuzant, nu? răspunse cu seninătate Hunter.

— Destul, admise senatorul, care de mai multe luni cerea în gura mare capul Exterminatorului de la tribuna Congresului.

— Nu te emoţiona, senatorule, continuă Hunter, n-am venit să-şi dau sărutul lui Iuda.

— Atunci ce cauţi aici? întrebă tipul cu o ură rece în privire.

— Caut declanşatorii, răspunse cu sinceritate Hunter.

— Nu îi vei găsi aici.

— Mă îndoiesc. De obicei marionetele funcţionează numai cu sfori, nu?

— Nemernicule! Cară-te de-aici! Îţi baţi joc de mine?

Un strigăt de furie tulbură brusc spaţiul, masca rece a lui Weiss şi ochii săi de gheaţă părură să se retragă în spatele pleoapelor. Hunter avu subit impresia că demascase un şarpe aflat în vizuina sa. Dar, revenindu-şi în fire, senatorul întrebă:

— Bine, ce joc joci tu şi ce vrei?

— Vreau să ieşi din joc, răspunse cu răceală Hunter.

— Perfect. Nu te nelinişti. Nu eu nu vreau altceva. Acum pleacă de aici. Îţi dau un avans de zece minute, înainte să chem poliţia. Ăsta este ultimul meu cuvânt.

Hunter spuse:

— Iar eu îţi propun următorul târg: eu mă ocup de Bonelli, iar tu te ocupi de Kaufman.

— Eşti nebun.

— Nici mai mult nici mai puţin decât tine. Recunosc faptul că jocul nu este încă foarte clar pentru mine, dar încep să am o vagă idee. Şi am impresia că eşti în capcană.

— Cum? răcni Weiss.

— Da, vechiul joc de păpuşi, îl ştii? Tu, domnule Albă-ca-Zăpada, tu eşti eroul acestui joc. Bonelli va avea, sau va pune pe altcineva în locul tău. M-am făcut înţeles?

În aparenţă, destul de bine.

— Spui că vor încerca să-l ucidă pe Moe?

— Exact. A scăpat printr-un noroc. Nu era la el acasă la ora la care era de obicei. Ca şi tine, Weiss, e un sedentar, iar obiceiurile îl vor pierde. Dar vor pune mâna pe el, nu-ţi face griji.

Tipul începea să înţeleagă.

— Dacă într-adevăr aşa spui…

Dar Hunter îl întrerupse brusc:

— Nu am riscat să vin aici doar pentru plăcerea de a mă auzi discutând despre toate aceste nume.

— Dar, până la urmă, totul este ridicol! Dement, chiar.

— Cine a pretins contrariul? răspunse cu calm Hunter. Dacă ei doresc acest lucru, îl vor obţine. De altfel, tu ţi-ai făcut-o singur, înhăitându-te cu Kaufman. Plecând de aici, toată lumea ştie la ce să se aştepte: tu eşti o bucăţică de carne care se vinde şi care se cumpără, iar clienţii nu au de ce să se ascundă. Iar Bonelli s-a decis să fie cumpărător.

— Asta rămâne de dovedit, se îndârji senatorul.

— Dacă *tu* vrei, spuse Hunter ridicându-se după scaun. Singurul mod de a scăpa este să dai o declaraţie publică. Vei fi ruinat din punct de vedere politic, dar nu se vor mai face mici manevre. Iar tu probabil că te vei putea privi în ochi. Vei putea profita de asta ca să-ţi scrii memoriile. S-ar vinde ca pâinea caldă.

Se îndreptă spre uşă, dar Weiss îi strigă:

— Un minut, să vedem. Să revenim puţin. Pot fi un prieten interesant: scapă-mă de acest gunoi de macaronar, iar eu te voi scoate curat la Washington.

Hunter se opri în pragul uşii şi îi aruncă o privire fulgerătoare.

— Nu-ţi face griji pentru mine. Mă voi descurca bine şi singur, spuse el cu calm, după care ieşi.

Îi dăduse tipului un sfat prietenesc, dar marionetele, este adevărat, nu prea aveau obiceiul autonomiei. Aceasta, în orice caz, ignora chiar şi sensul cuvântului, iar Hunter nu îşi făcea nici o iluzie. Îl avertizase, ştiind foarte bine că incoruptibilul Abie se va refugia în poala marelui manevrant.

Imediat ce ajunse în rulota sa de război, Hunter branşă microfoanele la firele de comunicaţie ale lui Abie Weiss şi porni aparatul de înregistrare simultană: avu timp să-şi noteze mai multe numere de telefon. În aparenţă, senatorul scotocea oraşul în căutarea generosului său binefăcător politic.

La al patrulea apel, el auzi:

— Te-am căutat peste tot. Ce se întâmplă?

— Fii atent, spuse Kaufman în aparat. Şi mai ales fără nume!

— Dar explică-mi, Dumnezeule. Te ascunzi, sau ce faci?

— Mai mult sau mai puţin. Şi te sfătuiesc şi pe tine să faci la fel. Am ezitat să te sun. Nenorocirea vine dinspre sud, cred. Nu mai pricep nimic, dar stai potolit. Mai ales nu…

— Gunoiul de Hunter tocmai a ieşit de aici!

— Ce?

— Exact. Mi-e teamă că…

— Taci din gură şi închide imediat.

— Aşteaptă, e de partea noastră, dacă am înţeles bine. Macaronarii îl scârbesc. Poate chiar am putea să-l folosim.

— Închide telefonul, pentru Dumnezeu! Îţi voi trimite întăriri. Şi să nu mai suni pe nimeni.

Un zumzet surd înlocui vocea lui Kaufman şi Weiss rosti o înjurătură înainte de a închide. Hunter se pregătea să întrerupă ascultarea discuţiei, când auzi un nou „clic”, informându-l că altcineva era pe linie. Deci la Phoenix existau aparate de

ascultare a telefoanelor. Exterminatorul credea că ştie acum unde să-l găsească pe Moe Kaufman.

Porni cu rulota spre Paradise Valley, ca să captureze şarpele cel josnic care menţinea statul Arizona într-o sclavie politică nedemnă. Îi va distruge capul, oricare ar fi mijloacele prin care l-ar înlocui. Cu atât mai rău pentru Sharon. Exterminatorul avea dreptate în faptul că nu făcea niciodată promisiuni.

CAPITOLUL VII

Era un loc incredibil: un teren imens care semăna cu o fermă din timpul vechilor cowboy: locuri împrejmuite cu iarbă, separate cu bariere de lemn vopsite în alb, cu turme de vaci păscând liniştite. Apoi, mai la sud, o casă enormă şi joasă, cu colonade din lemn, flancată, de o parte, cu terenuri de tenis, iar de cealaltă, de o piscină olimpică; totul era amestecat în mod graţios, patio umbrite şi peluze impecabile pe care erau dispuse scaune de grădină.

Să fie acesta un „refugiu”? În mod sigur. O chestie pentru miliardari surmenaţi ce aveau totul la dispoziţie ca să se destindă şi să uite de presiunile vieţii cotidiene, petrecându-şi timpul, la ţară în mod plăcut.

Dar Hunter mai vedea aici şi altceva. Acel pretins *ranch* era fără îndoială cartierul general clandestin unde se unelteau afaceri suspecte ce implicau bani şi politica locală şi naţională.

Ascunzătoarea părea o mică fortăreaţă. Nişte santinele inocente patrulau în mod neobosit în jurul proprietăţii, călare sau în jeep-uri. Într-o zonă mai apropiată de casă, nişte „muncitori” agricoli îşi făceau liniştiţi treaba. În cele din urmă, plasaţi lângă piscină, nişte tipi solizi ocupau toate punctele strategice. Iar în încheiere, în plin centru al ţintei, bătrânul Senior al deşertului: Moe Kaufman.

Era o reuniune importantă, fără nici o îndoială. Kaufman, în şort şi cămaşă de bumbac, se legăna uşor într-un balansoar, în timp ce trei tipi mai tineri erau aşezaţi în şezlonguri, la picioarele lui. Kaufman avea în dreapta sa, pe o masă mică un telefon portabil. Se folosise deja de două ori de el, vorbind cu violenţă, fiind în mod vizibil prost dispus.

La jumătatea înălţimii colinei care domina *ranch-ul,* rulota de război aştepta. Postul de observaţie era ideal, situat la mai puţin de o mie de metri de proprietate, cu o ieşire de aproximativ o sută cincizeci de metri. Hunter, aşezat la umbra unui copac noduros, cu telefonul fără fir al rulotei pus pe genunchi şi cu carabina Weatherby 460 pe pulpe, urmărea de un anumit timp scena, graţie binoclului său puternic.

Satisfăcut în sfârşit, lăsă jos binoclul, iar ferma se pierdu dintr-odată în depărtarea albăstruie.

Da, venise la timp… Oftă şi ridică receptorul telefonului.

— Aici *Ranch-ul,* se auzi o voce care gâfâia, imediat ce telefonul sună.

— Dă-mi-l pe şefu', mormăi Hunter.

— Cine îl caută?

— Nimeni, imbecilule. Fă ce ţi-am spus.

Liniştea de la capătul celălalt al firului trăda o uşoară ezitare:

— OK. Nu închide!

Hunter îşi luă din nou binoclul şi căută uşa care dădea în patio. Aceasta se mişcă; un tip îmbrăcat într-o cămaşă cu mâneci lungi apăru şi întrerupse în mod vizibil consiliul de război care era în curs de desfăşurare. Hunter fixă faţa lui Kaufman: era furios la culme, iar buzele lui groase scuipau cu violenţă o mulţime de injurii, în timp ce mâna lui păroasă apucă cu delicateţe telefonul. Hunter zâmbi, văzându-l pe împăratul Arizonei cum privise, pentru un moment, cu insistenţă aparatul ca şi cum era vorba de o bombă cu întârziere al cărui mecanism fusese din nefericire stricat. Cu toate acestea auzi din nou vocea paznicului în telefon:

— Cine este la telefon? întrebă el.

Cu un zâmbet scârbit, Hunter vorbi în exclusivitate pentru beneficiul auditoriului său moleşit de lângă piscină:

— Am veşti de la Sharon. Dacă nu vrea să le audă, să se ducă la dracu!

Sigur că voia să le audă.

— Eu sunt, interveni el brusc.

— Fata e bine, mormăi Hunter.

— Cine e cel care îmi spune asta?

— Eu.

— OK, voi încerca să mă mulţumesc cu asta pentru moment. Dar ascultă cu atenţie ce urmează şi încearcă să bagi bine la cap: dacă te atingi de vreun fir de păr de-al fetei, voi trece ţinutul ăsta prin foc şi sânge, şi vai de ticăloşii care au fost amestecaţi în treaba asta! Îi voi omorî până la ultimul înainte să le trag în ţeapă testiculele, aruncându-i în cactuşii din mijlocul deşertului. Ai înţeles? Acum voi face tot ce pot ca să-mi recuperez fata şi crede-mă, am tot interesul s-o găsesc cât mai sănătoasă.

— Nu te-ncinge. E deja pe drumul spre casă, spuse Hunter.

— Ce?

— Da. Nu mă face să repet.

— Spui că va veni acasă? Dar cine e la telefon, Dumnezeule?

— Nu te nelinişti. Pentru moment, fata e bine. Am lăsat-o la un prieten de-al ei, în spatele spitalului.

— Sfinte Iosif! se neliniști tatăl, cu ochii în lacrimi.

Apoi adăugă imediat:

— Bine. Dacă povestea ta nu este o minciună, îți rămân dator. Ce pot face pentru tine?

— Să mă asculți treizeci de secunde și să mă crezi, spuse calm Hunter observând prin binoclu privirea zăpăcită a interlocutorului său.

— Dumnezeule, dar cine este la telefon?

— Hunter.

De partea cealaltă a telefonului se auzi un sughiț, în timp ce, cu binoclul, Hunter contempla privirea lui Moe mărită datorită fricii.

— De ce te-aș crede? mormăi el cu o voce răguşită.

— Bonelli a pus la cale să-i facă de petrecanie. Eu am bănuit asta și am sosit la momentul potrivit în care oamenii lui părăseau zona. I-am ucis și am eliberat-o pe fată. De altfel, e foarte drăguță. Probabil că semănă cu mama ei. Săraca fată a vrut să mă convingă că tatăl ei e un binefăcător al omenirii, înșelat în mod josnic de relații de afaceri puțin scrupuloase, însă noi, nu-i așa, știm despre ce-i vorba. La fel și Bonelli. Pricepi ce vrea el de la tine, bunule samaritean al deșertului? Nu vrea nimic mai mult decât ai. Ziceai că treci ținutul prin foc și sabie, dar ai grijă, ceilalți vin direct peste tine. Acum mă crezi?

— Să zicem, spuse Kaufman, deși strălucirea furioasă a ochilor săi contrazicea calmul vocii. Să presupunem că spui adevărul... Ce cauți în treaba asta?

Hunter rânji macabru.

— Hai, nu mai face inocentul! Știi foarte bine ce caut, nu-i așa?

— Vrei o sursă?

Hunter începu să râdă uşor.

— Nu-ți face griji, am găsit-o. Și chiar o voi încolți. Acum, Kaufman, ascultă un sfat prietenesc: renunță singur la el. Eu nu-l pot lăsa pe Bonelli să pună stăpânire pe sursa ta. Dacă tu nu faci asta singur, va trebui să o fac eu în locul tău.

— Nu înțeleg nimic din ce-mi spui! izbucni Kaufman beat de furie.

— Fă un mic efort, replică cu răceală Hunter. Îți las combinațiile tale murdare cu elita locală. Dacă oamenilor din Arizona nu le pasă, mie de ce mi-ar păsa? Dar, în schimb, sursa ta de la Washington este cam ambițioasă, chiar și pentru un mic provincial ca tine. Nu crezi? Iar pentru un canibal ca Bonelli este de neimaginat. Eu nu pot permite așa ceva.

Kaufman spumega.

— Asta-i bună! Dar cine te crezi, nemernicule? Eşti cumva Dumnezeu Tatăl?

— Ai grijă de sursa ta, Kaufman. N-ai nimic altceva de făcut decât să scapi. Eu mă ocup de Bonelli, iar tu de Washington. Aşa mi-aş putea considera misiunea în Arizona terminată şi aş pleca de aici.

Liniştea domni pe fir pentru câteva secunde. Kaufman trecea în mod vizibil prin stări de suflet contradictorii. În cele din urmă, Moe oftă şi zise cu o voce calmă:

— Nimic nu-mi dovedeşte faptul că eşti ceea ce pretinzi că eşti. Şi dacă întâmplător chiar eşti acel nemernic, nu mai înţeleg nimic. Ce vrei să spui mai exact?

— Este simplu. Există un statu quo. Eu veghez ca el să fie respectat: Bonelli la Tucson, Kaufman la Phoenix, fără nici o încercare de a călca teritoriul celuilalt. Dar, pentru asta, trebuie să te deconecteze de la planul naţional.

— Şi ce face Hunter, spuse celălalt, neîncrezător, în toată treaba asta?

— Hunter pleacă în altă parte ca să instaureze pacea pentru oamenii cumsecade. Dar să nu uiţi, nici un miş-maş cu Capitoliul, ai înţeles?

— Nu prea am de ales, nu?

— Nu prea. Şi n-ai nici un interes să tergiversezi lucrurile. Vreau să începi treaba de mâine dimineaţă, după răsăritul soarelui.

— Şi care este alternativa?

— Tu ai spus-o: foc şi sânge.

— Şi cum ştiu dacă… în sfârşit, de ce te-aş crede?

— Chiar ai nevoie de dovezi?

— Păi cum! Şi apoi…

Dar Hunter aşeză telefonul lângă el şi, punând la umăr carabina Weatherby, ţinti cu calm. La capătul ţevii de metal se afla moartea dar, de data asta, Exterminatorul nu căuta holocaustul: i se ceruse o dovadă, şi se va conforma.

Faţa înspăimântată a Kaufman se stabiliză în centrul ţintei. Gura lui buzată se contorsiona, în timp ce continua să argumenteze la telefon. Pentru un moment, Hunter ţinti această gură dezgustătoare, dorindu-şi să vadă cum explodează acea limbă sălbatică, însă îşi veni în fire în timp ce prin minte îi trecea imaginea fugară a unei fete tinere şi frumoase, şi îşi retrase degetul deja aflat pe trăgaci. Omorându-l pe Kaufman acum, i-ar

fi servit lui Bonelli imperiul din Arizona pe tavă. Uşor, coborî de la ochi arma aceea mare, deplasând ţinta puţin mai la stânga, foarte precis, în plin centru al telefonului portabil. Drumul era liber: nici o persoană nu se afla interpusă pe traiectoria glonţului. Trăgând uşor în spate ca să amortizeze şocul armei, Hunter apăsă pe trăgaci, în timp ce un zâmbet îi anima privirea. Deplasându-se cu viteză mai mare decât cea a sunetului, glonţul explodă în aparatul care zbură în zeci de fragmente; al doilea proiectil plecă înainte ca garda de corp aflată alături să îşi dea seama ce se întâmplă. Cele două fulgere coborâră de-a lungul colinei, ca apoi să ricoşeze de pereţii *ranch*-ului, în timp ce ploaia de ciment şi de pământ cădea pe sol. Gloanţele nu făcuseră nici o victimă, ci numai pagube materiale impresionante.

Toţi oamenii dispărură din jurul piscinei. La un moment dat, două persoane apărură cu o oarecare teamă la suprafaţa apei, ca apoi să dispară la fel de repede. Peluza era acoperită cu mobilier de grădină răsturnat saltele de baie sparte îşi revărsau peste tot interiorul albicios. Pe drumul rondului, în partea de nord, un jeep continua să se mişte, dar Hunter nu observase alte semne de viaţă.

Hunter îşi recuperă catrafusele, după care se întoarse la rulotă.

Paradise Ranch vrusese o dovadă: acum o avea.

CAPITOLUL VIII

Scena din Arizona începea să-şi capete adevărata amploare şi Hunter o întrevedea acum în toată ticăloşia sa. Bineînţeles, nu sesizase încă nici detaliile, nici fineţurile acesteia, dar schema de coşmar care se derula puţin câte puţin depăşea cu mult ceea ce se aştepta să găsească venind în statul marelui canion. El venise să hăituiască heroina şi cortegiul ei obişnuit de nemernici; în schimb, descoperise acest „altceva", misterios, camuflat cu grijă, dar real, şi atât de imens încât de acum înainte traficul clasic de droguri mexican căpăta o alură derizorie.

Pe măsură ce scena se preciza, luând o anvergură înspăimântătoare, Hunter înţelegea urgenţa situaţiei. Îi mai rămăsese puţin timp ca să descopere regula jocului şi puţin timp ea să localizeze jucătorii.

Faţă de situaţiile pe care Hunter le întâlnea de obicei, aici pistele erau *prea* numeroase: prea multe indicii de urmat, prea multe părţi implicate în joc, şi fără cadru de referinţă globală, în realitate, erau prea mulţi petrecăreţi la acest banchet din deşert.

Mai întâi Nick Bonelli, şeful familiei din Tucson, şi traficul de droguri. Apoi stupefianta descoperire a acestei armate paramilitare antrenată în plin deşert, ferită de priviri indiscrete şi mutată apoi la Phoenix ca să-l apere pe Kaufman şi clica sa. La acest lucru se adăuga un senator corupt care avea de gând, poate, să se paraşuteze la Casa Albă…

Hunter analiza mereu situaţiile plecând de la o vedere de ansamblu, de la o viziune globală şi generală. Dar în Arizona, în mod sigur, scena era prea importantă, iar actorii atât de numeroşi încât pierdeai firul intrigii, făcând eforturi mari spre a-i vedea apărând şi dispărând. În cele din urmă, pentru a încorona această distribuţie interminabilă şi confuză, rămăsese figura lui Ike Ruby, care apărea la intervale regulate din adâncul memoriei sale, viziune insesizabilă a unui individ a cărui identitate îi scăpa, dar care trezea în el tremurături diabolice şi nesănătoase. Totuşi acesta nu era un mafiot. Hunter era acum sigur de asta. Atunci unde îl cunoscuse? În Vietnam? Înainte de război?

Îşi alungă din minte imaginea acestei fantome lugubre, ca să se concentreze asupra misterului din Arizona. Acest stat deşertic oferea atâtea posibilităţi de afaceri pentru canibali, încât nici nu ai şti de unde anume să începi. În mod evident, heroina şi toate

fraudele de la frontiere trebuia să aducă milioane, în fiecare an, în buzunarele raketţilor. Dar Nick Bonelli nu era un începător în materie. El exploata sursa coruptă de mult timp şi în această împrejurare nu avea nimic de dovedit declarând un război inutil lui Kaufman şi clicii sale din Phoenix. O gândire identică se putea aplica pentru toate celelalte estorcări clasice pe care bandele rivale şi le împărţiseră mai mult sau mai puţin în pace de mai bine de treizeci de ani. Nu, nimic din toate astea nu ar explica faptul că Bonelli şi-ar fi asumat enormul risc moral şi financiar să formeze şi să antreneze o armată particulară ca să o închirieze apoi unui al treilea.

Şi iată, revenim din nou la acel „altceva”.

Pistele duceau toate spre Abraham Weiss, politica… ce altceva? Speculaţia imobiliară era în plină desfăşurare în Arizona şi Hunter ştia cum Kaufman şi Weiss deveniseră maeştrii în arta de a ocoli legea, arta înscenării, chiar modificând după bunul lor plac legile privitoare la proprietatea funciară. Era oare vorba de o operaţiune generală de „îngheţare” a terenurilor, aşteptând ca anumite persoane să le găsească mizele însutite? Era o posibilitate.

Subsolul de aici conţinea importante resurse minerale: cupru în special, a cărui extracţie locală reprezenta cincizeci şi patru la sută din producţia globală a ţării, sau o optime din resursele mondiale. Veneau apoi minele de aur şi de argint a căror importanţă nu era deloc neglijabilă, iar după aceea, întreg cortegiul industriilor de producţie: a oţelului, a aluminiului, electronica, aviaţia civilă, echipamente grele etc. Lista era interminabilă. O mare parte a acestei industrii se situa în regiunea oraşului Phoenix.

De puţin timp se vorbea mult despre crearea unor uzine de energie solară destinate reducerii consumului de combustibil lichid. Afacerea provocase mult zgomot în înalta societate, adică la nivel naţional. Alegerea amplasamentului acestor uzine nu era încă stabilită, dar se propunea cu insistenţă deşertul Arizona, iar senatorul Weiss era clar că nu fusese străin de acest lucru.

Da, chestiile astea puteau să se potrivească foarte bine. Metodic, mintea lui Hunter lega elemente aparent bizare, elimina detaliile inutile, încercând să pună puţină ordine în această dezordine. Phoenix avea un rol important în economia naţională din Arizona. După toate aparenţele, această importanţă urma chiar să crească în cursul următorilor ani. Oraşul era fieful lui Moe Kaufman.

Dar pentru cât timp?

Hunter se gândea la fiecare dintre implicaţiile acestei ipoteze şi se opri brusc, înspăimântat: concluzia care se impunea era ameninţarea unei „lovituri de stat” iminente! Dintr-odată i se făcu pielea ca de găină.

Atunci, crispându-şi mâinile pe volanul rulotei, simţi cum se naşte în el o hotărâre mult. Mai rece ca cea care îl anima atunci când extermina ticăloşii. Pericolul era evident acum.

Mai rămânea să găsească actorii.

*

— Există vreo şansă să vă fi înşelat? întrebă Jim Hinshaw, dar după tonul vocii sale nu-şi făcea nici o iluzie în acest sens.

— Nici una... Jim, răspunse Angel Morales, în timp ce Floyd Worthy încredinţă cu o mişcare din cap. Hunter era, sunt sigur.

Oacheşul adăugă calm:

— Ţi-am spus nu?

— OK, OK, bombăni Hinshaw cu un gest brusc al mâinii. Nu ai de ce să te enervezi. Ne vom descurca. Nu suntem copii, nu?

Worthy încruntă sprâncenele.

— Avem tot interesul să rezolvăm situaţia, pentru că până aici, dacă vrei să ştii, părerea mea, mai mult ne-am încurcat.

Refuzând să insiste în privinţa acestei realităţi dureroase, Hinshaw întrebă:

— Atunci de ce n-aţi pus mâna pe el când a fost acolo?

— Ar fi trebuit să vezi ce rapid este tipul ăsta! În viaţa mea nu am mai văzut unul ca el. Se mişcă mai repede decât gloanţele pistolului meu. E incredibil!

— Nu-mi mai spune nimic, te rog, zise Hinshaw nervos.

— Nu-ţi spun prostii, crede-mă, întări oacheşul. Dumnezeule, e tare tipul!

— Un *nemernic* vrei să spui, ripostă Hinshaw. Eu nu sunt singurul de pe pământ care am ceva de rezolvat cu sergentul Hunter.

Pronunţase cuvântul „sergent” cu un dispreţ obscen, ca şi cum asta i-ar fi provocat greaţă.

— Ştim că nu minţi, bătrâne, interveni Morales. Dar nu trebuie să ne jucăm cu tipul ăsta. Pe unde trece, lasă în urma lui masacrul, teroarea...

— N-am nevoie să-mi povesteşti Evanghelia, Angel. Nu te nelinişti, nu sunt dispus să uit aşa repede cele şase luni de infern pe care i le datorez acestui...

Se opri, înăbuşindu-şi înjurătura pe care o avea în gură, dar

privirea lui împietrită spunea mult. Timp de câteva secunde, nimeni nu zise nimic. Când, în sfârşit, Hinshaw luă cuvântul, vocea sa îşi regăsise calmul şi siguranţa:

— Ca totdeauna, misiunea noastră trebuie să treacă în primul plan. Hunter a luat hotărârea să-şi bage nasul în ea: va trebui deci să ţinem cont de acest lucru şi să-l tratăm cu toată discreţia cuvenită. Ce încearcă să obţină de la Kaufman, Angel?

— Au vorbit despre o înţelegere, Jim. Ceva foarte serios.

În mod vizibil, Hinshaw era sceptic.

— Mi se pare suspect. În ce consta această înţelegere?

— Hunter a spus ceva despre un *statu quo.* Dacă Kaufman îl lichidează pe senator, el se va ocupa de noi în locul lui Kaufman.

Hinshaw clătină din cap şi Worthy înjură încet, înainte să bombăne:

— Şi e în stare de aşa ceva, nemernicul!

— Nu are nici o şansă, spuse Hinshaw. Noi avem un avantaj faţă de el. Cunoaştem duşmanul, deci ştim cum să procedăm.

Se uită spre Morales şi întrebă:

— Kaufman şi-a dat acordul pentru această înţelegere?

— Îl tentează. Nu a spus nici da, nici nu, dar... în sfârşit... eu, eu cred că e o capcană.

— Atunci să jucăm cartea capcanei. Îl lăsăm să vină uşurel, fără să-l bruscăm, şi când taie frunze la câini, îl înhăţăm.

— Şi Hunter? întrebă Worthy. El n-o să taie frunză la câini.

— Dacă totul iese bine, îi vom face să se certe între ei. Iar în timp ce ei se ceartă, noi îi ucidem. Cu puţin noroc, se vor omorî reciproc, iar dacă din întâmplare va fi unul care va câştiga, îl vom ucide noi înainte să-şi dea seama.

— Şi cum ai să pui totul la cale? întrebă Worthy.

— Ne trebuie scânteia care să aprindă focul. Hunter este cel care a propus înţelegerea. Rămâne ca noi să-l facem să joace rolul de defăimător public. Iar lui Kaufman nu-i va plăcea deloc ca lumea să-şi bată joc de el.

Hinshaw tăcu un moment. Se gândea.

— Trebuie făcută presiune asupra lui Kaufman şi Weiss. Vreau să ştiu tot ce vor să facă, chiar înainte de a începe. Când stai în expectativă, există întotdeauna un moment în care se produce o abatere de la plan. Iar această ocazie nu trebuie s-o scăpăm. În acest fel vom avea scânteia de care avem nevoie.

Cei doi tipi se ridicară cu o mică grimasă şi se pregătiră de plecare. La uşă, Floyd Worthy se întoarse şi spuse:

— Şi dacă Kaufman îl lichidează pe Hunter, noi o să ne trezim

cu sergentul în braţe.

— Întocmai, spuse în mod solemn Hinshaw. Exact asta şi vreau.

Rămas singur, Hinshaw încerca să aprecieze cu răceală eventualitatea unei confruntări cu Bob Hunter Ar fi fost *a doua*, oricare ar fi fost rezultatul ei.

Prima avusese loc în urmă cu câţiva ani buni, la mii de kilometri de acolo. Şi pusese capăt brutal primei experienţe cu adevărat încântătoare pe care Hinshaw o trăise vreodată. Nu putea uita cele şase luni de puşcărie şi condamnarea sau dezonoarea care compromisese pentru totdeauna o carieră militară până atunci exemplară. Acest nemernic de Hunter va plăti într-o zi. Hinshaw visase acest lucru de ani de zile, dar în ultimele luni, urmărind toate campaniile de presă şi de televiziune care povesteau isprăvile Exterminatorului, fostul gradat vedea cum se năruiau dorinţele de răzbunare…

Jim Hinshaw îşi şterse mâinile jilave de pantaloni, întrebându-se în acelaşi timp dacă Moe Kaufman va fi capabil să-l elimine pe Hunter. În mod evident, acest lucru ar fi simplificat lucrurile. Şi apoi ar fi fost mai puţin… riscant.

Dar respinse imediat acest gând umilitor. Dumnezeule, oricum, nu îi era frică de acest nemernic! Era numai *prudent.* Şi de altfel, operaţiunea în curs cerea o prudenţă maximă. Până la urmă, era vorba de ultima concretizare a speranţelor sale cele mai nebune, de realizarea ambiţiilor sale cele mai dorite, fără să uite, bineînţeles, banii de la domnul Bonelli şi încrederea cu care el îl investise. Va reuşi să ducă la bun sfârşit această operaţiune: era datoria lui şi singurul mod ca să-i dovedească domnului Bonelli că era demn de încrederea sa.

Cu toate acestea, Hinshaw spera în secret ca Moe să-l scape de Hunter, dar simţea crescând în el o teamă insidioasă care începea să-i scrâşnească dinţii. *„Noi* o să ne trezim cu sergentul în braţe.” Un eufemism deloc ciudat. Va fi, mai degrabă, Hinshaw contra Hunter…

— Relaxează-te, exclamă el! Relaxează-te, Max!

Dar ştia foarte bine ca era inutil să încerce să se liniştească. Avea din nou mâinile jilave, jilave de frică.

CAPITOLUL IX

Bob Hunter era un expert remarcabil în strategia de luptă, pe care o învăţase în infernul din sud-estul asiatic. El ştia că cel mai bun mijloc de atac nu este să înaintezi cu capul plecat spre ţinta inamicului, atunci când nu îl cunoşti bine. Aceasta este o specialitate kamikaze care reuşeşte foarte rar şi duce în general la sinucidere. Discreţia este cu mult mai eficace, iar Exterminatorul ştia din experienţă că duşmanul, în furia sa de a se lupta, se poate demasca într-o ofensivă imprudentă, dacă ştii să-l atragi în cursă. Iar dacă i se dă, cu abilitate, iluzia că progresează, el se poate încurca în mod ireversibil într-o ambuscadă organizată în prealabil. E o tactică fructuoasă, când duşmanul ştie să-şi camufleze cu succes propriile baze de operaţiuni.

Era exact cazul lui Mack Bonelli şi al forţei sale de atac.

Trebuia deci ca adversarului să i se întindă o cursă. Exterminatorului nu-i mai rămânea de făcut decât să stabilească momeala şi locul.

Locul ales de el era un fel de cuvetă în formă de fundătură, protejat în partea de vest de Echo Canyon Park. Era o vale mică, traversată de o stradă cu două benzi, aflată între nişte munţi mici, uşor împăduriţi.

Hunter parcă rulota în vârful uneia dintre colinele aflate în partea de nord a fundăturii şi porni turela cu lansatoare de rachete. Din locul în care se afla, putea supraveghea drumul de acces şi putea trage spre ţintele alese, pe măsură ce ele apăreau în vizor. Acum mai rămânea momeala: un telefon era suficient. Hunter formă numărul. Ca şi mai devreme, receptorul fu ridicat încă de la primul sunet.

— Aici *Ranch-ul.*

— Tot eu sunt. Dă-mi-l pe şef.

— Tocmai am fost atacaţi, domnule. Un minut.

Trecură doar câteva secunde şi se auzi declicul unui al doilea aparat. Apoi, vocea extrem de supusă a lui Kaufman:

— OK. Ai unu-zero. Ne întâlnim unde spui tu.

Hunter îi indică repede locul şi adăugă:

— Îţi dau zece minute, nimic mai mult. Dacă nu vei fi acolo, voi pleca.

— Bine, pot să ajung. Spune… nu voi fi singur.

— Ai tot interesul. Trupele lui Bonelli bântuie zona. Ar fi mai bine să vii cu toată artileria ta. Dar iată cum vei proceda: două…

— Stai puţin!

— Taci din gură şi fii atent. Faci cum îţi spun eu sau te duci la naiba! Vreau două maşini: tu şi cu şoferul în primă, iar oamenii tăi în a doua, care trebuie să te urmeze la o distanţă de o sută de metri. Nu mai aproape. Ai înţeles?

— Şi cum ştiu eu dacă…

— Scoţi capul ăla afară, urlă Hunter cu dispreţ. De asta ţi l-am lăsat, altfel l-aş fi ales drept ţintă în locul telefonului. Acum, nu mai am timp de pierdut. Vrei să ne întâlnim sau nu?

— Bineînţeles, răspunse celălalt imediat. Sunt de acord cu ce mi-ai spus, nu te enerva.

— Cele zece minute au început, spuse Hunter înainte să închidă telefonul.

Întâlnirea era riscantă, fără îndoială. Un tip cu resursele lui Kaufman putea să facă o mulţime de lucruri în zece minute. Pentru început, putea trimite elicopterele poliţiei, dacă ţinea neapărat. Şi chiar ţinând poliţia în afara întâlnirii, într-un timp record, el putea foarte uşor forma o trupă de patruzeci sau cincizeci de nemernici. Dar asta nu era chiar aşa de râu.

Hunter se gândea la Bonelli. El era absolut sigur că ascultatul telefoanelor pe care îl interceptase purta semnătura „Nick”, însă nu ştia câţi oameni trimisese *capo* la Phoenix şi cum erau ei grupaţi.

După toate aparenţele, Bonelli putea trimite cel puţin două sau trei maşini pline cu puşti, în oricare punct din Phoenix, chiar dacă el nu avea la dispoziţie decât zece minute. Dacă el putea face mai multe, atunci Hunter nu îşi făcea iluzii în privinţa urmării evenimentelor: vânător vânat şi la revedere.

Al treilea risc, în sfârşit: să vadă cum se înfruntă în capcană două armate masive. Acolo va fi Berezina sângeroasă, după care se va putea trage cortina.

Hunter încercase să prevadă totul, ţinând cont de limitele propriilor sale capacităţi ofensive dar, în definitiv, numai ceea ce va urma avea să arate cele întâmplate.

Îşi termină pregătirile care durară exact zece minute. Lansatorul de rachete era branşat la comanda electronică, iar sistemul de reperare automată a ţintelor era semnalat pe ecran cu culoare roşie. Hunter trecu la comanda manuală şi ajustă uşor luneta ca să limiteze raza vizuală al micii văi deşertice. „Trăgătorul” era acum cel care alegea ţintele. O simplă lovitură

de genunchi era suficientă ca să trimită o pasăre de foc într-un punct precis, determinat de luneta. Cu toate acestea, sistemul avea o putere de foc limitată la patru rachete mortale. Trebuia între şaizeci şi nouăzeci de secunde minim ca să fie reîncărcat. Războaiele fuseseră adesea pierdute pentru acest lucru.

Dar Hunter aştepta cu nerăbdare. Pregătise în întregime această confruntare.

Ceea ce urma să se întâmple nu îi aparţinea.

Alegerea locului fusese bună. În zonă nu era absolut nimeni, numai deşertul îngustat în mod curios în această vale strâmtă.

În minutul opt, lucrurile începură să se mişte. Un Continental, mai întâi, rula cu ceva viteză, condus de un ucigaş. Moe Kaufman se afla alături de el. Sistemul de reperare de la distanţă se deplasa uşor ca să centreze limuzina, iar Hunter putu inspecta interiorul acesteia: totul era aşa cum trebuia să fie. Reveni la raza vizuală mai amplă şi zări imediat al doilea autovehicul. Era un enorm „break” care avea la bord nouă pasageri în mod vizibil încordaţi, pregătiţi pentru o înfruntare serioasă. Break-ul rula cu prudenţă la o sută de metri în spatele limuzinei. Hunter îl inspectă un moment ca să evalueze puterea de foc a acestuia. Kaufman nu se îmbarca niciodată fără oamenii săi: adusese cu el o adevărată artilerie. Hunter reperă, între altele, două mitraliere, o carabină cu lunetă telescopică şi mai multe puşti. Pe scurt, un arsenal ambulant.

Aveau un avantaj de un minut.

Cele două vehicule se opriră la marginea şoselei, menţinând distanţa de o sută de metri între ele, dar nimeni nu ieşi, iar motoarele continuară să meargă. La un moment dat, maşina Continentale se dădu în spate aproximativ zece metri ca să se plaseze perpendicular pe axul străzii: în caz de extremă urgenţă ea putea demara în orice direcţie. Maşina break făcu imediat acelaşi lucru. Doi ucigaşi ieşiră din ea pentru o rapidă şi nervoasă inspecţia a locurilor.

În aparenţă locul nu prea le plăcea.

Şi aveau dreptate. Era un fel de trecere îngustă pe unde trenurile foştilor imigranţi mergeau intenţionat cu viteză maximă, rugându-se la cer să nu întâlnească pieile roşii.

Însă Hunter găsea acest loc minunat. În minutul al nouălea, un al treilea vehicul intră în viteză în raza lui vizuală. Acesta nu era însă cel pe care îl aştepta Hunter. Trăgătorii din Tucson nu foloseau maşini sport mici şi, în plus, şi englezeşti. Aceasta, decapotabilă şi decapotată, era condusă de un tânăr şi de o

tânără fată al cărei păr lung flutura în vânt. Hunter nu avu timpul necesar pentru a se minuna de prezenţa lui Sharon Kaufman. Era evident faptul că ea urmărise convoiul de la *Paradise Ranch.* Probabil ea ajunsese acolo exact la timp ca să-i vadă plecând în viteză şi se hotărâse să îi urmeze.

Acum ceva sinistru şi neliniştitor tocmai intrase în raza vizuală a camerei sale. Mai întâi o masă întunecată şi imprecisă aflată la limita câmpului său vizual, dar care fu identificată rapid graţie puterii şi preciziei lunetei de reperare. Era un convoi de patru limuzine superbe de culoare neagră care rulau bară la bară.

Camera se trase înapoi ca să îl surprindă Moe Kaufman ieşind din maşina Continentale şi alergând în viteză pe drum, electrizat de apariţia bruscă şi neaşteptată a copilei sale. Maşina sport reuşi să oprească brusc, scrâşnind din toate cauciucurile.

Acum duşmanul nu era prea departe. Hunter reperă în camera sa o faţă neagră ascunsă în spatele unor ochelari mari şi o gură care se agita cu nervozitate, probabil ocupată să dea ultimele instrucţiuni. Acest personaj purta pe cap o ciudată beretă neagră. În ultima maşină se afla un alt personaj trist, mic de statură, cu nişte ochi abia deschişi care examinau disperaţi terenul. Celelalte feţe erau stereotipe. Hunter mai văzuse mii de astfel de feţe. Dar acelea două… şi imediat decorul în întregime îi reveni în minte: două fantome ţâşniră dintr-un trecut negru, doi mârşavi torţionari corupţi purtând şi dezonorând uniforma lor verde.

În cele din urmă Hunter identifică duşmanul.

Cu toate acestea mai lipsea o faţă care să completeze acest trio groaznic. Şi constatând absenţa sa, Hunter simţi un fior pe şira spinării. Acest personaj se numea Hinshaw şi era un adevărat canibal care diferea puţin de ceilalţi doi: el practica canibalismul *militar.* De acum înainte zarurile erau aruncate. Exterminatorul ştia acest lucru. Prinsese un peşte puţin mai mare decât prevăzuse, iar Kaufman şi micuţa lui riscau să plătească un preţ mare pentru această greşeală.

Echipa agresoare sosi în viteză pe poziţii. Oamenii lui Kaufman, care în sfârşit pricepuseră situaţia, îşi ocupară în grabă poziţia făcând semne frenetice şefului aflat la o sută de metri depărtare, ca să îl avertizeze în cazul existenţei unei capcane. Kaufman îşi recuperă fiica şi alergară amândoi către maşina Continentale. Hunter se rugă ca limuzina să fie blindată. Ea nu purta semnele distinctive şi, de altfel, dacă într-adevăr ar fi existat o capcană, nici măcar o maşină blindată nu ar fi reuşit să

scape.

Însă Hunter se hotărî să nu lase lucrurile să ajungă până acolo. Dădu o lovitură de genunchi când prima maşină a convoiului pătrunsese deja în zona îngustă. Înspăimântătoarea pasăre de foc ţâşni şi se îndreptă şuierând până la ţinta vizată, lăsând în urma sa o dâră oribilă de fum şi flăcări. Hunter observă cu claritate ochii ieşiţi din orbite ai pasagerilor, în timp ce proiectilul înfricoşător îşi urma traiectoria cu încăpăţânare. Şi apoi aceiaşi ochi ieşiţi din orbite dispărură într-o monstruoasă ciupercă de praf incandescentă. Vehiculul reapăru câteva momente mai târziu sărind în aer... Mai întâi maşina sări în aer, apoi pică vertical şi se răsturnă cu capota în jos, înainte să se rupă, pur şi simplu, cu o sfâşiere de tablă calcinată. La a treia rostogolire rezervorul de benzină sări în aer, desăvârşind astfel nimicirea maşinii şi a ocupanţilor ei din care nu mai rămăseseră decât nişte bucăţi de carne sângerânde şi fiare arse împrăştiate pe nisip.

În acelaşi timp al doilea vehicul al convoiului descoperi pe riscul lui consecinţele nerespectării distanţei dintre maşini. În momentul impactului cu proiectilul, o altă pasăre îşi luase zborul făcând să explodeze parbrizul, iar maşina se îndreptă în zigzag spre macadam. Parcurse câteva sute de metri în acest fel şi îşi termină cursa imprudentă răsturnându-se într-o parte pe breakul trăgătorilor lui Kaufman. Un concert de focuri de armă se declanşă instantaneu, adăugându-se la deja existenta imagine a maşinii în flăcări şi a refrenului rapid de pistoale-mitralieră ce indicau cu claritate că era puţin probabil să mai existe supravieţuitori. Cu toate acestea, ultimele două maşini ale convoiului păreau să adopte singura soluţie viabilă: făcură cale întoarsă părăsind strada şi dispărând din peisaj. Hunter rebranşă sistemul de urmărire automat şi una dintre maşini apăru pe ecran în timp ce semnalul vizual de tragere se aprinse. Aplică o lovitură de genunchi şi o nouă pasăre îşi luă zborul. Ea îşi urmă traiectoria şi nimeri vehiculul care fugea în spate.

Atunci, ridicându-se ca un monstru demenţial cu o forţă infernală, maşina plonjă şi se dezintegră într-un tunet apocaliptic. Doi dintre trăgători lui Kaufman ţâşniră imediat, cu arma în mână, ca să se asigure că ocupanţii muriseră.

A patra maşină încercă să ajungă pe stradă şi părăsi cât se poate de repede aceste locuri neospitaliere. Aparatul de urmărit automat o fixă la rândul său pe ecranul de control. Beculeţul roşu se aprinse şi Hunter îşi ridică piciorul. Se opri răzgândindu-se.

Debranşă atunci turela de lansare care se aplecă uşor ca să se blocheze pe acoperişul retractabil al rulotei. El blocă accesul la sistem. Apoi întoarse camera către câmpul de bătălie şi se asigură cu rapiditate că clica lui Kaufman era în stare bună. Atunci toată atenţia i se concentră asupra adevăratului inamic aflat în fugă. Maşina reuşi să ajungă pe stradă şi rula cu rapiditate către zone mai calme, trambalând la bordul său încărcătura de soldaţi antrenaţi prin grija lui Bonelli pentru nişte nevoi sordide.

CAPITOLUL X

Exterminatorul urmărea traseul lui Angel Morales şi a bastarzilor săi, sperând să-l conducă la vizuina lor. Şi a lui Gim Hinshaw. Bob Hunter îl întâlnise pe el şi pe cei doi acoliţi sinistri ai săi în timpul celei de-a doua campanii a sa din Vietnam. Nu se văzuseră decât foarte rar şi pentru scurt timp, ultima dată având ca rezultat încarcerarea lui Hinshaw şi condamnarea la dezonoare a trei oameni. Hunter urmărise cazul de departe, pe măsură ce înainta ancheta curţii marţiale.

Hinshaw, Morales şi Worthy erau toţi originari din Tucson. Ei deveniseră prieteni buni încă din liceu şi prietenia lor trecuse cu succes peste diferenţele rasiale. Cu toate acestea, şcolile din Tucson nu erau ferite de rasism şi antagonismul etnic era frecvent. Astfel, acest trio semăna în mod bizar cu un amestec de teamă şi curiozitate. În comparaţie cu alţi adolescenţi care se integrau în general în bande organizate din motive de securitate personală, Hinshaw, Morales şi Worthy au ţinut întotdeauna să se afirme. Ei se numeau „Şobolanii Deşertului” şi erau mândri de insolenţa lor deliberată.

Trăiseră împreună vârsta inevitabilelor încăierări şi începerii fumatului, apoi aceea a furturilor, începând prin şterpelitul din fugă de prin magazine, pentru a trece rapid la furturile de maşini, iar apoi cu mână armată. Jim Hinshaw apăru ca un şef incontestabil al acestei găşti mai mici în urma unei serii de acte de vandalism, ca să nu spunem mai mult, al cărui creier şi strateg a fost chiar el, Worthy şi Morales recunoscând că Hinshaw era cel mai bun şi că poseda calităţi indiscutabile de şef. Ei se supuneau deci autorităţii lui fără să comenteze şi acceptau de bună voie sfaturile sale, care în general se dovedeau a fi înţelepte. Hinshaw îşi punea la cale loviturile cu multă logică şi minuţiozitate, şi de cele mai multe ori ele reuşeau. Într-o zi, steaua sa norocoasă îl abandonă, dar el considera această părăsire ca un cadou al cerului, căci ea dădu celor trei Şobolani ai Deşertului ideea „luminoasă” de a se angaja în armată, exact înainte ca acei nemernici de poliţişti corupţi să adulmece locul ascunzătorii.

Trio-ul din Tucson urmă o perioadă de antrenament, apoi toţi trei se înrolară voluntari într-o divizie a Forţelor Speciale, la îndemnul lui Hinshaw. Ajunseră în Vietnam şi fură repartizaţi în

aceeaşi unitate de Berete Verzi. Camarazii lor ca şi superiorii îi găseau înzestraţi cu un zel remarcabil şi cu o excelentă dispoziţie de luptă, iar caporalul James Hinshaw fusese chiar citat public ca un exemplu pentru excepţionalul devotament faţă de cauză.

Cu toate acestea, superiorii lor se înşelaseră: analizaseră prost exemplul lor de viaţă. Jim Hinshaw nu era devotat cauzei, ci *puterii.* El iubea puterea, trăia pentru ea, o venera aşa cum alţii venerează un Dumnezeu. Şi avea grijă de ea, cum alţii au grijă de o femeie superbă. Nu prea îl interesau banii, deşi rareori lăsa să treacă ocazia unei lovituri uşoare. Dar binele material reprezenta pentru el mijlocul unui scop de atins, şi poate chiar semnul unei puteri ascunse şi puterea de influenţă.

Puterea, pentru Hinshaw, era aproape un concept spiritual, ultimul obiectiv al unei întreprinderi, posibilitatea şi *dreptul* de a-şi impune voinţa şi altora. Floyd Worthy şi Angel Morales îşi înţelegeau prietenul şi erau foarte mulţumiţi să împartă totul în trei, chiar dacă aveau poziţii subalterne, căci ci ştiau că reuşita finală a lui Hinshaw se va revărsa şi asupra lor.

Hinshaw şi Şobolanii Deşertului găsiseră în Vietnam un paradis terestru. În cadrul campaniei de pacificare militară, ei fuseseră trimişi în provincia Trah Ninh, unde unitatea lor îşi avea baza nu departe de satul My Hoi. Evaluară rapid situaţia de pe teren şi toate posibilităţile pe care ea le oferea. La puţin timp după ce sosiseră, sergentul unităţii muri într-o „ambuscadă" care avusese loc în plină noapte. El nu fusese singura victimă şi atacatorii nu fuseseră niciodată identificaţi. Soldaţii Worthy şi Morales arestaseră totuşi trei ţărani paşnici nu departe de tabără, o oră mai târziu, şi îi omorâseră fără să le dea ocazia să se apere. Hinshaw, bineînţeles, fu promovat la rangul de sergent, prietenii lui fură recompensaţi printr-o citare şi Worthy fu numit caporal.

Lucrurile începură să se schimbe în provincia Trah Ninh. Lent şi subtil, Hinshaw şi oamenii săi instalaseră un adevărat fief în junglă. Ofiţerii lor superiori, prea ocupaţi cu conducerea generală a războiului, le dăduseră mână liber, iar ei îşi duseră fără constrângeri campania de intimidare şi de teroare asupra locuitorilor regiunii. Şi, puţin câte puţin, Şobolanii Deşertului deveniră de o mie de ori mai periculoşi şi mai de temut ca Vietcong-ul, iar indigenii suportau jugul lor torţionar cu un stoicism rezultat din secole întregi de opresiune. Mai exact, cea mai mare parte se supuseseră după ce doi şefi ai satului My Hoy fuseseră asasinaţi în mod succesiv şi după ce Hinshaw numise în

fruntea comunităţii un om de-al său.

Acesta fu începutul unei lungi nopţi pentru provincia Trah Ninh. Meşteşugari, ţărani, oameni politici, practic toată lumea erau obligată să achite în contul lui Hinshaw taxe de „protecţie”. Dacă nu le plăteau, erau arestaţi sub acuzaţia de subversiune sau cooperare cu Vietcongul. Femeile şi tinerele fete erau furate şi vândute ca nişte animale la bordelurile din Saigon, câteva rămânând acolo ca să alimenteze reţeaua de prostituţie personală a lui Hinshaw. Indivizi de orice vârstă, femei sau bărbaţi, erau înrolaţi curieri, pentru a face să circule droguri şi alte mărfuri de contrabandă în diferite sate. Protestatarii erau rari, graţie numărului neverosimil de „accidente” mortale care decimau această categorie de nemulţumiţi. Comandantul bazei veni într-o zi, alertat de zvonurile care circulau în legătură cu metodele şi pedepsele aplicate populaţiei din provincie, dar, în acea seară, el căzu victima atacului unui soldat american drogat. Iar asasinul muri în urma unei supradoze, fără a avea timp să mărturisească ceva.

Regatul lui Hinshaw se prăbuşi odată cu sosirea lui Bob Hunter. Acesta îl întâlnise de mai multe ori în cursul operaţiunilor de curăţare a deltei şi îl considera un soldat competent, chiar extrem de dur. Dar îşi schimbă în întregime opinia cu ocazia unui raid pe care îl efectua, în cursul căruia trebuia să-l execute pe colonelul Tra Hong şi doi dintre soldaţii lui. Întorcându-se la tabăra lor de lângă satul My Hoi, Hunter şi caporalul Minnegas îi întâlniseră pe Hinshaw, Worthy şi Morales care tocmai asasinau fără motiv trei civili fără apărare. Unul dintre ei murise deja, dar intervenţia lui Hunter îi salvă pe ceilalţi şi duse la arestarea lui Hinshaw şi a celor doi oameni ai lui, sub acuzaţia de omucidere. Foarte încet, cu multe precauţii, limbile satului începură să se dezlege, povestind actele de violenţă şi metodele de corecţie pe care sergentul Hinshaw şi ajutoarele sale le comiteau în fiecare zi. După aceea apărură noi acuzaţii. Justiţia militară făcu tot ce putu mai bine dar, în Vietnam, adevărul ieşea la iveală foarte rar, la sfârşitul anilor şaizeci. Şobolanii Deşertului se apărară cu înverşunare, spunând că acţiunile lor nu vizau decât oprirea infiltrării comuniste venită din nord şi demonstrând că acuzatorii lor erau doar nişte simpatizanţi ai Vietcongului. Sentinţa, în mod evident, fusese un compromis: Morales şi Worthy au scăpat cu dezonoarea, în timp ce Hinshaw era condamnat la şase luni închisoare, plus dezonoarea.

În acea perioadă, Bob Hunter auzise că Hinshaw voia să-l

omoare şi visa o răzbunare perfidă, însă se hotărâse să-l uite, pentru ca mai târziu să uite războiul din Vietnam, când o dramă personală îi tulburase profund viaţa, transformând-o într-o croazieră fără întoarcere pe Riviera Sângeros. Însă fantomele acestui trecut sinistru tocmai reapăruseră, luminând, într-o zi nouă şi mai ales odioasă, scena încă neclară a deşertului din Arizona.

James Hinshaw era un bun organizator şi un remarcabil strateg. Avea lângă el doi nemernici la fel de redutabili ca şi el. Sau mai exact, unul singur, acum, deoarece corpul lui Floyd Worthy, încă fumegând, avea să devină în scurt timp hrană pentru animalele de pradă ale deşertului. Cu Hinshaw şi acoliţii lui, Nick Bonelli găsise şeful ideal pentru a-şi antrena armata particulară. Un ticălos fără moralitate şi scrupule, dar care nu-l va trăda niciodată pe *capo* din Tucson şi care va duce până la capăt misiunea ce-i fusese încredinţată.

Era un şarpe. O mârşavă reptilă mortală. Un animal de pradă.

*

Hunter urmări limuzina morţii care mergea cu viteză, avându-i la bordul ei pe Morales şi pistolarii lui. Ea părăsi Echo Canyon Park prin partea de nord şi intră pe Mac Donald Brive, până aproape de Paradise Valley. Hunter îi urma, în timp ce ei virară brusc spre sud, pe strada 44, continuându-şi calea spre centrul Phoenix-ului. Exterminatorul era acum nervos căci, dacă trebuia să aibă loc o „confruntare”, se temea că nu cumva Morales să tragă în centrul oraşului plin de lume la acea oră.

Dar rugăciunea fără vorbe a lui Hunter fu auzită de Cel de sus. Arsenalul rulant intră pe o rută deşertică, spre est. Acum, Hunter îi lăsă să se distanţeze puţin, după care porni şi el. În cele din urmă, limuzina intră pe un drum de ţară şi dispăru în spatele unui nor de praf.

Exterminatorul căută un drum paralel şi îl descoperi la patru sute de metri distanţă de acel loc. După aproximativ un kilometru şi jumătate, începu să distingă, într-o parte, un grup de clădiri şi, pe drumul de acces, norul de praf ridicat de maşina lui Morales. Din fericire ruta lui Hunter, după interminabile serpentine, se termină la aceleaşi clădiri. Hunter, mulţumit, îl urmări: ştia că până la urmă va ajunge la cuibul viperei pe care o căuta de când venise la Phoenix.

Drumul era tăiat de sârmă ghimpată ruginită. Hunter îşi abandonă rulota şi continuă drumul pe jos, cu multă atenţie, în scurt timp, făcu turul terenului arid şi secetos, cu arma sa cea

mare Big Thander şi cu Beretta gata să intre în acţiune, prima aflându-se la şoldul drept, iar a doua la subsuoara stângă.

Trecu fără dificultate de sârmă. Având în vedere numărul cadavrelor lăsate la Phoenix şi mărimea „cazărmii" din deşert, descoperită lângă Tucson, Hunter estimă că scosese din luptă aproape două treimi din armata lui Hinshaw. Însă voia să se asigure de acest lucru înainte de a lansa atacul împotriva taberei.

O mică creastă se ridica la aproximativ o sută de metri de clădiri. Ea era acoperită de copaci şi urma să fie postul de observaţie dorit de Hunter. Lăsat pe vine în spatele unui smochin, el inspectă tabăra cu binoclul, asistând la întoarcerea lui Morales şi a compatrioţilor scăpaţi. Erau în total unsprezece oameni, trăgători dintre cei mai buni, iar cei care nu participaseră la raidul morţii se repeziră disperaţi spre limuzină, punându-le tot felul de întrebări celor care reuşiseră să scape.

Jim Hinshaw era prezent, bineînţeles, fiind cel care conducea interogatoriul, însă răspunsurile nu păreau să-l mulţumească. Hunter nu putea să audă ceea ce zicea, dar privirea sa furioasă şi mutra sa plină de mânie erau elocvente. Nu, tipul nu era în apele lui, dar el îşi păstră, cu toate acestea, o relativă stăpânire de sine. Ordine şi control, acestea erau devizele lui Hinshaw. Chiar dacă tortura sau asasina, el o făcea calm, metodic, fără să se lase vreodată emoţionat.

Da, avea o inimă de gheaţă, o inimă de mort.

În prezent, Hinshaw conducea tristele resturi ale forţei sale de asalt în interiorul celei mai importante clădiri din cele trei existente. Acest trăsnit era foarte periculos, nu din cauza veritabilei puteri mortale care ieşea din el, dar mai ales din cauza determinării rece şi calculate pe care o punea în tot ceea ce întreprindea. Oricare ar fi fost obiectivul ultimului mare joc din Arizona, Jim Hinshaw era capabil să impună regulile.

Mai puţin în cazul în care era complet şi definitiv blocat. Sau dacă o forţă superioară lui îl învingea.

Prin binoclu, Hunter observă cu atenţie dispoziţia şi articulaţia clădirilor. Înregistră cu precizie trecerile, unghiurile, căile de retragere şi axele de comunicaţie de la o clădire la alta. Edificiul central, cel mai important, adăpostea probabil postul de comandament a lui Hinshaw, suficient de mare ca să adăpostească o parte din trupele sale. La ce serveau celelalte două clădiri? Hunter va descoperi asta mai târziu. Una dintre ele avea pe acoperiş o antenă radio, care lăsa să se presupună,

parţial sau nu, care era prima ei utilitatea.

Hunter era mulţumit. Avea certitudinea că descoperise „centrul nervos” al forţei de atac din Phoenix; capul mortal al infamului şarpe a cărui inimă bătea la Tucson.

Acum trebuia să înceapă ofensiva. Era etapa logică ce se impunea. Capcana din deşert funcţionase bine, pentru că ea îl condusese pe Hunter până la ţinta vitală, iar Exterminatorul urma să decapiteze şarpele strivindu-i capul înainte ca creierul său degenerat şi maniac să aibă timp să treacă la atac, după măcelul care îi decimase trupele sale de şoc.

Hunter se întoarse la rulota sa ca să-şi pună la punct strategia de atac.

Ca să dea o lovitură mortală nu trebuia să atace cu capul în jos, mai ales un vicios ca Hinshaw. De altfel, Hunter nu avea intenţia să se mulţumească doar cu o acţiune rapidă şi bine executată. Nu voia numai capul şarpelui. Avea să-i nimicească în acelaşi timp întregul corp fetid şi tentacular.

Iar pentru asta îi trebuia curaj, de care Hunter nu ducea lipsă.

CAPITOLUL XI

Vocea lui Hinshaw era nervoasă, furioasă, aproape amenințătoare:

— Dumnezeule, Angel, ce n-a mers?

— Totul, Jim, spuse Morales cu un gest scârbit. Cred că treaba a fost căcăcioasă încă de la început. A fost o capcană.

— Un atac cu rachete?

— Da. Ne-au atras într-o ambuscadă, un fel de trecere îngustă, şi acolo ne-au atacat. Ce vrei să fac? Am avut mare noroc că am scăpat. Săracul Floyd…

Hinshaw lovi biroul şi ridică ochii în sus.

— Nemernicul! mormăi el. Cred că ne-a ascultat telefonul. L-ai văzut pe nemernic?

Tâlharul cel mic clătină din cap:

— Nu am văzut nimic în afară de afurisitele alea de rachete care veneau spre noi şuierând ca nişte monştrii. Dumnezeule, are o putere de foc extraordinară. Crede-mă, rachetele astea nu sunt jucării pentru femei. Par proiectile teleghidate.

— Deci s-a înhăitat cu Kaufman, murmură gânditor Hinshaw.

— Aşa se pare, admise cu calm Morales.

— Ştii ce înseamnă asta?

— Da, oftă Morales. În plus, astăzi, am pierdut şaptezeci la sută din oameni.

— Ce înseamnă asta? mormăi Hinshaw.

— Nu înseamnă nimic, răspunse supravieţuitorul încă emoţionat. Deocamdată renunţ. Doar nu vom reintra în joc imediat, nu? Cel puţin nu fără ajutoare.

— Dacă înţeleg bine, eşti pregătit să te întorci la Tucson cu coada între picioare? Te simţi în formă să mergi şi să povesteşti aventurile tale în mai multe episoade, bătrânului?

— Se vede că n-ai văzut ce am văzut eu, Jim. Ascultă, acest tip, crede-mă, şi-a câştigat pe drept reputaţia.

— La fel şi Bonelli, replică Hinshaw cu nervozitate.

— Atunci la dracu’! exclamă Morales ridicându-se ca să se plimbe prin cameră ca un nebun. Totul devine incredibil. Vrei să-ţi spun ce cred eu? Lăsăm totul baltă şi le spunem să se ducă la dracu’.

— Nu încă, zise calm Hinshaw.

Se gândi un moment înainte să adauge:

— Mai putem încă să câştigăm…

Ochii lui începură să strălucească.

— Există o recompensă de un milion de dolari pe capul lui Hunter, nu?

— Şi ştii de ce oferă o asemenea recompensă? întrebă Morales. Pentru că nimeni din înalta societate nu a fost până acum capabil să-l lichideze. Iată de ce. Sincer, eu regret că ai ratat showul mai devreme.

— Ascultă, Angel, Hunter e doar un soldat prost, zise cu nostalgie Hinshaw. Ca mulţi alţii.

— Du-te şi spune-i asta lui Floyd şi prietenilor, răspunse Morales cu amărăciune.

— Un soldat prost cu un milion de dolari suspendaţi deasupra capului! răspunse Hinshaw.

— La dracu'!

Dialogul fu întrerupt de o bătaie discretă în uşă. Un pistolar băgă nasul în cameră şi spuse:

— Avem musafiri.

Şi, din ochi, arătă fereastra.

— Aruncă o privire.

Un tip bine făcut şi îmbrăcat în blugi se afla lângă barieră, discutând cu o santinelă.

— Ce vrea? întrebă Hinshaw.

— Tocmai a fost adus. L-am reperat acum trei minute. Caută linia de telefon. Spune că nu mai merge. E adevărat?

Hinshaw luă receptorul, ascultă un moment şi apoi îl puse la loc.

— La dracu, are dreptate! S-a întâmplat ceva cu linia. Dumnezeule! Nu e de mirare că… De mult timp suntem izolaţi?

Pistolarul ridică din umeri.

— N-am ştiut până ce a apărut acest tip.

— OK, lasă-l să intre, mormăi Hinshaw. Dar asigură-te să aibă permanent un însoţitor. Şi dă-i o bere. Pare că e mort de căldură.

— Sunt cel puţin 40 de grade la umbră, şi cum nu există nici o umbră… spuse trăgătorul.

Şi ieşi mormăind:

— O meserie ca asta, n-aş face aşa ceva pentru…

Cu mâinile în buzunar, Morales privea pe fereastră.

— Cât câştigă unul ca ăsta? întrebă el după un moment de gândire. Două sute de dolari pe săptămână? Două sute cincizeci, poate?

— De ce? Te interesează? întrebă Hinshaw cu o voce ironică.

— Uită-te la el puţin. Dacă aşa este, a petrecut întreaga zi în căldura asta infernală. De ce? Poţi să-mi spui, Jim?

— Poate că nu-l interesează, spuse Hinshaw. Poate că nu are ce face. Pe tine, Angel. Nu te interesează ceasul de pontaj şi fişa aia amărâtă de la sfârşitul lunii?

— La dracu. Nu! răspunse Hinshaw.

Însă el rămase tot la fereastră, urmărindu-l cu privirea pe „tipul de la telefoane”. Acesta, înarmat cu servieta eu unelte, escalada stâlpul ca să verifice firele.

— Ce prost, spuse Morales. Ai mai văzut aşa debili?

— E clar că noi ne-am descurca mai bine, răspunse Hinshaw.

— Nu-i nici o nenorocire, spuse Morales întorcându-se.

— Oricum, stai cu ochii pe el. Niciodată nu poţi fi sigur. În timpul ăsta, îl sun pe bătrânul Bonelli.

— Uiţi că telefonul nu merge.

Hinshaw chicoti. Morales se calmase. Nu exista nici o urmă de tensiune între ei. Era bine, vor reuşi să se descurce... într-un fel sau altul. Oricum, ei vor avea partea lor.

— Nu te nelinişti, Angel, vom lua banii, milionul nostru. Supraveghează-l pe tip şi anunţă-mă imediat ce chestia a fost reparată. Trebuie să vorbesc puţin cu binefăcătorul nostru din Tucson. Vreau să-i spun să ţină banii la îndemână.

Angel începu să râdă şi ieşi să-l supravegheze pe „prost”.

Dar prostul nu era chiar atât de prost...

*

Acum se afla pe o mică creastă destul de îndepărtată, dar care domina tabăra. Îşi vizitase inamicul şi se înţelesese bine cu toată lumea. I se oferise bere, l-au dus să verifice toate telefoanele interioare, i s-au povestit întâmplări ciudate şi schimbase tot felul de glume. În tot acest timp, „prostul” număra capetele, observa punctele puternice, evalua slăbiciunile, pe scurt, îşi făcea o mică idee asupra situaţiei.

Munca se terminase chiar pe o notă mai degrabă interesantă: Angel Morales îi propusese să-l angajeze. Era, în mod evident, o propunere mai degrabă misterioasă, promiţătoare, dar fără nici o precizare asupra naturii muncii. Un limbaj greu de înţeles, în care fiecare cuvânt putea fi intuit cu dublu sens, dar care nu ar fi înşelat nici măcar un iniţiat cu vederi înguste. Hunter făcu pe naivul, dar prelungi discuţia şi câştigă astfel timpul necesar pentru a-şi duce la bun sfârşit misiunea de recunoaştere. Mulţumesc, domnule Morales!

Trebuie totodată precizat, pentru dezvinovăţirea lui Morales,

că nu îl cunoscuse niciodată pe sergentul Bob Hunter. Se întrezăriseră o dată sau de două ori în Vietnam, dar asta se întâmpla cu mult timp în urmă; de altfel, Hunter, graţie chirurgiei estetice, îşi modificase faţa astfel încât nici măcar prietenii săi de atunci nu l-ar mai fi recunoscut.

La urma urmelor, Hunter, cocoţat pe mica sa colină, nu era nemulţumit că reuşise să penetreze tabăra acestor profesionişti. Căci exact asta şi erau. Nu-ţi puteai face nici o iluzie în legătură cu meseria şi capacităţile militare ale lui Hinshaw şi Morales. Erau poate nişte renegaţi dar, înainte de toate, erau nişte soldaţi care trecuseră prin aceeaşi şcoală ca şi Hunter şi supravieţuiseră aceloraşi întâmplări şi vicisitudini ale războiului. Hunter era mulţumit de el, nu pentru că îşi dispreţuia duşmanul ci, dimpotrivă, pentru că ştiuse mai înainte să-l recunoască, apoi să-l înţeleagă şi să-i analizeze motivaţiile; lucru ce îi permisese să-l *identifice.*

Foarte devreme, Hunter ajunsese maestru în arta aşa-numită a „camuflajului”. De multe ori se aflase izolat în plin teritoriu Vietcong şi numai abilitatea lui îi permisese să-şi păstreze libertatea şi implicit viaţa. Ştia să se contopească cu mediul înconjurător astfel încât făcea parte integrantă din decor. Odată, într-un sat Vietcong, îmbrăcat într-un poncho negru şi o pălărie de paie, aşteptase aproape două ore, chircit lângă un năvod de pescar, la malul unui pârâu fără ca cineva să-l observe.

Acest talent îi fusese foarte util de la începutul războiului cu Mafia. Deghizările, în mod evident, nu erau aceleaşi, iar nemernicii se lăsaseră mereu păcăliţi, iar dispreţul lor le cauzase adesea mari pierderi.

Cu puţin noroc, Hinshaw va face la fel, iar restul va veni de la sine.

În ciuda supravegherii „prietenilor” lui, Hunter şi „cutia sa cu scule” trecuseră neobservate în turul lor de inspecţie. El, în postura unui angajat de la telefoane, dar şi „sculele” sale care nu erau altceva decât încărcătoare de natură şi putere diferite, înţesase cu ele toată tabăra care, la momentul potrivit, avea să fie nimicită, rasă de pe faţa pământului, transformată în praf. Plasase încărcătoare de plastic prevăzute cu detonatoare programate dinainte în diferite puncte ale zidului exterior al clădirii care adăpostea sistemul de excomunicare prin radio. Aceste încărcături erau orientate către interior. În mod logic peretele trebuia să pice, clădirea să se năruie, catapultând astfel antena radio. Celelalte două corpuri se bucuraseră de un

tratament similar şi avuseseră aceeaşi soartă. În plus, Hunter mai camuflase câteva încărcături în nişte puncte alese cu mare precizie, astfel încât să creeze un efect psihologic suplimentar.

Căuta de fapt să instaureze un climat de „război al nervilor”, în care efectul surpriză şi teroarea care aveau să urmeze duceau la confuzia şi divizarea inamicului. Ei vor sfârşi prin a se ucide între ei, săvârşind astfel propria lor distrugere. Şi asta nu numai la Phoenix, ci şi acolo unde se aflau creierul şi inima operaţiunii.

Acum, aflat pe colina cea mică, punea la punct piesa majoră a „războiului său psihologic”. Sufletul său de războinic suferea la ideea de a abandona o armă atât de fabuloasă. Dar până la urmă armele pot fi cumpărate, spre deosebire de libertate şi demnitate. Mecanismul în discuţie era o enormă mitralieră M2, de calibru 50. O aşeză uşor pe solul nisipos şi scoase husa de protecţie. Acea impresionantă maşină de ucis de aproape doi metri lungime era în mod sigur cea mai frumoasă piesă de artilerie a arsenalului rulant deţinut de Hunter. Odată montată pe trepied, această armă înspăimântătoare putea descărca într-un ritm halucinant 650 de gloanţe pe minut, nişte gloanţe monstruoase cu o putere de impact de 90 de kilometri pe secundă. Altfel spus, nimic nu rezista unui astfel de tir. Proiectilele enorme din oţel distrugeau absolut totul, inclusiv maşinile blindate.

Dar această mitralieră nu era exact ca surorile sale gemene ale morţii. Hunter îi adusese o mică modificare.

Aşeză cu grijă arma monstruoasă verificând echilibrul trepiedului şi câmpul de urmărire, astfel încât să obţină maximum de precizie. Apoi deschise cutia cu muniţie, scoase o bandă de gloanţe pe care o introduse în încărcătorul armei, în cele din urmă înfipse în pământ două tije de oţel de treizeci de centimetri la fiecare extremitate laterală a trepiedului, astfel încât să blocheze rotirea armei într-un arc de cerc de 45 de grade. Avu grijă ca întreaga ţintă să fie cuprinsă în câmpul de tragere.

Sfârşi prin a amplasa mica sa invenţie personală. Un fel de sistem de capace care se ataşa pe mânerele de susţinere a armei şi se fixa pe armă graţie unei crestături. Din cutie ieşea un ac indicator din oţel care, printr-un dispozitiv mecanic cu declanşare electronică, pica pe trăgaci în ritmul tragerii. Un mic cronometru era fixat în capătul cutiei. Hunter îşi consultă ceasul, reglă cronometrul şi declanşă dispozitivul.

Dacă totul mergea bine, tipii de jos urmau să cunoască

infernul într-o oră şi cincizeci de minute. Încărcăturile de explozibil plastic vor exploda la momentul precis în care mitraliera robot intra în funcţiune. Cu efectul surpriză şi panica ce ar fi urmat în mod inevitabil, cine ar fi făcut diferenţa între bombele întârziate şi un nou „atac cu rachete”? Pentru a-şi realiza punerea în scenă a spectacolului, Hunter avusese grijă să disperseze în tabără tuburi goale din fibră de sticlă provenind de la rachetele de care el se servise cu alte ocazii. Evident cineva care folosise deja o armă M2 nu s-ar fi lăsat prea mult timp păcălită, însă Hunter conta foarte tare pe efectul de panică imediată care va trezi în mod brutal şi fără un control clar instinctul de luptă al acelor pistolari antrenaţi pentru război. În stadiul la care se ajunsese, ştia că putea distruge puterea de atac a inamicului. Şi nu îi mai rămăsese prea mult timp pentru a face acest lucru. Aflat pe colină, în plin deşert, evalua cu răceală situaţia. Avea în faţă o înfruntare serioasă, iar şansele lui de retragere nu erau deloc îmbucurătoare, fără să mai pună la socoteală poliţia care putea intra în dans în orice moment şi care de obicei nu îi facilita lucrurile, ca să nu spunem mai mult...

Avea interesul să termine cât mai repede şi să străbată în timp cât mai scurt cei 250 de kilometri care separau oraşul Phoenix de Tucson. Nu avea totuşi la dispoziţie decât o oră şi cinzeci de minute. Dar dacă Dumnezeul războiului îl va ajuta, va reuşi. Hunter porni puternicul motor Toronado şi demară în viteză în direcţia autostrăzii numărul 10.

Exterminatorul avea de transmis un mesaj şefului Mafiei, îl va înmâna personal.

CAPITOLUL XII

Nick Bonelli se gândea. Tocmai suferise o înfrângere, dar *mafiotul* din Tucson era un şmecher care ştia întotdeauna să cadă în picioare. Îi plăcea foarte mult viaţa pe care o ducea şi nu era pregătit să o scurteze, orice s-ar fi întâmplat. Până la urmă, trecutul nu fusese în totalitate roz, iar pământul se învârtea în continuare, Nick Bonelli fiind mereu la locul lui. Bineînţeles că telefonul din Phoenix îl făcuse să turbeze şi avea şi de ce. Pierduseră douăzeci de tipi în luptă şi nu câştigase absolut nimic. E greu să te mulţumeşti cu un asemenea scor. Dar, gândindu-se mai bine, Bonelli începu să se calmeze. Eşecul lamentabil al armatei sale particulare poate că erau un cadou din cer. În orice caz, îi va permite să intre personal în joc.

Visa în secret la asta încă de la începutul operaţiunii. Fireşte, Bonelli acceptase părerea fiului său Paul, după ce acesta îi explicase strategia prevăzută. Locul din Phoenix va trebui curăţat de o forţă din exterior, pentru ca Marea Familie să nu poată niciodată face legătura şi să bănuiască mâna din Tucson. Alegerea lui Hinshaw era înţeleaptă. El era un soldat care îşi dovedise din plin calităţile. Era rău până în măduva oaselor şi mai dur decât piatra, cu o bogată materie cenuşie.

Avea „simţul luptei”, cum spunea Paul. Da, nu se înşelaseră cu privire la acest tip.

Însă lui Nick Bonelli îi plăcea acţiunea. În străfundul inimii lui stăruia nostalgia unei epoci în care, în mijlocul bătăliei, conducea camioane cu carne congelată împreună cu Tony Morello şi ceilalţi prieteni! Şi acum inactivitatea i se părea grea, înăbuşită şi insidioasă.

În plus, însăşi capul său era în joc la Phoenix. În afară de această nevoie de acţiune, mai exista un factor de necesitate maximă: trebuia să conducă operaţiunile din teren. Miza era prea mare, acolo la Phoenix, pentru ca un *capo* să stea liniştit, aşezat bine mersi în scaun şi să numere morţii oftând. Şi toate astea pentru că un nemernic de soldat prost se hotărâse să instaureze panica.

În joc erau capul, banii, puterea şi viitorul lui. Deci era un lucru foarte serios.

Timp de anii de zile, chiar de decenii, Bonelli îşi rosese unghiile de furie şi de gelozie văzându-i pe Moe Kaufman şi pe

Ike Ruby mâncând în linişte din „prăjitura” de la Phoenix. În timp ce el, un adevărat mafiot, care oferise promisiunea sângelui, nu intervenea. Marii *capi* din California, Julian Di George şi Ben Lucasi, îl periau într-un mod dezgustător pe Moe Kaufman, cu care întreţineau legături foarte strânse, dar îşi tratau puţin mai de sus fratele lor de sânge de la Tucson, continuând să se îmbogăţească revânzând drogul care le era furnizat. Cel puţin aşa îşi spunea Bonelli povestea, uitând că fiecare kilogram de heroină mexicană vândut în California îi rotunjea binişor veniturile. Şi chiar bătrânul Augie Morello, antrenând după el întreaga *Commissione*, se înhăitase cu clica lui Kaufman. Cu toate acestea, Bonelli era cel căruia îi revenea *de drept* totalitatea statului Arizona şi Phoenix. Bonelli era un mafiot, nu un evreu corupt.

Bineînţeles, de-a lungul anilor, Nick încercase să corecteze situaţia. Începuse mai întâi în mod paşnic, apoi încercase cu forţa. Începuse prin a deschide în plin centrul Phoenix-ului un club de noapte superşic. Ar fi implantat astfel o antenă în teritoriul vital, care i-ar fi permis, după aceea, să acapareze oraşul din interior. Însă suferise imediat un eşec usturător. La ordinul lui Kaufman, poliţia făcea de pază în fiecare seară în faţa intrării în club, verificând vârsta şi identitatea clienţilor şi arestând cea mai mare parte a acestora pentru că se îmbătau. Iar Nick a fost nevoit să închidă tripoul.

Atunci se gândise la asasinat. De două ori, echipe de pistolari plecaseră în nord în căutarea lui Kaufman şi a lui Ruby şi nu mai reveniseră. Nu au mai fost găsiţi, dar zvonuri ciudate circulau despre funeraliile sub clar de lună, în plin deşert.

La puţin timp după aceea, Johnny Scalise, vărul lui Nick, se dusese de bună voie pentru acelaşi contract în Phoenix. Şi nu mai apăruse. Un grup de cercetaşi care hoinăreau, îi descoperise cadavrul în întregime gol şi uscat, aşezat în cruce pe un cactus, la marginea drumului.

Lucrurile au rămas aşa până în ziua în care Paul Bonelli s-a dus la tatăl său ca să-l informeze nu numai că ştia cum să-l prindă pe nemernicul de Kaufman, dar şi că avea persoana potrivită pentru acest lucru. După care lucrurile s-au derulat cu mare viteză. Nick i-a oferit lui Hinshaw nişte oameni şi biştari pe măsura nevoilor sale. Hinshaw pregătea în mod metodic şi activ lovitura sa de maestru în urma căreia avea să-l detroneze pe Moe Kaufman.

După părerea lui Paul şi a lui, Hinshaw era mai bine să-l ţină pe Kaufman în viaţă, decât să-l ucidă. Iniţial Nick se împotrivise

acestei sugestii care i se păruse o insultă, o blasfemie. Dar, cu timpul, reuşise să înţeleagă că aceasta era o decizie înţeleaptă: Moe Kaufman trăind ar fi fost o excelentă marionetă ale cărei sfori le trăgea Nick. El era cel care avea toate relaţiile. De ce să nu-i fie lăsate aparenţele unei puteri de care s-ar fi ştiut deposedat? În clipa în care îşi va pierde imperiul, atunci îl va omori, iar ei va contempla în linişte puterea pe care o va pierde pentru totdeauna. Nu suna rău.

În mod sigur, ideea nu era rea, iar perspectiva se dovedea satisfăcătoare. Cei din *Commissione* vor fi încântaţi la culme de geniul omului capabil să execute o asemenea lovitură de maestru. Iar Nick Bonelli va avea în sfârşit dreptul la un tratament respectuos al acestor foste resturi californiene care îl trataseră de sus mult timp ca să cerşească bunăvoinţa lui Kaufman. Planul fusese pregătit cu minuţiozitate şi totul trebuia să meargă strună. Oamenii lui Hinshaw fuseseră plătiţi foarte bine şi erau pregătiţi să-l strângă de gât pe Kaufman atât de tare încât să-l îngenuncheze. Da era, cum se zice, „o afacere profitabilă”.

Dar iată că Bob Hunter stricase totul.

De mult timp, Bonelli se aştepta la vizita lui Bob Hunter. Odată chiar crezuse că sosise momentul, atunci când bastardul făcuse o mică escală în Arizona, doar ca să-şi regleze o afacere cu Ciro Lavangetta şi Johnny Muzicantul. Dar vizita nu dusese la nimic şi Hunter îşi continuase drumul spre Miami. În trecere, îi făcuse o „favoare” lui Nick, căci Ciro căzuse la Miami, debarasând astfel Arizona de tentaculele supărătoare ale familiei Di George. Însă Nick nu-şi făcuse niciodată nici cea mai mică iluzie: Hunter va reveni în Arizona. Era imposibil să nu facă aşa.

Apariţia subită a lui Hunter în acest moment precis, îl luase pe neaşteptate şi, în plus, ameninţa reuşita eforturilor îndelungate ale lui Bonelli şi Hinshaw. Prezenţa lui Hunter în Arizona era o ştire proastă. Prezenţa lui Hunter la Phoenix reprezenta un *dezastru* complet, cel mai rău lucru care s-ar fi întâmplat.

Numai dacă…

Odată calmată prima sa reacţie de panică, Bonelli începu iar să analizeze situaţia din acel moment. Hinshaw îl asigurase că Hunter şi Kaufman se vor împuşca reciproc înainte de sfârşitul zilei, iar fostul soldat părea foarte sigur pe el când afirmase că, cu câteva ajutoare suplimentare, putea juca cu succes la două capete. Bonelli îi trimise imediat trupele cerute, chiar dacă la telefon nu se arătase prea amabil. După toate cele întâmplate,

poate – dar era o supoziţie, evident – poate deci că venirea lui Hunter nu era aşa de dramatică pentru *capo* din Tucson. Acest nemernic avusese permanent atârnat deasupra capului un milion de dolari. Şi Bonelli ştia să folosească astfel de sume. Fără să mai vorbim de prestigiul monumental, colosal, inegalabil pe care îl cunoştea fiul cerului destul de norocos ca să înhaţe Teroarea Secolului. Dacă Bonelli reuşea să-i aresteze pe Hunter şi *pe* Kaufman împreună, plus un senator corupt... Era o perspectivă interesantă, iar Bonelli zâmbi numai pentru sine: se vedea deja o celebritate naţională, şi apoi Şeful Şefilor. *Capo di tutti capi*, poate? Până la urmă, de ce nu?

Îşi aprinse o havană imensă şi apăsă pe butonul interfonului. Şeful pazei, Jake Lucania, apăru imediat.

— Vreau să vorbesc la Phoenix, Jake. Trebuie să vorbesc cu Hinshaw.

— Imediat, şefu, răspunse Lucania.

Gardianul plecă să comande efectuarea legăturii telefonice. Trecuseră deja două ore de când Hinshaw îl contactase pe Bonelli ca să-i dea veştile proaste. Şi Paul plecase la luptă cu trupa de mai bine de o oră şi jumătate. Căci Bonelli nu trimitea numai întăririle cerute, ci îşi trimitea la faţa locului şi propriul fiu, ca să se asigure că treaba se va termina cu bine.

După câteva minute Lucania reapăru.

— Aveţi legătura pe linia a doua, domnule, spuse acesta.

Bonelli îi mulţumi făcând un semn cu capul şi ridică receptorul:

— Ce mai e pe la tine? îl întrebă el pe Hinshaw, pentru început.

Vocea lui Hinshaw era nervoasă, încordată, când răspunse:

— Nimic schimbat, domnule Bonelli. Facem exact cum ne-ai spus. Rămânem aici să strângem rândurile.

— O.K., Paul soseşte cu întăriri. Nu va întârzia mult.

După un lung moment de linişte, când Hinshaw vorbi din nou, Bonelli simţi în vocea sa o tensiune şi o amărăciune care îl făcură să zâmbească.

— Înţeleg, domnule, spuse soldatul. Facem exact cum doriţi, dar după părerea mea aş putea...

— Toată lumea poate să aibă nevoie de ajutor, bătrâne. Nu este o ruşine, iar Paul te va sprijini puţin, după toate cele întâmplate. Câţi băieţi ţi-au mai rămas?

— Aproape doisprezece, domnule. Sunt într-o stare foarte bună şi sunt convins că împreună cu cei care vor veni, vom reuşi să punem capăt cu uşurinţă acestei poveşti.

— Grozav, răspunse Bonelli care, în ceea ce îl privea, rămânea convins că mai era încă multe de făcut, înainte să poată trage cortina peste scena din Phoenix.

Hinshaw mormăi încă ceva când Bonelli îl întrerupse din nou:

— Ia spune-mi, în legătură cu acest Hunter…

Vocea se pierdu în zgomotul surd al unei explozii de la capătul celălalt al firului. Sunetul îi umpluse urechile înainte de a-i cuprinde creierul, dându-i o senzaţie penibilă. Apoi se auzi un zumzăit pe fir şi în depărtare vocea lui Hinshaw care răcnea în căutarea răspunsului la întrebarea „Ce-a fost asta?” În cele din urmă, zgomotele din Phoenix deveniră foarte confuze, căci Nick distingea detunătura unei a doua apoi a treia explozii aproape simultane, având ca fundal un răpăit susţinut, pe care *capo,* ca un bun cunoscător, îl identifică imediat: erau nişte gloanţe de calibru mare ce percutau pereţii şi ferestrele. Hinshaw şi însoţitorii lui erau atacaţi la Phoenix, iar Bonelli nu putea face nimic altceva decât să rămână acolo unde era şi să asculte.

Dintr-odată nu mai putu nici măcar să asculte. Legătura fu întreruptă în mod brutal.

Cu toate acestea, era *imposibil.* El încă mai auzea sunetele bătăliei, zgomotul sacadat al armelor şi tunetul exploziilor. Acestea erau aceleaşi zgomote, dar puţin diferite, da, de data asta mult mai diferite, mai ascuţite, mai apropiate. *Foarte aproape!*

Nick Bonelli se ridică de pe scaunul său şi se repezi spre uşa biroului în timp ce parchetul trepida sub picioarele sale în urma unei noi explozii. Răpăitul armelor automate îi spărgea timpanele. Nu mai era nici o îndoială. Lucania apăru în cadrul uşii exact în acest moment, cu un mic firicel de sânge care îi curgea pe faţa palidă:

— Suntem atacaţi! strigă el către ex-viitorul şef al şefilor. *Se trage în noi cu mitraliere!*

*

Hunter solicitase la maxim rulota de război şi marele motor Toronado rezistase cu bine. Ajunse la periferia din vestul oraşului Tucson cu câteva minute mai devreme. Aici locuia Nick Bonelli. Casa acestuia, o adevărată fortăreaţă, era situată la marginea terenului de golf de la Rolling Hills, delimitat în partea din spate de albia unui râu secat cunoscut sub numele de Pantano Wash.

Hunter ajunse cu rapiditate în apropierea proprietăţii şi apăsă pe un buton al consolei de comandă ca să recupereze benzile înregistrate de *transceivers* pe care le poziţionase pe liniile

telefonice ale lui Bonelli. Aceste benzi se înregistrau în mod automat pe dispozitivul de citire al rulotei şi erau recompuse, gata să fie citite. Pauzele lungi erau scoase, frazele regrupate, astfel încât informaţia să curgă în flux continuu. Hunter puse în funcţiune dispozitivul de citire, pregătindu-se în acelaşi timp şi de luptă. Află astfel de recenta mişcare de trupe spre Phoenix şi ştiu un lucru cu certitudine: *capo* se afla la el acasă, în spatele acestor ziduri înalte, chiar în acest moment. Îşi ascunse rulota de război în spatele unor sălcii de-a lungul râului Pantano Wash, în nord-vestul fortăreţei lui Bonelli. El urma să atace imediat cu lansatorul de rachete. Îşi alese mai întâi ţintele, conacul şi pereţii incintei, şi le blocă pe ecranul de urmărire al sistemului de declanşare. Apoi introduse în memoria calculatorului coordonatele precise ale fiecărei ţinte. În cele din urmă branşă mecanismul de tragere la calculator, stabilizând astfel lansatorul de rachete pe poziţie „automată”. Reglă cronometrul consolei la două minute. Deci, în o sută douăzeci de secunde, focul de artificii va începe. Apoi părăsi rulota, însă fatalul metronom răsună îndelung în capul său.

Exterminatorul avansă cu rapiditate în albia râului, în ciuda greutăţii pe care o transporta. În afară de Automag şi de Beretta, cu centurile de muniţie de rigoare, şi de grenadele din jurul taliei, mai ducea cu el arma M16 cuplată cu un M79. Arma M16 era o mitralieră ofensivă care se încărca automat, „scuipa” gloanţe de calibru 5.56 cu un ritm de 900 pe minut, în timp ce pistolul lipit dedesubt nu trăgea decât o dată şi se reîncărca manual. În schimb el putea fi încărcat cu grenade lacrimogene, cu gloanţe mari, bombe fumigene sau chiar cu grenade. Trăgătorul avea posibilitatea să aleagă. Hunter mai transporta o geantă cu muniţii pentru arma M16 şi un gen de grenade pentru puşca M79. Totul nu cântărea mai puţin de 35 de kilograme. Cu toate acestea, încărcătura nu păru să îl deranjeze când escaladă cu mare uşurinţă zidul incintei fortăreţei lui Bonelli. Odată ajuns în interiorul proprietăţii, Hunter traversă în mare viteză peluza cea mare tunsă în mod impecabil, fără să facă nici un efort ca să se ascundă, în timp ce în capul său pendula mentală socotea secundele numărătorii inverse.

Primul ucigaş îl zări când se afla la cincizeci de metri de intrare. Incapabil să-şi creadă ochilor, el încremeni cu gura deschisă şi rămase astfel mai mult de jumătate de secundă. Atunci când îşi veni în fire, scoase un sunet care nu era chiar un strigăt, încercând în van să scoată revolverul. Însă toată această

acţiune era lipsită de convingere şi rapiditate. Degetul lui Hunter apăsase deja pe trăgaciul mitralierei M16, iar bastardul căzu mort. Focul de armă ar fi trebuit să-i alerteze pe toţi dar în acelaşi timp un tunet anunţă sosirea unui emisar diabolic în regatul blestemaţilor.

Hunter aruncă o privire la ceas; secundarul sună în linişte dangătul apocalipsei. Auzi în stânga sa bâzâitul surd al turelei de lansare, în timp ce pasărea fulgerătoare lovea ţinta cu o precizie militară, ca să lovească, la exact trei secunde, peretele care înconjura casa. Prima rachetă explodă exact în faţa intrării, transformând uşa, peretele şi tot ce se afla în jur într-o ciupercă mare din resturi de lemn, ciment şi carne umană care se ridica cu măreţie spre cer, înainte să se năpustească, într-o ploaie încărcată de o grindină ciudată, asupra solului deja brutalizat.

A doua rachetă se opri, cu mare precizie, între două limuzine superbe de culoare neagră parcate în turnanta aleii cu pietriş. Rămăşiţe de tablă contorsionată, de oţel înnegrit şi un fum dens provenind din rezervoarele de benzină aflate în flăcări îngreunau atmosfera deja poluată. Hunter păstrase cu mare grijă ultimele două rachete pentru corpul central al casei. Ele distruseră în întregime ţinta, îndată ce creierul electronic al rulotei îi dădu ordin, împroşcând un vulcan de flăcări şi de fum în interiorul acestui templu al corupţiei.

Oamenii mişunau acum în jurul rugului sinistru, ca nişte furnici în jurul unui foc vesel. Răcneau agitând în aer armele, dar erau atât de cuprinşi de panică încât nimeni nu ştia ce făcea. Ca să-i lămurească puţin, Exterminatorul trase în direcţia lor cu mitraliera automată. Tipii se ridicau de jos ca să cadă din nou în băltoacele propriului sânge ce curgea peste tot, iar cei care, cu puţin noroc, erau încă pe picioare, se întorceau spre Hunter dezorientaţi, încercând prosteşte să tragă.

Exterminatorul goli în încărcător întreg de M 16 în acea grămadă de carne colcăitoare, apoi folosi o nouă centură cu muniţii, golind-o din nou până la ultimul glonţ. În cele din urmă, nu încă satisfăcut de treaba făcută, Hunter trase pe ici pe colo gloanţe de mare calibru şi nişte grenade, în timp ce parcurgea cu pas lent teatrul murdar al acestui infern care încă fumega.

Câţiva supravieţuitori desfiguraţi căutau cu disperare un loc în care să se ascundă.

Hunter îi lăsă în viaţă, concentrându-şi atenţia spre casă. Aceasta ardea şi bucăţi de zid şi de acoperiş se prăbuşeau încet, acolo unde păsările răului aleseseră să lovească. Cu toate

acestea, casa se ţinea încă pe picioare, sfidându-l pe Hunter care vedea în ea simbolul a tot ceea ce voia el să lichideze în Arizona. Atunci Exterminatorul dirijă lansatorul de rachete către acest castel al răului care se clătina, revărsând tone şi tone de explozibili şi de benzină în carcasa fumegândă. Întreaga structură sări în aer. O ploaie de cărămizi se abătu asupra solului, străpungând fumul gros. O ultimă explozie răsună în străfundurile acestei văgăuni mârşave, în timp ce un fum negru se ridica uşor spre cerni Arizonei.

Iată că mesajul fusese transmis foarte clar şi cu voce tare.

Hunter întârzie un lung moment să contemple acest spectacol înfiorător al morţii şi distrugerii. Un miros tare de praf şi de carne arsă îi irita nările. Se întoarse şi plecă aşa cum venise.

Dacă bătrânul mârşav supravieţuise sau nu acestui holocaust, înseamnă că primise mesajul. Succesiunile, în Arizona, nu se făceau aşa uşor, mai ales în Phoenix.

Însă chiar aici se derulase adevărata bătălie. Hunter era conştient de acest lucru. El ştia, în urma ascultării telefoanelor, că noi trupe fuseseră trimise la locul de luptă şi, în consecinţă, furtuna şi infernul nu erau încă în spatele lui.

Prezenţa indivizilor ca Hinshaw şi Morales în acest univers de corupţie însemna pentru oamenii de bună credinţă din Phoenix un pericol considerabil. Un pericol pe care Hunter nu-l putea tolera. Aceşti nemernici, lacomi chiar înainte de naştere, posedau reale aptitudini militare, adăugate dragostei pentru bani şi veneraţiei faţă de putere. Ei nu puteau aduce în Arizona decât moartea şi dezonoarea.

Însă nimeni nu-l însărcinase pe Hunter să salveze oamenii de bună credinţă din deşert. Atunci cine?

Dacă omul străzii privea cu un amestec de teamă şi de admiraţie pe aceşti nemernici care acaparau lumea după reperele lor subterane, atunci îşi merita soarta.

Hunter nu venise aici ca să primească elogii şi nici să elibereze, în ciuda voinţei lui, locuitorii Arizonei. Venise aici pentru că destinul îl obligase să facă asta şi pentru că nu ştia să fugă de acest destin.

Era instrumentul unei lumi în continuă mişcare.

Hunter nu era nici judecător, nici jurat, nici chiar sentinţă. El reprezenta Justiţia. Justiţia Mafiei. Ştia asta şi o accepta.

Oamenii din Arizona erau liberi să trăiască aşa cum doreau.

CAPITOLUL XIII

— E greu de conceput că un singur tip a putut face aşa ceva.

Lui Paul Bonelli nu-i venea să creadă. Examină cu atenţie câmpul de luptă, întârziind puţin asupra anumitor resturi ciudate.

— Cu toate astea, era singur, replică Hinshaw cu o voce moale, dar puţin în defensivă.

Cei doi bărbaţi se aflau în faţa intrării în cartierul general făcut praf. Cei câţiva supravieţuitori mişunau în jurul şefului lor, fără să se amestece cu cei aproape patruzeci de pistolari veniţi de la Tucson, grupaţi lângă maşini, în curte. Oamenii lui Bonelli contemplau şi ei incredibilul masacru şi îşi comunicau cu voce înceată impresiile.

Şi impresii aveau cu toptanul. Pereţii clădirii principale erau spintecaţi, având două găuri imense, simetrice. Ferestrele erau devastate şi toate geamurile săriseră în aer. Carcasa unei maşini carbonizate se afla lângă casă, împrejmuită de rămăşiţele pneurilor explodate. În spatele cartierului general, care abia se mai ţinea pe picioare, două mormane de fier vechi şi de resturi înnegrite şi fumegânde atestau că, puţin mai devreme, acolo se aflaseră două clădiri solide şi bine construite.

Tânărul Bonelli clătină din cap şi se întoarse spre uşă. Hinshaw intră primul ca să-i ţină batantele larg deschise. Iar „şeful adjunct” din Tucson recunoscu acest semn al respectului, oprindu-se o clipă în pragul uşii ca să-şi treacă un deget printr-una din găurile lăsate de enormele gloanţe care ciopârţiseră panoul din lemn.

Odată intrat, el observă dintr-o singură privire spectacolul lamentabil ce se întindea în faţa ochilor. Pereţii erau striaţi de zgârieturi provocate de proiectile, iar obiectele de mobilă, aflate alandala, erau devastate, cea mai mare parte fiind făcută ţăndări.

— La cât se ridică pierderile de aici? îl întrebă Paul pe Hinshaw.

— Patru morţi şi doi răniţi. Şi ne întrebăm cum de nu au murit mai mulţi.

— Şi poliţiştii? Nu aveţi nici o veste?

— Nimic. Nu avem prea mulţi vecini pe aici. Oricum, ei îşi văd liniştiţi de treaba lor.

Bonelli clătină din cap, aparent satisfăcut de răspuns, în timp

ce ochii lui priveau din nou acel decor sordid. Privirea sa se opri. Asupra unei arme imense aşezată pe un trepied, aflată într-un unghi al camerei. Două mici tuburi din plastic sau din carton, aflate exact lângă arma imensă, completau tabloul deloc plăcut. Mafiotul făcu un gest scârbit, arătând în direcţia armei:

— Asta ce mai e? întrebă el.

— Asta? O mitralieră de calibru 50 şi două tuburi de rachete LAW.

Tonul lui Hinshaw era rece, profesional, nimic mai mult.

— LAW? Ce înseamnă asta?

— *Light Anti-Tank Weapon*, adică nişte rachete uşoare, capabile să arunce în aer maşini blindate, explică cu răbdare Hinshaw. Dacă vrei, aceste tuburi sunt ceea ce rămâne când ataci cu bazooka. Le-am găsit pe toate pe o colină mică ce domină tabăra, la aproximativ o sută de metri de aici. Dar ceea ce a făcut el aici, continuă Hinshaw arătând camera cu un gest larg al braţului, a fost cu gloanţe de calibru 50. Este suficient numai să priveşti mărimea găurilor din pereţi. A blocat arma pe tir automat continuu. Astfel a avut mâinile libere ca să lanseze rachetele LAW.

— Mitraliera trage singură? întrebă Paul sceptic.

Hinshaw clătină din cap.

— Exact. Este un joc de copil. Pentru asta e suficient un mic mecanism, destul de simplu. Probabil că…

— Destul de simplu spui, îl întrerupse brusc Bonelli căruia nu-i venea să creadă ce aude. Pretinzi că este simplu pentru un tip *singur* să facă dezordinea pe care am găsit-o aici şi să elimine aproape în trupele noastre? Dumnezeule, ce făceau băieţii tăi în tot acest timp? Prindeau muşte?

— Nu, mureau, răspunse cu răceală Hinshaw. Mureau sau încercau să se ascundă ca să-şi salveze viaţa.

Bonelli se abţinea cu greu să rămână calm.

— Nu-mi place deloc ce s-a întâmplat, Jimmy. Un singur tip care aruncă totul în aer… Câţi băieţi ai pierdut până acum? întrebă el ştiind foarte bine numărul victimelor.

— Douăzeci şi trei, răspunse Hinshaw cu o voce moale.

Bonelli dădu în mod grav din cap şi repetă „douăzeci şi trei” cu glas tare. Apoi adoptă un ton mai blând şi îi zise ghinionistului comandant al trupelor acum aproape dispărute:

— OK, Jim, pricep ce s-a petrecut aici. Numai că tatăl meu, înţelegi…

Paul nu termină fraza, lăsându-l pe Hinshaw să-şi imagineze

singur că, fără îndoială, Don Niccolo Bonelli nu va fi atât de înţelegător ca fiul său.

Urmă un lung moment de linişte, pentru ca Hinshaw să-şi întipărească bine acest gând, prea puţin plăcut. Apoi reluă:

— Nu-mi face plăcere să mă întorc acasă cu asemenea veşti proaste, mai ales că ultimul fiasco nu a avut loc cu mult timp în urmă, nu?

Apoi, după o nouă pauză:

— Poate că voi face tot posibilul să nu spun imediat. Ce zici? Dacă aşteptăm să fie prins nemernicul?

Bonelli adresă acum un zâmbet încurajator soldatului ghinionist.

— Căci poate îl vom prinde pe acest nemernic?

Telefonul începu să sune, întrerupând cu brutalitate tensiunea din cameră, care era în continuă creştere. Hinshaw încremeni un moment ce i se păru o eternitate apoi, în cele din urmă, cu vârfurile degetelor, apucă receptorul:

— Alo? Da, vi-l dau.

— E pentru tine, spuse el întinzând aparatul spre Bonelli.

— Da, mormăi Paul în receptor.

Vocea de la capătul celălalt al firului era furioasă.

— Paul? Eu sunt, Jake Lucania.

— Da, Jake.

Lucania abia mai putea vorbi.

— Am fost atacaţi. Nu-ţi imaginezi… este… în sfârşit…

— Calmează-te, Jake, ia-o încet, calm, spuse Paul uşor neliniştit. Acum ia-o de la început.

Lucania încă mai avea respiraţia întretăiată dar, uşor, încercă să povestească:

— OK. Scuze. Dar ce vrei, am fost luaţi ca din oală. Casa e practic distrusă şi au fost ucişi aproape doisprezece oameni.

— Şi el? întrebă Bonelli, ştiind că era inutil să precizeze la cine făcea aluzie.

— E bine, doar puţin zdruncinat, bineînţeles, şi nebun de turbare. El mi-a spus să te sun *imediat.*

— Cine a atacat?

— Nemernicul de Hunter. Fără nici o îndoială că el a fost.

Bonelli îi aruncă o privire vagă lui Hinshaw:

— Eşti sigur?

— Aproape sigur. De altfel, mai mulţi dintre băieţii noştri l-au văzut. Un tip înalt şi puternic îmbrăcat în întregime în negru, cu o grămadă de arme şi de muniţie suspendată de toate părţile

corpului. Era Hunter, sau poate că m-am înşelat. Poate că are un frate geamăn.

— E un om terminat! strigă Bonelli.

— Mda, atunci…

— Când s-a petrecut asta? întrebă cu nervozitate Bonelli fixându-l cu privirea pe Hinshaw.

— Acum… să zicem douăzeci şi cinci de minute.

— Ca să vezi!

— Ascultă, tatăl tău vrea să te întorci acasă.

— Spune-i să mai rabde puţin. Aici se întâmplă ceva nemaiîntâlnit. Mă voi întoarce acasă imediat ce va fi posibil, dar înainte… Bun, te voi suna eu, Jake.

Bonelli închise telefonul şi întoarse spre Hinshaw o privire de marmură.

— Când aţi încasat-o aici? întrebă el cu calm. Mi-ai mai spus, dar mă tem că am uitat.

— Exact cu puţin înainte de sosirea ta.

— Eu sunt aici de zece minute.

— Ei bine…

Hinshaw se ridică şi îşi întinse braţele lungi.

— Probabil că v-aţi întâlnit cu el în drumul vostru, spuse el în cele din urmă. Atacul a durat, să zicem… trei sau patru minute, nu mai mult. Cât timp am fost atacaţi şi până când am reacţionat, tipul era deja plecat. Du-te şi pune mâna pe ţeava mitralierei: probabil că încă mai e caldă.

— Dacă înţeleg bine, aţi fost atacaţi de sus, acum o jumătate de oră?

— Da, cu aproximaţie.

— Aiureli!

— Ce?

Ochii soldatului scânteiară de furie.

— Acum o jumătate de oră, cu aproximaţie, cum spui tu, Hunter arunca în aer ferma tatălui meu.

— E absolut imposibil, răspunse încet Hinshaw.

— Du-te şi întreabă-l pe tata dacă este imposibil. Nemernicul a ras absolut tot ce se afla deasupra solului.

— Atunci nu a fost Hunter. El era…

— Aiureli, cum îţi spun, zise că răceală Bonelli. Ei l-au văzut şi era chiar el. Era la trei sute de kilometri de aici, la ora la care tu pretinzi că vă ataca.

Faţa lui Hinshaw luă o tentă măslinie:

— Ce vrei să spui cu asta? zise el arătând camera cu un gest

teatral. După părerea ta, ce este „dezastrul” ăsta?

— Văd cu ce seamănă, spuse Bonelli. Acum, te întreb ce înseamnă asta?

Hinshaw îi aruncă o privire amenințătoare şi întrebă rapid:

— Încerci să-mi spui că sunt un mincinos, domnule Bonelli?

Rigiditatea slugarnică nu îi scăpă şefului adjunct din Tucson.

— Nu te înfierbânta! Nimeni nu a spus aşa ceva. Încerc numai să te fac să înţelegi că nu ai priceput nimic, că te-ai înşelat. Aşadar reîncep. Ce s-a întâmplat?

Şeful trupelor îşi aprinse o ţigară şi se întoarse spre fereastra făcută ţăndări. Apoi aruncă o privire gânditoare spre Bonelli:

— OK, reluăm povestea de la zero. Ţi-am spus că arma M 2 era blocată pe foc automat. Am găsit chiar şi acul indicator care a declanşat tragerea. Înseamnă că ne-am lăsat traşi pe sfoară. Şi eu cred că tipul a bătut în două locuri consecutiv.

Bonelli clătină din cap:

— Hai, fă un mic efort, Jimmy. Ia-o încă o dată de la început.

— Dacă mă gândesc bine, nu-i chiar imposibil. Nu înţeleg prea bine cum se pot programa dinainte aceste rachete LAW, dar… Şi apoi, de altfel, Dumnezeule, acum că mă gândesc la asta, ce ne poate spune nouă că s-a folosit bine de aceste rachete LAW. Poate că…

— Îţi baţi prea mult capul, Jimmy, îl întrerupse cu răceală Bonelli.

— Tipul a pătruns aici într-un fel sau altul şi a instalat explozibil.

— Opreşte-te, te rog, o să mă faci să plâng, spuse Bonelli.

— Nu iau în seamă insinuările tale, zise soldatul.

— Du-te la dracu cu aprecierile tale! mormăi Bonelli. Problema ta, pentru moment, este să-mi spui ceva în care să cred.

— Dar, la dracu, e într-adevăr mâna lui Hunter! spuse furios Hinshaw. Tipul a fost aici şi ne-a atacat, după care a şters-o la Tucson exact la timp ca să arunce în aer baraca. Încercă să semene ură între noi. Vrea să ne ridicăm unii împotriva celorlalţi. Era o tactică clasică în timpul…

— Am spus să te opreşti! izbucni Bonelli beat de furie. Scuteşte-mă cu prostiile tale!

Dar Hinshaw tocmai îşi amintea ceva şi brusc se produse în mintea lui un declic. Acum înţelegea.

— Tipul de la telefon, spuse el oftând.

— Despre ce vorbeşti? încearcă să faci un efort, Jimmy. Este ultimul.

Era o ameninţare pe care Hinshaw nu o luă în seamă.

— Nemernicul! izbucni el. A dansat polca aici, a glumit, a băut din berea noastră şi…

— Şi ce? răcni Bonelli.

— Ascultă, domnule Bonelli, cred că este mai bine să ignori restul, spuse Hinshaw cu o voce foarte calmă. Ai putea avea furnicături până în măduva oaselor. Lasă-mă pe mine să mă ocup de el. Tu retrage-te în linişte. Eu mă voi ocupa de restul.

— Eşti plătit ca să te ocupi de aceste lucruri, răspunse cu răceală Bonelli. Dar nu glumi cu noi… Vom reveni diseară.

Încă o dată ameninţarea era directă şi de data asta ea fu înţeleasă în întregime.

O strălucire de mânie apăru în privirea soldatului, dar el nu se mişcă din loc. Bonelli, după ce-şi mai aruncă odată privirea în jur, întoarse spatele şi ieşi în viteză.

Acest soldat nemernic avea mai mult de pierdut decât onoarea, de data asta. Risca să-şi piardă capul.

*

Hinshaw urmări plecarea lui Paul Bonelli cu un amestec de furie şi teamă. Avea nervii încordaţi la maxim şi simţea cum o mână de gheaţă îi strânge inima. Pentru prima oară, avea impresia că controlul Operaţiunii Phoenix îi scăpa şi nu era o impresie neînsemnată.

Hinshaw nu prea înghiţise vizita lui Bonelli Junior. Dar nu putuse să-l împiedice, şi asta din două motive: în primul rând, când fusese informat, Paul şi trupa erau deja pe drum. Şi în al doilea rând, era în general foarte nesănătos să-l contrazici pe Nick Bonelli când avea o idee în cap, chiar dacă era vorba numai de detalii. Un alt motiv important al unei afaceri de o asemenea importanţă: să te opui deciziei sale însemna o eroare fatală.

Şi iată! Paul Bonelli scăpase de cele întâmplate la Phoenix şi nici măcar un moment Hinshaw nu se lăsase dus de nas: nu, Paul nu făcuse această deplasare ca să „îşi ţină oamenii sub supraveghere”. Hinshaw era cel pe care voia să-l aibă în colimator şi să-l ţină din scurt. Din momentul în care Paul Bonelli ieşise din Cadillac-ul său, el luase comanda Operaţiunii Phoenix. Toată lumea de aici înţelesese acest lucru. În ciuda comportării cu mănuşi a lui Paul şi a tatălui său, Hinshaw ştia că îi fusese luată funcţia de comandant, cel puţin faptic. Şi asta îl sâcâia. Dacă era sigur că lucrurile nu vor merge prea departe, la o adică, Hinshaw ar fi acceptat, aproape uşurat, să renunţe, aşteptând liniştit ca treburile să se liniştească.

Dar se urzea altceva la Phoenix. Hinshaw era sigur de asta. Nu era numai un război al domnilor. Hinshaw nu ştia încă cu exactitate unde să situeze intriga, nici cine trage sforile, dar simţea cum i se zbârleşte părul, exact ca în Vietnam, când un al şaselea simţ îl avertiza în legătură cu o ambuscadă vietcong iminentă.

Jim Hinshaw căzuse în cursă, era manipulat. Dar de ce şi de cine?

Dacă Hunter era marea zeitate, Hinshaw nu avea nimic altceva de făcut decât să aştepte pregătindu-se de un nou atac. Dar dacă era Bonelli, atunci situaţia se schimba în mod radical. Hinshaw mai avea o carte dejucat împotriva lui *capo* din Tucson.

Luă telefonul fără a părea să-şi amintească faptul că mecanismul blestemat era sursa nenorocirilor sale şi formă un număr din oraş. Identifică imediat vocea care răspunsese şi intră direct în subiect, fără introducere:

— Adună oamenii cât mai repede. Vreau să fie pregătiţi de plecare în douăzeci de minute. Se poate?

Primi răspunsul afirmativ cu un mormăit laconic şi închise.

Hinshaw îşi punea în acţiune rezervele proprii. Acest soldat nu era un copil şi niciodată nu s-ar fi lansat în operaţiunea din Phoenix cu numai treizeci de oameni şi nu ar fi acceptat să depindă de întăririle mereu ipotetice trimise din Tucson. Ca orice comandant de bază demn de acest titlu, el antrenase o armată de ajutor, pentru cazuri neprevăzute de lovituri… indiferent din ce parte. Era „umplutura” sa, cum spunea Angel.

Jim Hinshaw nu avea deloc intenţia să-şi piardă prestigiul – şi nici altceva, de altfel – în această operaţiune. Încă de la început, el avusese şansa nesperată să iasă din anonimat şi să devină un personaj puternic.

Dumnezeule, niciodată nu s-ar mai întoarce în umbra care îl acoperise în tot timpul acestor ani de suferinţă.

Iar clica lui Bonelli putea să se ducă la dracu! Va trece peste *oricine* ca să aibă capul lui Hunter într-o sacoşă.

Şi îl va avea!

Nemernicule, ţi-ai schimbat mutra, nu-i aşa? Oricum, într-o sacoşă, toate feţele seamănă.

CAPITOLUL XIV

— Nu cer asta, ordon.

Moe Kaufman era prost dispus şi vocea sa trăda tensiunea interioară care îl cuprinsese încă de la începutul zilei.

— Am nevoie de protecţie. *Imediat!*

Se afla în sala mare de reuniuni aranjată luxos, la primul etaj al sediului poliţiei; în faţa lui, de partea cealaltă a imensei mese, se aflau doi ofiţeri superiori ai poliţiei oraşului şi un căpitan de la biroului şerifului. Aceşti reprezentanţi ai ordinii nu păreau să se distreze şi se putea citi pe faţa lor că treceau printr-o situaţie cel puţin dificilă. Ei aruncau din când în când priviri temătoare spre Kaufman care îşi continua cuvântarea:

— Eu sunt cel care v-am plasat acolo unde sunteţi, domnilor. Nu ar trebui să uitaţi acest lucru. Aştept de la voi un minim de recunoştinţă. Şi amintiţi-vă că pot schimba ceea ce am făcut.

Frank Anderson, de la poliţia din Phoenix, îşi întinse mâinile lungi într-un gest teatral de liniştire.

— Haideţi, domnule Kaufman. Nu aveţi nici un motiv să ne ameninţaţi. Vom face tot ce ne va sta în putinţă.

— Pe dracu, urlă Kaufman, iar ofiţerul de poliţie începu să se înroşească. Nu aţi ştiut decât să transportaţi cadavrele la morgă şi să greblaţi locul după ce tipul se cărase deja!

— Dar aceasta este o procedură de rutină normală, domnule, protestă delegatul şerifului.

Kaufman îi aruncă o privire sfredelitoare.

— Poate, dar asta nu este o situaţie normală, Joe. Noi nu alergăm după câţiva găinari. Tipul ăsta vrea să mă omoare, iar eu nu vreau!

Reprezentanţii ordinii tăcură, aşteptând ca furtuna să treacă. Kaufman se încruntă în fotoliul său şi inspiră adânc de câteva ori. Apoi, când îşi mai reveni, vorbi din nou:

— Vreau o escortă cu mine, noapte şi zi. Descurcaţi-vă!

— Poliţişti? întrebă Frank Anderson, care nu era deloc în largul său.

— De ce nu? Până la urmă sunt un cetăţean cunoscut, iar viaţa mea este ameninţată de un maniac notoriu. Este un motiv suficient, nu? Voi nu aveţi ce să spuneţi decât că îi întindeţi o cursă lui Hunter.

Anderson clătină uşor din cap: aparent, situaţia nu i se părea

aşa de simplă. Dar Kaufman nu îi lăsă timp să insiste:

— Mai vreau gărzi de corp şi pentru Weiss, continuă Kaufman.

Din nou, Anderson făcu un gest de neputinţă.

— OK, spuse Kaufman satisfăcut pentru moment. Acum să auzim ce aţi făcut ca să-l prindeţi pe trăsnitul ăsta.

Delegatul şerifului fu cel care luă primul cuvântul:

— Mai întâi, pentru noi, nu este vorba de un nebun. El…

— Scuteşte-mă de laude la adresa lui, spuse Kaufman. Spune-mi mai bine cum vreţi să-l arestaţi.

Ofiţerul de poliţie luă cuvântul:

— Avem echipe pregătite să intervină douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar noi patrulăm fără încetare pe unde există şanse să apară – mai ales – în jurul domiciliului şi a diferitelor dumneavoastră birouri.

Dar Kaufman îi aruncă o privire incendiară care îl făcu să-şi lase privirea în jos.

— Da, bineînţeles, elicopterul circulă fără încetare, fiind în legătură permanentă cu maşinile care patrulează. În privinţa poliţiei federale, suntem în legătură permanentă cu biroul local al FBI şi aşteptăm în orice moment sosirea unui avion cu poliţişti trimişi de Washington. Dacă am înţeles bine, este o unitate specială creată pentru lichidarea lui Hunter.

— E bine, spuse Kaufman. S-ar spune că începeţi să vă mişcaţi mai bine.

Kaufman reluă după un timp:

— Aş vrea să vă intre bine în cap un lucru: tipul este dăunător pentru afaceri. Operaţiunile mele se află într-un punct mort, şi nu e nevoie să vă aduc aminte că plicurile voastre de la sfârşitul lunii depind în mod direct de *al meu.* Atâta timp cât Hunter se va plimba liniştit prin oraş, vom avea doar pierderi. Şi dacă întâmplător, pune mâna pe mine, atunci pregătiţi-vă să treceţi pe urzici.

Anderson oftă şi spuse:

— Pot pune doi poliţişti în civil şi pentru Weiss. Dacă iau mai mulţi, risc să am necazuri cu Ministerul de Interne.

— Când îi voi avea?

— Acum, imediat. Când veţi coborî.

— Perfect!

Kaufman se ridică şi se pregăti să iasă, dar se întoarse pentru ultima dată spre masă.

— Nu există neînţelegeri între noi, nu-i aşa? Îl vreau pe Hunter. Şi îl vreau *rece.* Faceţi cunoscut faptul că pun pe capul lui cinci

mii de dolari. Poate că unii dintre voi vor fi mai iuţi la trăgaci.

Cei trei poliţişti se ridicară ca să-l conducă pe Kaufman la uşă. Anderson îi întinse mâna, dar seniorul lumii interlope îl ignoră şi trecu în viteză prin faţa lui, intrând pe culoar cu un pas ferm şi energic.

Da, cinci mii de dolari în plus ar fi trebuit să suscite din nou entuziasmul acestor amărâţi în uniformă. Kaufman zâmbi, simţind bucuria pe care i-o procura exercitarea puterii. Ce bine era să ai oameni la mâna ta, chiar aici, în anticamera clădirii guvernului. Şi apoi Hunter nu trăgea niciodată în poliţişti, nici chiar pentru a se apăra. Asta cel puţin se ştia. Dacă ei făceau în aşa fel să-l prindă, trăsnitul se va lăsa împuşcat ca o raţă sălbatică. Dar dacă nu vor reuşi să-l prindă? Tipul nu stătea niciodată prea mult în acelaşi loc. Dacă poliţiştii erau în oraş, el va fugi imediat. Oricum, nu va sta prea mult timp aici. Va pleca poate spre sud, ca să-i facă o mică surpriză lui Bonelli şi clicii sale din Tucson. Nemaipomenit! În aşteptare, Kaufman va rămâne în umbra celor două gărzi de corp şi va face pe mortul până ce va trece furtuna. Mai târziu, când cerul va redeveni senin, va ieşi ca să-şi reia treaba. Şi poate chiar îşi va oferi o mică expediţie punitivă spre sud, dacă ar mai rămâne încă nemernici care să contemple cerul pe aici.

Kaufman aproape că chicotea de satisfacţie, ajungând în faţa ascensorului. Nu pentru că se petrecuse ceva într-adevăr frumos, dar oricum, lucrurile mergeau mult mai bine pentru el. Şi să nu uităm că Sharon era în mâini bune, teafără şi nevătămată. Privirea sa se întunecă pentru un moment, la gândul capcanei umilitoare de la Echo Canyon Park. Dar în cele din urmă, trebuia dat Cezarului ce era al Cezarului.

*

Seniorul din Phoenix se pregătea să apese pe butonul de chemare al ascensorului când o altă mână, apărută de nicăieri, puse mâna pe a lui. Era o mână enormă cu degete puternice şi un pumn de oţel.

Individul, care într-o clipă se afla în spatele lui, spuse în mod paşnic:

— Aşteaptă puţin, Kaufman. Îmi datorezi o explicaţie.

Dumnezeule, dar nu este posibil! Exact în clădirea poliţiei!

Şi, cu toate astea, el era, Hunter în persoană. Ochii lui erau duri şi îngheţaţi, dar erau ochii şi privirea unui om perfect calm.

— Eşti foarte îndrăzneţ, murmură Kaufman. E suficient să fac un semn din degete şi eşti un om mort, domnule.

— Eu sunt gata să mor dacă şi tu eşti gata, răspunse tipul cu o voce mai degrabă ambiguă. Hai fă un semn. Eu prefer să stăm mai întâi puţin de vorbă.

*

Hunter juca deschis. Purta un costum din bumbac foarte subţire şi încălţăminte sport. Nu avea armă şi conta mai mult pe steaua sa norocoasă decât pe generozitatea sau mărinimia lui Morris Kaufman. Intrară într-un birou gol şi Hunter închise cu grijă uşa în urma lor. Apoi spuse:

— Înţelegerea a fost ratată. Paul Bonelli tocmai a debarcat în oraş cu patruzeci de pistolari din Tucson. Vor să curgă sânge şi vor reuşi, crede-mă. Aşa că înţelegerea noastră nu mai are sens. Voiam să te informez cu privire la acest lucru. Nu ştiu de ce, dar mi-am imaginat că îţi datorez asta.

Un fior de mânie traversă cu rapiditate privirea lui Kaufman, însă nu era omul care să se lamenteze.

— Această înţelegere era un bluf, nu-i aşa?

— Se poate, spuse Hunter laconic. Ce mai face mititica?

— Ţi-a căzut la inimă, nu?

Hunter schiţă un zâmbet.

— Ei da, încă mai am inimă.

— E bine, mulţumesc lui Dumnezeu. Mi-a povestit cum ai scăpat-o în acea dimineaţă. Îţi rămân dator. Dar numai pentru ea. M-ai înţeles? Deci te-ai hotărât să fugi cu coada între picioare. Nu prea te caracterizează. În sfârşit, legendele trebuie luate aşa cum sunt.

— Fără îndoială, răspunse Hunter. Însă cred că nu m-ai înţeles bine. Mai stau puţin. Aş vrea să recuperez fragmentele.

Kaufman avu din nou o privire furioasă.

— Vrei să-mi explici ce înseamnă asta?

— Oh, e simplu, joc singura culoare care a mai rămas. Bonelli te va ucide, fără îndoială. Dar va ieşi destul de ciufulit din treaba asta ca să-l ucid şi eu pe el.

— Asta e culoarea ta?

— Exact.

— Cred că n-ai riscat atâta doar ca să vii să-mi spui aiurelile astea!

Hunter zâmbi din nou:

— Eşti perspicace.

— Ai încercat să mă păcăleşti la Echo Canyon, nu? Apoi a apărut Sharon, iar inima ta a început să sângereze. Atunci a trebuit să faci stânga-mprejur şi trebuie să recunosc că ai reuşit

din plin.

Tipul se înfioră uşor.

— Douăzeci şi doi, Dumnezeule, mi se face pielea ca de găină! Dar până la urmă asta a fost. Am o altă culoare pentru tine. Mă asculţi?

— Sunt numai ochi şi urechi, spuse Hunter.

— Îl scoţi din joc pe Bonelli. Tu îmi scrii cecul, iar eu doar îl semnez.

Hunter rânji puţin înainte să răspundă:

— Este exact ca şi cum ai oferi cărbune minerilor, Kaufman. Eu scutur cocotierul Mafiei de fiecare dată când vreau. Nu am nevoie de ajutorul tău.

— Atunci ce vrei? N-ai decât să vorbeşti.

— Am vorbit deja, răspunse Hunter pe un ton detaşat.

Faţa gangsterului se întunecă.

— Nu fi nesocotit! Cu Abie Weiss şi cu mine este o poveste lungă. Şi, până la urmă, ce ai împotriva acestui biet Abie? Hai, priveşte lucrurile în mod obiectiv. Toţi aceşti tipi şi-au vândut sufletul cuiva. Cum crezi că au făcut să fie aleşi? Nu fi naiv. În politică este ca şi în afaceri. Nici foarte bine, dar nici foarte rău.

— Opreşte-te, spuse Hunter cu calm. Am epiderma delicată.

— Ah, eşti un bun apostol, nu-i aşa, ironiză Kaufman. Lumea e plină de tipi ca tine. De ce nu-ţi deschizi o biserică?

— De ce nu îţi deschizi tu, ripostă Hunter. Şi ia-o pe Sharon ca prima credincioasă: spune-i totul despre noua nobleţe, explică-i sfinţenia, boteaz-o într-un bordel cu heroină diluată în sânge nevinovat. Apoi cere-i să se aşeze în genunchi şi să te adore aşa cum te adoră acum.

Hunter marcase un punct. Kaufman, zdruncinat, lăsă privirea în jos şi băgă o ţigară în gură, ca să-şi stăpânească emoţiile.

— Asta e o lovitură sub centură, murmură el.

— Adevărul nu este deloc mai bun, replică cu calm Hunter.

— Şterge-o, spuse Kaufman la fel de calm.

— Un ultim cuvânt. Unicul tău bilet de ieşire trece pe la Weiss. Aşa că desparte-te de el, prietene. Trimite-l în Siberia sau oriunde. Lasă-l în viaţă, cu amintirile a ceea ce putea fi dacă nu te-ar fi întâlnit niciodată.

— Nu pot face asta, murmură Kaufman cu o voce abia perceptibilă. Acum pleacă de aici înainte să mă enervez şi să chem un poliţist.

— El este călcâiul lui Ahile pentru tine, spuse Hunter. Şi e de preferat să pierzi un picior decât capul.

El ieşi, lăsându-l pe Kaufman, absorbit în contemplarea picioarelor sale.

În realitate, Hunter îl exclusese demult pe Kaufman. El era deja nici mai mult, nici mai puţin decât o bucată de carne rece, oricare ar fi fost desfăşurarea evenimentelor. Dar împins de un ciudat simţ al datoriei, Exterminatorul voise să-i vorbească, să pună lucrurile la punct. Poate că era din cauza unui sentiment pe care el îl numea „onoarea în luptă” şi care pentru el era extrem de importantă. Bob Hunter îşi respecta astfel cuvântul pe care şi-l dăduse cu privire la pactele de război pe care circumstanţele îl obligau câteodată să le facă.

Şi poate că inima lui Hunter fusese uşor mişcată de o femeie tânără şi loială care nu voia să-i fie mânjit tatăl.

Ei bine, încercase acest lucru.

Acum, afacerea luase o dimensiune cosmică şi îi scăpa.

Hunter se întoarse la carul său de război şi plecă să caute zaua următoare a lanţului. Imediat ce intră pe strada principală, o altă maşină se plasă imediat în spatele lui. Exterminatorul o reperă rapid în oglinda retrovizoare, dar o uită imediat ce presupusul urmăritor o luă în altă direcţie. Mintea lui Hunter era prea absorbită de perspectiva următoarei bătălii, ca să se încarce cu incidente fără interes.

Dar, cu toate acestea, uneori un detaliu infim putea modifica o întreagă perspectivă.

Poate că Hunter ar fi trebuit să se neliniştească mai mult.

CAPITOLUL XV

Abie Weiss era serios „echipat”.

O maşină, cu un şofer, era garată în faţa casei sale, lângă trotuarul opus, şi un tip solid, arborând o întreagă panoplie de puşcoace, se plimba în grădină, pe lângă gardul viu. Cu siguranţă că fratele său geamăn făcea acelaşi lucru undeva în interior.

Hunter îşi văzu de drum şi viră într-o zonă de servicii, un kilometru mai departe. Acolo erau o staţie de benzină, o cafenea şi un mic market. Verifică Beretta şi puse în buzunar un încărcător de rezervă. Apoi merse mai departe.

În faţa cafenelei staţionau patru maşini şi ceva mai multe în faţa marketului. Hunter branşă sistemul de blocare şi încuie rulota. Apoi se îndreptă spre staţia de benzină. Două maşini făceau plinul: una se îndrepta spre est şi cealaltă spre vest.

Un tip, cu mâinile negre de unsoare, intră în birou şi aruncă o privire întrebătoare lui Hunter care îi întinse imediat o legitimaţie de poliţist.

— Sunt în pană, zise el. Mi se trimite o maşină de depanare, dar trebuie să ajung cât mai repede în oraş. N-ai putea să-i ceri cuiva să mă ducă cu maşina?

— Bineînţeles, răspunse tipul.

Acesta ieşi, ştergându-şi mâinile pe o cârpă.

Se duse direct spre maşina care se vedea bine că se îndrepta spre vest şi se aplecă lângă portieră ca să vorbească cu omul de la volan. Apoi se ridică şi îi făcu un semn lui Hunter.

— Mulţumesc, bătrâne, zise aşa-zisul poliţist trecând pe lângă el.

Îl bătu amical cu mâna pe umăr şi se aşeză lângă şoferul amabil.

Era un bărbat de vreo cincizeci de ani, puţin cam nervos, şi care purta ochelari cu ramă de baga şi un costum de oraş.

— Mulţumesc, ai fost foarte amabil, murmură Hunter aruncându-i o privire puţin cam extenuată.

— E foarte normal, domnule agent, răspunse tipul.

Apoi tăcură, uşor jenaţi, în timp ce oamenii de la pompă terminau de făcut plinul şi ieşiră pe drum.

— Vreţi să mergem repede? întrebă cu timiditate automobilistul.

— Oh, nu e nevoie, răspunse Hunter zâmbind. Nu merg foarte

departe. Aproximativ un kilometru. O să vă spun unde să mă lăsaţi.

Făcură traseul destul de lent, aproape ca pentru obţinerea carnetului de conducere. Hunter ceru să fie lăsat exact în faţa maşinii de pază, mulţumi omului de la volan şi îi ură drum bun.

Şoferul din cealaltă parte a drumului se uita la el cu o curiozitate nedisimulată.

Hunter strigă spre el:

— Hei, stai liniştit! Nu-ţi face griji. Nu arde.

Şi o porni calm pe aleea care ducea la casă.

Tipul de lângă gardul viu sări imediat la el, dar Hunter îi arătă legitimaţia de poliţist şi îi zise:

— Se schimbă garda. Poţi să te cari cu toţi colegii tăi.

— Nu înţeleg, zise tipul, dar era clar că pentru el era o veste bună.

— Bătrânul va primi o vizită. Ceva foarte oficial. E preferabil să nu asistaţi la sosire. Du-te. Mă ocup eu de el.

Tipul solid vru să protesteze, apoi se răzgândi.

— N-am decât un singur om înăuntru. Dar poate că înainte de a pleca ar trebui să dau un telefon?

— Poate că ţi-ar face plăcere să fii aici ca să-i primeşti pe tipii de la Serviciul Secret! replică Hunter calm.

— Bine! Gata, m-am prins!

Şi tipul solid se repezi spre casă, urmat îndeaproape de Hunter.

Uşa se deschise imediat şi apăru al doilea ucigaş.

— Vin federalii, explică şeful de echipă. Noi ne cărăm. Ăsta e un poliţai. Acum e treaba lui să se descurce.

Al doilea ucigaş îl fulgeră cu privirea pe Hunter trecând prin faţa lui, apoi plecă cu colegul său fără să mai privirea înapoi. Hunter aşteptă plecarea maşinii, apoi intră în casă şi încuie uşa.

Abie se afla în hol, la câţiva paşi de el, cu un pistol Browning în mână.

— Trage sau aruncă-l imediat, îl sfătui Hunter.

Senatorul ezită preţ de câteva fracţiuni de secundă, apoi lăsă arma în jos. Se întoarse şi intră în studio. Hunter intră şi el şi îl găsi la birou. Senatorul avea pistolul în mână şi se uita la Hunter încruntat.

— E puţin cam melancolic, nu? zise Hunter. Un senator al Statelor Unite prizonier în propria lui casă, plimbându-se din cameră în cameră cu un puşcoci în mână.

— Să nu-ţi faci iluzii, ştiu să-l folosesc, se răsti Weiss cu o voce

ameninţătoare. Aş fi putut deja să-ţi fac o gaură frumoasă între ochi.

— Ştiu că eşti un vânător excelent, recunoscu Hunter privind trofeele care împodobeau pereţii, dar de data asta situaţia e alta, mai ales că „vânatul” te priveşte drept în ochi… şi mai ales când te întrebi dacă cu cumva va începe şi el să tragă.

— Nu frica mă împiedică să apăs pe trăgaci, Hunter. Ce vrei de la mine?

— Acelaşi lucru, răspunse Exterminatorul. Vreau să ieşi din dans.

— Ce treabă ai tu? Haide, mă faci să-mi pierd timpul şi ţi-l risipeşti inutil şi pe al tău. Pleacă şi vezi-ţi de treburile tale.

Hunter suspină şi se duse la fereastră. Weiss îl vedea acum din spate, constituind o ţintă perfectă pentru Browning. Hunter chiar spera că va încerca. Dar senatorul se abţinu.

Atunci Exterminatorul se întoarse spre birou şi zise:

— Am impresia că tu eşti treaba mea, senatorule. Noi doi putem să scutim ţara de multe mizerii inutile. Renunţă. Retrage-te… cât mai e timp. Vin de la o discuţie cu Kaufman. Impresia generală este că…

— Nu încerca să mă faci să-ţi înghit minciunile, zise Weiss rânjind. Am auzit despre aşa-zisa ta întâlnire în deşert cu Kaufman. Focurile tale de artificii nu mă impresionează deloc, domnule Hunter, şi nu apreciez deloc trădarea.

— Asta e culmea! zise Hunter calm. Ticălosul cel mai perfid şi cel mai vândut din tot Senatul îmi reproşează „trădarea” mea. Dar eşti un dezastru naţional, domnule Weiss!

Muşchii încordaţi tresăriră sub maxilarul puternic, dar tipul nu răspunse provocării, ci rânji şi zise:

— În dimineaţa asta eram o marionetă. Acum sunt un trădător vândut. E clar, domnule Hunter, că n-ai noroc, nimereşti tot timpul pe alături.

— Alături de ce? întrebă Hunter cu o voce naturală. Ştiu ce eşti şi ştii şi tu asta, dar lucrul cel mai interesant este ce vei fi mâine.

— Voi fi totdeauna aici, replică senatorul cu un zâmbet plin de răceală.

— Fals, zise calm Hunter.

Weiss rânji din nou.

— Vei fi într-un mormânt anonim la *Paradise Ranch,* continuă Hunter.

Aici nimerise bine. Ochii senatorului se luminară imperceptibil.

— Aiureli, zise Weiss.

— E singura *lui* portiţă de scăpare. De altfel, în acest moment face tot ce este necesar. Jocul se numeşte „muşcă şi fugi”. Îl cunoşti, nu? E contrar jocului de obstrucţie.

— Pleacă, Hunter. Răbdarea mea are limite.

Mângâie pistolul cu mâna şi continuă:

— Nu-mi place deloc să mă joc de-a şoarecele şi pisica, mai ales când partida e demnă de o joacă în groapa cu nisip de la grădiniţă.

— Păi vezi, ai început să înţelegi, răspunse lent Hunter. Vei intra într-o groapă cu nisip, Weiss.

Şi se îndreptă liniştit spre uşă, oferind din nou drept ţină spatele lat. Dar când ajunse în prag, se întoarse.

— Adu-i aminte despre mine îngerului prăbuşit. Şi nu uita că cu tine am vorbit primul. Ţine arma la îndemână, senatorule. Ai idee de ce s-au evaporat gărzile tale de corp?

Marcase din nou un punct. Weiss se ridică şi dădu uşor din cap.

— Am uitat complet să te întreb! Cum i-ai făcut să plece?

— Le-am adus un mesaj pe care nu-l puteau refuza.

— Adică?

— Adică aşa se petrec lucrurile într-un anumit mediu. Vei primi o vizită personală chiar a omului. Şi îţi va da o sărutare. Nu ştiu cum numiţi asta în jargonul vostru iudaic. Dar italienii îi zic sărutul morţii.

— E complet ridicol, replică senatorul, dar vocea lui nu mai era chiar atât de convingătoare.

— Asta e şi părerea mea, zise cu răceală Hunter. Dar nu şi-au schimbat protocolul. Şi, poţi să mă crezi, asta va fi ultima ta clipă de fericire. Aşa că profită sănătos de ea. După sărutare urmează lovitura de graţie, şi încă destul de repede.

Părăsi încăperea şi se îndreptă spre ieşire. Dar Weiss îl strigă, alergând după el.

— Să admitem că ai dreptate, strigă el. Aşa, ca să ne distrăm. Atunci spune-mi cum ai reuşit să afli atât de multe?

Hunter deschise uşa de la intrare şi se sprijini un moment de tocul ei, privind spre omul vizibil torturat:

— Pentru că aşa am judecat lucrurile, îi explică el. Ţi-am spus, vin de la o discuţie, l-am spus totul. Bonelli vrea un senator numai pentru el, şi e gata să sară cu amândouă picioarele pe cadavrul tău ca să facă rost de unul. Pentru Kaufman, situaţia e simplă: sau te dă lui, sau te sacrifică. Şi cine va face scandal pentru un senator *decedat*? Haide, amice, să privim lucrurile în

faţă. Unul pierdut, zece găsiţi. Şi, după părerea ta, cui îi va reveni onoarea de a-l alege pe succesorul tău în senat? Nu uita că eşti o marfa care se cumpără.

Şi Hunter ieşi închizând uşa în urma lui.

Dar senatorul se ţinu iar după el. Strigă:

— De ce-ai venit să-mi înşiri toate tâmpeniile astea? Eşti sadic? Vii, îţi descarci gunoaiele şi te cari?

Hunter se întoarse cu Beretta în mână. Tipul se albi la faţă; ţeava revolverului său atârna lamentabil spre pământ.

Hunter ţinu arma îndreptată spre el şi zise cu răceală:

— Eşti o grămadă de rahat. Şi mi-am pierdut o jumătate de oră din timpul meu preţios ca să încerc să salvez un rahat, doar pentru că prea mulţi oameni din ţara asta nu au nasul destul de fin ca să recunoască mirosul fetid de căcat şi s-ar putea să poarte doliu după un senator dispărut pe neaşteptate. Dar eu nu-ţi mai folosesc la nimic. Ţi-am adus ce credeam că-ţi este util: iei sau nu, eu n-am nici o treabă.

Senatorul zise cu greutate:

— Dar greşeşti amarnic. Nu sunt o marionetă. Eu conduc dansul. Înţelegi? E dansul meu şi eu îl conduc.

— Ei bine, du-l la dracu, mormăi Hunter.

— Nu trage. Intru imediat în casă.

— Intră! zise Hunter cu răceală.

Exterminatorul puse la loc Beretta şi porni pe alee. Încă nu ştia cum să interpreteze acest cântec de lebădă, oricum, ceva se stricase în paradis. Mai mult ca sigur. Şi totuşi ultima remarcă a lui Hunter nu era gratuită: întinsese colacul de salvare pe care crezuse de cuviinţă să-l întindă. Din acel moment, numai diavolul alegea dalele de mormânt.

Iar diavolul purta fustă.

Sharon Kaufman îl aştepta pe Hunter la capătul aleii, cu un pistol automat în mână.

— Îmi pare rău, zise ea liniştită. Te rog să mă crezi că îmi pare rău, dar nu pot să fac altfel.

CAPITOLUL XVI

Îl duse spre o maşină mică, garată în afara drumului, ceva mai sus de casă, şi zise:

— Treci la volan, tu vei conduce.

Hunter observă o clipă configuraţia locului, apoi urmă direcţia indicată de ea. Oricine ar fi ridicat astfel acea jucărioară de puşcoci n-ar fi trăit mult. Hunter ar fi făcut deja să-i sară din mână, lăsând-o pe imprudentă să se golească de sânge. De altfel, încă nu era definitiv exclus să se întâmple chiar aşa, dar Hunter îi dădea o şansă domnişoarei. Poate că lucrurile aveau să evolueze de la sine într-o direcţie mai puţin neplăcută.

Ea nici măcar nu ceru arma şi, bineînţeles, Hunter se feri să i-o dea. Recunoscu imediat maşina: aceeaşi care se aflase în spatele lui, atunci când părăsise reşedinţa poliţiei, după mica discuţie cu tăticul Kaufman. În privinţa filajului, merita o medalie de aur – doar dacă nu cumva dăduse peste el din întâmplare, crezând că se ţine după Weiss. Trebuia să afle adevărul.

— Felicitări, zise el cu răceală. Eşti un detectiv excelent. Sper că tragi la fel de bine cum ştii să filezi.

— Demarează şi urmează-mi indicaţiile, răspunse ea, fără să ia în seamă complimentul.

Hunter porni motorul, dar adăugă imediat:

— Îmi pare rău că te dezamăgesc, dar n-am nici o treabă cu indicaţiile tale. Îţi mulţumesc că mă conduci. Îmi voi recupera vehiculul. Şi lasă puşcociul ăla. Nu vreau să-ţi fac rău.

— Nu glumesc, zise ea calm. O să te împuşc dacă trebuie.

— În locul tău, aş alege unul din ochi, mormăi el.

Dar, după toate aparenţele, ea nu sesizase şiretenia. Şi, în timp ce avansau, el îi explică:

— Cu o jucărioară ca asta, ai tot interesul să atingi cu primul glonţ un centru vital, altfel ai toate şansele să fii ucisă. Iar în privinţa asta, părerea mea e că ochii sunt ţinta ideală. Un glonţ în centrul pupilei, cu o traiectorie uşor ascendentă. Asta ar împroşca ceva creier în trecere şi ar diminua rapiditatea arcului-reflex. Evident, asta va produce mult sânge şi mizerie, dar presupun că eşti destul de mare ca să rezişti.

Fata clipi de câteva ori, dar vocea ei era tot fermă:

— Am făcut parte din echipa de tir a şcolii. Şi am petrecut trei luni într-un kibuţ în Israel. Aşa că nu mă provoca.

Hunter suspină şi viră în direcţia zonei de servicii unde îşi lăsase rulota. Timpul său era preţios; nu putea să-şi permită să-l risipească. Totuşi, trebuia să se ocupe de puştoaică. Şi, după toate aparenţele, cu vorba bună nu realiza nimic. Trase maşina lângă rulotă şi zise:

— Aruncă arma! În numele legii, te arestez. Îţi ordon să vii cu mine la comisariat. La cel mai mic gest, trag!

Fata era întoarsă spre el, cu un picior pe scaun şi pistolul ţinut cu amândouă mâinile, sprijinit pe genunchi.

Mai înainte ca fata să-şi poată da seama, mâinile lui Hunter părăsiră volanul, dosul mâinii drepte o lovea cu brutalitate peste faţă, iar stânga îi prindea mâinile ca într-o menghină smulgându-i arma.

Piedica era trasă şi, în timpul transferului, pistolul se descărcă cu zgomot şi un glonţ intră în tabloul de bord.

Mâna dreaptă lovi prea puternic şi capul puştoaicei se lovi de cadrul portierei. Fata leşină imediat. Iar omul de la staţia de benzină se grăbea deja spre maşină ca să vadă ce se întâmplase. Îl recunoscu imediat pe Hunter, se opri o clipă, apoi se uită la fată.

— La naiba! zise el. E moartă?

Hunter arătă cu un gest spre revolverul fetei şi răspunse scuturând din cap:

— A vrut să se împuşte. O cunoşti?

Tipul se apropie mai mult ca să vadă mai bine:

— N-am văzut-o niciodată. Ce-i cu ea? Drogată? Prostituată?

— Nici una, nici alta, răspunse Hunter.

Coborî din maşină, îi dădu ocol şi deschise cealaltă portieră ca s-o scoată afară pe fată.

— Nu trebuie să se afle de incident, înţelegi? Aşa că ţine-ţi gura. S-ar putea ca mai târziu să am nevoie de o declaraţie. Până atunci, nici o vorbă.

— Bineînţeles, îl asigură tipul făcând complice cu ochiul.

Hunter o transportă pe puştoaică în rulotă şi porni în grabă.

După câteva minute, tânăra prinţesă, încă puţin şocată, îşi făcu apariţia în partea din faţă a vehiculului. Se trânti pe scaunul de piele de lângă cel al lui Hunter. Avea un pomet uşor umflat şi încă roşu; privirea era cam tulbure, dar în general părea că e bine.

— Ticălosule, zise ea cu o voce calmă.

— Ai fi putut să mă împuşti, răspunse el. Ai putea să-mi spui de ce?

— Sunt o ingrată, zise ea cu glas scăzut. Toate astea pentru că ai vrea să schimbi viaţa tatălui meu cu a mea. Şi mai vrei să-ţi spun şi mersi şi să-mi spăl mâinile în sângele lui. Îmi pare rău, dar noi nu facem asta în familia noastră.

— Sper să fie adevărat, spuse el încetişor.

O supraveghea cu coada ochiului, foarte ocupat cu condusul, şi ea luă un aer adorabil de om necăjit când el îi zise:

— Aş fi putut să-l suprim cu uşurinţă pe tatăl tău azi, în trei ocazii. Şi totuşi Morris Kaufman trăieşte. Atunci de ce faci toate astea?

— Te-am văzut la treabă, răspunse ea descurajată. Am fost în dimineaţa asta la Echo Canyon.

— Da, mi s-a părut că te-am zărit.

— Tatăl meu a scăpat numai datorită lui Dumnezeu. Nu vreau ca asta să se mai repete.

— Tatăl tău a scăpat datorită lui Hunter, o corectă el. Iar de ceea ce a scăpat cu adevărat, venea dinspre sud, nu de la mine. Ţi-am spus că voi face tot ce pot. Şi, crede-mă, Sharon, m-am ţinut de cuvânt.

Acum părea mai puţin sigură pe ea.

— Aş vrea să te cred, murmură ea.

— În orice caz, trăieşte, zise el.

Fata oftă şi izbucni în lacrimi.

Hunter îi zise:

— Haide, ascultă-mă… îţi fac un ultim hatâr. Adevărul nu e totdeauna foarte plăcut dar, la urma urmelor, nu poţi trăi la infinit numai cu iluzii.

Apăsă pe butonul de pornire al computerului şi aprinse ecranul de la bord. Apoi introduse un program codificat, continuând să conducă, şi orientă ecranul spre scaunul pasagerei sale.

— Iată istoria vieţii dumneavoastră, domnule Kaufman, zise el cu tonul unui crainic de televiziune. Acest film a fost făcut pentru Ministerul Justiţiei. Am avut acces la aceste sisteme informatice şi am înregistrat în întregime banda.

Cu ochii încă plini de lacrimi, ea se uita la micul ecran care se aprinsese şi pe care apăruse o fotografie a tatălui său, văzut din faţă, înlocuită repede de altele două: profil dreapta şi profil stânga. Plânsul se potoli treptat şi Sharon, perfect nemişcată, se uita la imagini într-o stare destul de apropiată de starea de hipnoză. Biografia oficială a unui canibal încă viu se derula cu repeziciune, punctată de fapte şi de cifre impresionante. De altfel, imaginile se succedau prea repede pentru un creier

normal, iar Hunter fu nevoit să regleze aparatul ca să fie sigur că fata nu pierde nimic. Dar succesiunea rămânea halucinantă: intrigi sindicale, jocuri veroase la bursă, investiţii false, escrocherii fiscale, însuşire ilegală de terenuri, coruperea unor funcţionari, politicieni, judecători şi juraţi, şantaj, totul pe un fond de furturi, jafuri şi asasinate.

— Opreşte! Îmi vine să vomit, murmură fata mai înainte ca banda să se sfârşească.

Hunter apăsă pe un buton şi ecranul se stinse.

— Şi e doar vârful aisbergului, preciză el. Numai Dumnezeu şi Kaufman ştiu amploarea a ceea ce este încă ascuns.

Ea se înfioră şi întoarse capul spre geamul portierei.

— Îmi pare rău, micuţo, murmură Hunter, dar trebuia. Va trebui să înfrunţi adevăruri şi mai dure... şi chiar foarte curând, mi-e teamă, dacă ratez omul.

— Înţeleg ce-a putut să îndure mama înainte de a muri. Şopti ea. Cine putea să trăiască tolerând aşa ceva?

Hunter nu-i răspunse, lăsând fetei timp să-şi revină.

Şi deodată, după un lung suspin, fata zise cu o voce provocatoare:

— Oricum, orice ar fi făcut, e tot tatăl meu. Uită-te la mine!

Hunter se uită.

Îşi descheia partea de sus a rochiei. Degetele îi tremurau puţin şi desfăcu cu greu sutienul şi sânii grei şi tari ieşiră la iveală.

— Las-o baltă, Sharon, bombăni Hunter.

— Sunt seducătoare?

— Eşti atrăgătoare, dar mişcarea ta are un defect. Nu e momentul potrivit pentru asta, Sharon.

— Hai să facem o înţelegere!

El o privi surprins şi, reducând viteza, ieşi puţin de pe drum şi opri rulota. Apoi îşi încrucişă braţele la piept, închise ochii şi aplecă bărbia.

— Ia să auzim, murmură el.

— Virgină, adevărată... aproape. E de ajuns o vorbă şi e a ta.

Fără să deschidă ochii, el bombăni:

— Aşa tată, aşa fiică. Regret, dar nu cred.

— De ce? Vorbesc foarte serios. Oh, aş face... aş face orice ca să te opreşti.

Căută pe pipăite micul revolver şi i-l întinse.

— Atunci fă ceva cinstit, îi sugeră el. Haide.

Dar privirea ei deveni nesigură şi nu luă pistolul. Avea ochii plini de lacrimi. Probabil lacrimi de frustrare.

Hunter zise cu o voce plină de blândeţe:

— M-am spălat pe mâini de Morris Kaufman de câtva timp. E stăpânul şi autorul propriului său destin, şi se pare că orice aş face nu-i voi aduce nici o schimbare. Fidelitatea e un lucru mare şi frumos, Sharon, cu condiţia să fie meritată cu lealitate. Dar fidelitatea, când e oarbă, poate să fie o porcărie periculoasă, pentru că atunci ucide şi distruge tot ce-i mare şi frumos în sufletul omului. E timpul să priveşti lucrurile în faţă, micuţo.

Dar, după toate aparenţele, ea era de altă părere. Îşi scosese rochia şi-şi prindea sânii cu amândouă mâinile, oferindu-i cu voluptate lui Hunter.

— Te voi urma unde vei dori, cât de mult timp vei dori, dar te implor să-l cruţi. Salvează-l, pentru *mine.*

— Acum să nu-ţi mai aud gura, bombăni el cu un acces de furie simulată. E timpul să te lămuresc. Cu cine crezi că ai de-a face? Crezi că misiunea mea are o importanţă atât de mică încât să-mi las instinctele să-mi dicteze deciziile? În acest caz, îmi pare rău, dar îmbracă-te imediat. Nu sunt complet imunizat împotriva violului, când e provocat cu atâta stăruinţă.

— Dar mi-ai violat inima fără nici cea mai mică remuşcare, nu? Oh, te cunosc foarte bine, domnule Bob Hunter. Eşti un obsedat al morţii.

— Crezi ce vrei, replică el cu răceală, pornind motorul. Şi îmbracă-te. Te las unde doreşti şi, de preferinţă, cât mai aproape posibil.

Vocea era dură şi totuşi inima lui suferea pentru ea. Da, Hunter suferea totdeauna pentru aceste biete victime nevinovate.

Dar nu avea să-şi lase inima să-i dicteze deciziile. Misiunea lui era doar o serie de răspunsuri la loviturile josnice ale lumii informe.

CAPITOLUL XVII

Drumul străbate acum Arizona. Computerul lui Hunter analiza datele furnizate de la toate înregistrările automate ale telefoanelor şi, de douăzeci de minute, cea mai mare problemă era clasarea, înţelegerea şi îmbinarea mulţimii de evenimente din ultimele ore.

Weiss şi Kaufman se certaseră ca la uşa cortului la telefon – cearta lor nu prezenta mare interes – după care se înţeleseră asupra unei întâlniri „între patru ochi” acasă la Weiss.

Paul Bonelli, „moştenitorul” presupus cel puţin, al statului Arizona, şi cele patruzeci de puşti pe picioare ale sale se instalaseră lângă un vechi aeroport din deşert, aşteptând căderea nopţii pentru ultima lor operaţiune de „curăţire”.

Hinshaw şi restul stăteau ascunşi în tabăra lor, susţinuţi de un contingent de treizeci de rezervişti de şoc, înarmaţi până în dinţi. Şi el aştepta noaptea.

Bătrânul Nick Bonelli îşi ridica „aripile” pe pereţii a ceea ce-i mai rămăsese din „baracă” şi ameninţa că-şi va lua zborul din clipă în clipă spre Phoenix, ca să conducă el însuşi operaţiunile.

Era clar că un antagonism din ce în ce mai sângeros se instala între Hinshaw şi Bonelli junior, şi părea că bătrânul, de la Tucson, îşi îndemna vlăstarul la un ultim şi definitiv atac în forţă. Numai că, în mod ciudat, nici unul dintre cei doi Bonelli nu bănuia existenţa rezerviştilor secreţi ai lui Hinshaw.

Hunter reflectă timp de două minute, încercând să înţeleagă motivaţiile şi strategia fostului soldat, vrând să găsească un mijloc rapid şi eficace pentru a exploata divizarea latentă a inamicului. În cele din urmă optă pentru o abordare directă a frontului. Luă, de pe una din bandele înregistrate dimineaţă, numărul de telefon al ascunzătorii lui Paul şi formă numărul de la telefonul rulotei:

— E ceva urgent, spuse el vocii care îi răspunse. Dă-mi-l pe domnul Bonelli.

După un moment, la capătul celălalt al firului se afla „moştenitorul” presupus al statului Arizona.

— Sunt Lambretta. Cel puţin aşa mi se spune. Sunt un „frate” de acolo, de pe coasta de est. Poate că-ţi aminteşti de un tip, Billy Gino?

— Mda, şi?

— E un văr de-al meu. Am venit de la Vegas acum câteva zile.

— Şi ce treabă am eu cu asta?

— Îi… îi datorez ceva lui Don Bonelli. O veche datorie de recunoştinţă. Poate că nu vă mai amintiţi de o poveste veche. Acolo… lovitura din Bronx, fusese chemat…

— Bineînţeles că-mi amintesc. Cum ai zis că te cheamă?

— Deocamdată Lambretta… Mă înţelegeţi, nu-i aşa, domnule Bonelli? Uitaţi ce voiam să vă spun. Vin de la o ascunzătoare, din partea de est a oraşului. O chestie ciudată, domnule Bonelli, foarte ciudată. Instalată în mijlocul deşertului de nisip. Şi pare că a fost „brutalizată”, şi nu de multă vreme, după părerea mea. Acolo e un tip bizar. Zice că-l cheamă Morales. Un tip şmecheros cu gura cam mare, care pare că se consideră cocoşul din ogradă. Vă spune asta ceva?

— Poate că da, poate că nu, răspunse cu prudenţă Bonelli. Acum spune ce ai de spus, Lambretta. Nu te mai învârti în jurul cozii.

— Păi, Morales ăsta mi-a făcut nişte propuneri. Nu a spus ce dar, accidental, a pronunţat numele dumneavoastră. Mi-a propus cinci sutare pentru o noapte de muncă.

— Fir-ar dracu al dracului! exclamă Bonelli furios. Sper că nu m-ai sunat de urgenţă ca să-mi ceri permisiunea, nu?

— O, nu, domnule, sigur că nu! V-am spus, îi sunt dator lui Don Bonelli. Tipul nu ştie că vă telefonez.

— Atunci cum ai aflat numărul de-aici?

Bonelli era furios şi mirat.

— Haideţi, domnule, nu sunt un începător! Am fost botezat mai demult, ce naiba! Nu întrebi un frate de sânge…

— OK, OK. Haide, spui ce ai de spus?

— E ceva neclar în ascunzătoarea asta, domnule… Tipul are o adevărată armată – cel puţin patruzeci sau cincizeci de inşi solizi, pe legea mea. Nu nişte amărâţi. Şi nici unul dus la biserică. Nici unul ca noi. Atunci, tipul mi-a zis aşa…

— Stai puţin. Câţi ticăloşi ai zis? Patruzeci sau cincizeci? Cât timp a trecut de când ai fost acolo?

— Mai puţin de o oră. Ce ziceam? Ah, da! Vrea să mă pună în faţă. Pentru identificare, a zis. A zis că domnul Bonelli va şti să admită că e acolo unde trebuie. Mie mi se pare o chestie suspectă! Ba chiar pute a ceva necurat!

— Nu e imposibil, răspunse gânditor Bonelli. Şi cum ziceai că ai ajuns acolo?

— Morales căuta unul adevărat, cu origine sănătoasă. A luat

contact cu mine… printr-un amic comun.

— Atunci e ciudat de idiot, zise Bonelli. Nu ştie ce înseamnă jurământul sângelui? Ai zis că acolo sunt patruzeci sau cincizeci de inşi? Şi cum ai făcut să pleci?

— Păi i-am zis că accept. Dar că mai întâi trebuie să mă întorc în oraş ca să termin o treabă. Trebuie să fiu înapoi în ascunzătoare înainte de miezul nopţii.

— Ar fi bine să nu te mai duci, zise cu blândeţe Bonelli.

— Nu vă faceţi sânge rău.

— Şi dacă treaba merge după cum spui, ar trebui să ne faci o vizită la Tucson. Dacă nu, atunci…

— V-am spus tot ce am aflat, pe legea mea, domnule.

— E bine, mulţumesc… ăăă… Lambretta. O să-ţi arătăm oraşul. OK?

Hunter închise şi făcu semnul crucii în aer, deasupra capului său, apoi formă imediat numărul taberei lui Hinshaw.

Fostul soldat răspunse chiar el.

— Hinshaw la telefon, zise el cu o amabilitate tipic militară.

— Aici Hunter.

Urmă o tăcere scurtă apoi:

— Salut! Cum m-ai găsit?

— Uşor, răspunse politicos Hunter.

— Când ai înţeles că e vorba de mine?

— I-am zărit pe Worthy şi Morales, şi mi-am zis că lipsea unul. Auzi, ce pui la cale împotriva mea?

Hinshaw chicoti.

— Aş putea să-ţi pun şi eu aceeaşi întrebare.

— Te ocupi să mă termini, nu?

Vocea lui Hunter era tot amabilă.

— Da, cam aşa ceva. Ce să-i faci? Fasolea e tot fasole, indiferent de cine o găteşte.

— Şi cât te plătesc?

— Vrei să licitezi?

— De ce nu?

— Încasez două sute pe zi, plus restul.

— Care rest?

— Tot ce pot să „greblez”, răspunse Hinshaw râzând. Tu ce oferi?

— Mi-e tare teamă că nu pot oferi mai mult. Fără „rest”, în orice caz. Cu atât mai rău, s-o lăsăm baltă. Tot ce pot să-ţi ofer sunt aproximativ douăsprezece ore.

Ajungeau în miezul subiectului şi Hinshaw înţelese asta

imediat.

— Douăsprezece ore de ce?

— Douăsprezece ore de viaţă, răspunse calm Hunter.

— Glumeşti!

— Deloc. Şi nici măcar nu sunt sigur că ţi le voi putea garanta. Depinde de Paul.

La celălalt capăt al firului răsună un râs forţat.

— Bravo, soldatule. Un efort frumos, deşi nu înţeleg ce vrei.

— Fiecare din victoriile lor este o înfrângere pentru mine, zise Hunter cu un ton grav. Cred că voi face echipă cu diavolul, dacă hotărăsc să anexeze infernul.

Tipul părea interesat acum, în ciuda reţinerii sale obişnuite.

— Sunt numai urechi. Ce ai de dat în schimb?

— Am înregistrări de convorbiri telefonice din tot statul. Ba am un aparat branşat chiar şi la tine, soldatule. Şi nu vei fi în stare să găseşti…

— Mda, să stăm puţin de vorbă, îl întrerupse Hinshaw, curios să lămurească în sfârşit acel atac-fantomă care îi stătea pe suflet. Cum ai pus la cale acel atac dublu?

— Ai găsit până la urmă aparatura, nu?

— Bineînţeles, dar e vorba de Tucson?

— Am fost acolo, mărturisi Hunter.

— Ce explozibil ai folosit aici? Angel jură că nu te-a scăpat nici o clipă din ochi.

Conversaţia căpătă o turnură foarte profesională.

— O chestie făcută de mine. Am meşterit-o în laboratorul meu. Un mic sistem cu explozie întârziată. A funcţionat bine?

— Grozav! Şi spuneai că m-ai pus şi pe mine sub ascultare? Unde le-ai ascuns? Le-am căutat peste tot.

— Trei kilometri mai departe, pe drum, vei vedea un stâlp gol lângă un cactus pe jumătate crăpat. Urcă şi vei găsi receptorul. Păstrează-l, ţi-l fac cadou, ca amintire, dacă totuşi îţi vei mai putea aminti…

— Ce ziceai? Că ai benzile convorbirilor înregistrate pe tot teritoriul statului?

— Mda. Ba chiar e un sistem foarte perfecţionat. Sunt sigur că o să-ţi placă: informaţii complete, neîntrerupte, imediat disponibile, exploatabile şi apte de a fi stocate în memoria unui computer. Înţelegi ce vreau să spun. Ţi se pregăteşte o „petrecere”. Aş fi bănuit asta chiar şi fără urechile mele electronice. Pentru ei e procedura obişnuită. Împuşti un ticălos. E normal. Înseamnă securitate. În realitate, nu s-a pus niciodată

problema să primeşti cele două sute pe zi.

Vocea de la capătul celălalt al firului era acum gravă:

— În amintirea vremurilor bune îmi spui toate astea?

— Trecutul e trecut, răspunse Hunter. Fiecare dintre noi a apucat pe drumul lui. Dar toate astea despre care îţi vorbesc sunt aici, gata să le primeşti. În ceea ce mă priveşte, eşti un amic împotmolit care mai are o mică şansă. O foloseşti sau nu asta e treaba ta. Dar nu-mi place deloc să-i văd pe ticăloşi câştigând partida.

— Mda, ţi-ar face tare rău, nu?

— Nu ştii câtă dreptate ai. Cască ochii, soldatule!

Şi Hunter închise. Făcu alt semn al crucii în aer, apoi se răzgândi şi îl şterse cu un gest simbolic.

Jocul se complica şi mai mult. Iar Hunter avea în faţă o mulţime de mici necazuri.

CAPITOLUL XVIII

Abraham Weiss adora soarele. Faţă de mulţi care preferau iernile blânde din Arizona, lui Weiss îi plăcea căldura toridă a verii, pentru că era însoţită de zile mai lungi.

Nu pentru că i-ar fi fost teamă de întuneric.

Niciodată nu ar fi admis o astfel de slăbiciune, ci pur şi simplu prefera lumina zilei. Pe de o parte, pentru asta nici nu-i plăcea Washington-ul: aici se făcea o noapte dramatică, mai ales iarna. Doamne, cum mai ura Weiss iarna!

Totuşi, aici, în deşert, apusurile de soare făceau să se nască în el stări sufleteşti ciudate. Oh, bineînţeles, era superb să contempli, dar cu toate astea lumina crepusculului era un fel de prevestire a morţii. Chiar ştiind că soarele va răsări din nou a doua zi, un apus de soare e totuşi uşor melancolic, tragic chiar.

Ca şi viaţa omului, care se micşorează, se reduce inexorabil, devine zilnic şi mai scurtă, ca apoi să nu mai fie nimic: întuneric, neant.

Se înfioră şi se depărtă de fereastră. Încă o oră de lumină. Ce făcea ticălosul acela de Kaufman? Şi escorta de puşti pe care o promisese? Nu se lasă un om aşa, singur, în astfel de timpuri, singur cu umbra lui ca să aştepte… ce să aştepte? Să vină un tip şi…

Haide, era mai bine să se gândească la altceva. Toate astea nu duceau la nimic.

Se duse spre birou şi puse în funcţiune micul panou secret încastrat în interior: dădu înapoi banda înregistrată, ca să asculte acea conversaţie telefonică absurdă cu amicul lui, Moe Kaufman.

Mda, un amic dintotdeauna, şi ce amic!

— La dracu, Abie, mă întreb uneori dacă nu cumva devii senil! Doar n-ai să iei în serios un astfel de tip? E de neconceput. Nu vezi că încearcă să ne asmuţă pe unul împotriva celuilalt ca să tragem unul în altul?

— Ţi-a vorbit, da sau nu?

— Bineînţeles că mi-a vorbit, fir-ar să fie! Ba chiar la reşedinţa poliţiei. Ne-am dus într-un birou gol şi am discutat timp de aproape cinci minute.

— Du-te la naiba, ticălosule! Nu, n-avea grijă, nu sunt chiar atât de senil pe cât crezi. De ce încerci să mă tragi pe sfoară?

— Ascultă, vin la tine. Eu, în persoană. Şi vin cu ceva care să

te facă să te simţi în voia ta. Puţin confort, dacă înţelegi ce vreau să spun. Ţine-te bine şi aşteaptă-mă.

— Să ştii că pot să iau afurisitul ăsta de telefon şi să sun undeva. O singură dată… Conkrite, de exemplu. Şi pot să mai sun şi la Casa Albă, dacă aşa îmi vine mie. Dacă încerci să mă lucrezi pe la spate…

— La naiba, Abie, termină cu prostiile! Chiar nu înţelegi nimic?

— În curând se va face noapte, Moe. Şi nu vreau să fiu aici singur noaptea.

— Nu-ţi face griji, că vin.

— Vino singur!

— Nu eşti sănătos la minte? De ce vrei să vin singur? Îţi aduc puţin *confort*, ai priceput?

— N-ai să mă găseşti, Moe. Plec.

— Nu glumi cu chestia asta! Casa aia e singurul loc unde eşti în siguranţă în acest moment. Ce vrei? Să te căutăm peste tot cu maşinile poliţiei, cu sirene şi tot bâlciul? Asta ţi-ar plăcea?

— Păi, nu ştiu. Poate că da. Vreau poliţişti în uniformă, mda, un întreg escadron de poliţişti oficiali, în uniformă.

— Haide, nu fi aiurea. Ştii foarte bine că nu avem nici un interes să facem mult zgomot. Doar nu vrei să ajungem pe prima pagină a ziarelor, nu? Nu ne putem permite asta…

— Nu ne putem permite! Înseamnă că cel puţin tu nu rişti nimic…

— Ia pistolul şi stai unde eşti, fir-ar să fie. Vin.

— Aiurea. Când? Şi va fi primul sau al doilea? Senatorul se uită îndelung la pendula din birou. Nu se poate, probabil că s-a oprit! Nu s-a mai văzut niciodată un ceas mergând atât de încet. Cu siguranţă că s-a stricat.

Convorbirea era absurdă. Absurdă şi degradantă, umilitoare chiar. Trebuia să distrugă banda ca nu cumva să o găsească cineva.

Mda, absurdă. Moe avea dreptate. Hunter încerca să bage zâzanie.

Nu se poate, ceasul ăla era stricat! Ce oră putea să fie? De ce nu venise încă?

Pipăi pistolul, îl verifică şi trase piedica.

Oh, la dracu!

Un om nu trebuia niciodată să fie singur într-un astfel de moment. Trebuia totdeauna să aibă prieteni, o familie, pe cineva…

Moe Kaufman era singurul prieten fidel pe care îl avusese

vreodată. Fidel? Fidel cui? Lui Abraham Weiss? Nici vorbă. Moe Kaufman nu putea să fie un prieten. Moe Kaufman *se folosea* de ceilalţi, atât. O marionetă, nu? Ticălos nenorocit! Cum îndrăznise să-l facă pe Abraham Weiss marionetă? Un pion... mda, un pion pe tabla de şah.

La dracu, ce se întâmpla?

Visa sau auzise ceva? Poate Carlos?

Nu, nu Carlos. Îi spusese să plece de câteva ore bune.

Un vândut, Abraham Weiss *un tip care poate fi cumpărat!* Pe toţi dracii!

Aruncă revolverul şi se repezi la uşă strigând:

— La dracu şi la toţi dracii!

În penumbra intrării apăru o siluetă întunecată şi ceva strălucea într-o mână neclară întinsă înainte; şi brusc, cele două personaje care sălăşluiau în corpul lui Abraham Weiss se despărţiră cu brutalitate, fiecare dorind să acţioneze numai pentru sine. Primul ridică pistolul şi ţinti cu răceală.

Al doilea se trase înapoi cuprins de oroare, năucit de bubuitura asurzitoare a revolverului. Ceva mârâi şi se prăbuşi în încăpere. În acelaşi timp, avu loc o vagă deplasare rapidă şi nişte zgomote ciudate. Dar Abie numărul Unu apăsă încă o dată pe trăgaci, în timp ce Abie numărul Doi îl descoperea cu spaimă pe vechiul său prieten Moe, care îi striga ceva. Dar era prea târziu. Abie numărul Unu era mai tare, şi trăgea, trăgea, trăgea, şi revolverul bubuia monstruos, până când nu se mai auzi decât pocnetul sec al butoiaşului gol. Abie Weiss auzea un pocnet şi în propriul său cap.

Revolverul căzu şi el se prăbuşi într-un fotoliu, cu mâinile crispate pe abdomen, aplecat în faţă.

— Moe, tu eşti? Moe?

Aprinse lampa de birou şi se uită din nou.

Doi oameni stăteau ghemuiţi pe podea, exact la intrarea în încăpere. Se ridică în picioare cu greutate şi se apropie cu precauţie, ca să vadă ceva mai bine. Dumnezeule, îi lichidase impecabil! Erau cum nu se poate mai morţi. *Ai văzut asta, Dumnezeule mare! Atunci, te rog, un articol pe prima pagină despre Abie Weiss!*

Păşi peste cadavre şi răsuci întrerupătorul. Lumina puternică se revărsă peste o scenă de-a dreptul infernală.

Bătrânul Moe zăcea pe spate, într-o baltă de sânge, iar ochii săi morţi, larg deschişi, se uitau ţintă la vechiul său amic Abie cu o expresie tulbure de surpriză şi oroare.

Legitimă apărare. Evident, nu? Veniseră ca să-l suprime, ca să-l vândă, ca să-l înlocuiască cu altul curat, încă nemânjit de corupţia imundă a acestei lumi degradate. Să se ducă la dracu! Fusese pur şi simplu legitimă apărare!

Se întoarse în salon, în mijlocul trofeelor sale de vânătoare. Ei da, se descărcase. Făcuse bine că apăsase pe trăgaci. Intrase la el în casă, cu arma în mână. De asta era sigur. Văzuse lucind metalul ţevii.

Abraham Weiss? Sunteţi senatorul Abraham Weiss?

— Bineînţeles, le spui cine eşti, în felul ăsta vor fi siguri că n-au greşit ţinta. Nu serveşte la nimic să omori oameni nevinovaţi.

Întoarse unul din cele două cadavre cu piciorul şi se lăsă în genunchi ca să examineze mai de aproape acea ţeavă de metal pe care o văzuse strălucind.

Oh, la dracu!

Legitimă apărare?

— Da, legitimă apărare, jur.

Împotriva unei insigne, Abie. Poliţistul avea insigna în mână şi tu l-ai împuşcat, Abie?

Ucigaş de poliţist!

Biet nebun! Ai împuşcat doi poliţişti şi pe cel mai bun prieten al tău.

În ceea ce priveşte confortul, cum spunea prietenul său Moe, acum o să fie foarte inconfortabil. Se aşază la birou. Soarele avea să dispară foarte curând…

Ei da, lumina dispărea rapid acum, pentru sfântul Abraham Weiss!

CAPITOLUL XIX

Hunter spera să încheie partida de pocher din Arizona cu o apoteoză spectaculoasă. Ca la *OK Corral.* La urma urmelor, se afla în Far West, nu? Puse laolaltă, cele două armate probabil că numărau vreo sută de pistolari. Ar fi fost bine dacă ar fi reuşit să-i convingă să se omoare între ei.

Trecu pe lângă tabăra lui Hinshaw, păstrând o distanţă rezonabilă, ca să vadă dacă nu cumva ascultarea încă mai funcţiona. Chiar dacă Hinshaw pusese bruiaje pe linii, poate că nu avusese timp să descopere cutiuţa neagră.

De altfel, consola de lectură se aprinsese. Hunter îi acordă tot timpul să stocheze informaţia, în timp ce făcea lent turul taberei inamice. Apoi ieşi de pe drum şi rulota pătrunse pe nisipul deşertului. După un kilometru, un semnal apăru pe ecranul computerului. Hunter apăsă pe tasta corespunzătoare şi branşă lectorul automat.

Mda, făcuse bine că nu se grăbise!

Bonelli senior, exultând de triumf, se conversa cu Hinshaw:

— A venit Paul?

— Domnule, vă cer cea mai mare prudenţă. Cred că nu suntem singuri pe linie.

— Aha? Şi cine, mă rog, trage cu urechea?

— Probabil că Hunter.

Capo din Arizona izbucni în râs.

— Ei bine, să asculte. Merele s-au copt. Treaba e ca şi făcută. Anunţă-l pe Paul.

— Abia diseară se va întoarce, domnule.

Asta nu-i convenea deloc.

— Atunci e probabil pe drum. N-am reuşit să-l prind la telefon nici acolo. Să ştii că vin la voi. Mi se pregăteşte avionul. Ştii unde aterizăm, nu?

— Da, domnule.

— Spune-i lui Paul, imediat ce vine. Îi spui aşa: „Treaba e ca şi făcută”. Fiul cerului să vină să mă ia de la aeroport. Vreau să fie şi Paul. Vom face o deplasare în sud. Numai câteva zile. Nu Guatemala, cealaltă. Va înţelege.

— Scuzaţi-mă, domnule, dar...

— Îmi dai voie, că n-am terminat? Şi trebuie să-i mai spui lui Paul să se ducă în mare viteză la hogeagul fiului cerului. Să nu

piardă nici un minut şi să intre drept acolo. Spune-i să nu se mire de ce va găsi. Oricum, va înţelege. Şi trebuie să cureţe mizeria. Asta e vital, Jimmy. Vreau locul perfect curat, m-ai înţeles?

— Da, domnule, răspunse Hinshaw. Iar eu ce fac în acest timp?

— Stai liniştit la răcoare, răspunse jovial Bonelli. Nu-ţi face griji, va ploua cu recompense. Transmite mesajul băieţilor care ţi-au mai rămas şi aşteaptă cuminte până când iau legătura cu tine.

— Cred... cred că nu vă înţeleg prea bine, domnule. Ce facem cu Hunter?

— Ce treabă avem cu el?

— Păi... ăăă... tipul e încă liber pe-aici. Credeţi că ştie că treaba s-a făcut?

Bonelli râse cu răutate.

— Ei bine, o să-i spunem: „Hei, Hunter, ne auzi? Ultima dată ai cam încasat-o? Nu? Bine, atunci ascultă un sfat prietenesc. Du-te la naiba!”

— Domnule... în fine, scuzaţi-mă, domnule, dar nu sunt cu totul de părerea dumneavoastră. Nu cred deloc că treaba e ca şi făcută. Tot oraşul ăsta afurisit e pe cale să sară în aer din cauza acestui tip.

Dar era nevoie de mai mult ca să-l descurajeze pe bătrânul *capo.*

— Ei bine, lasă-l să sară în aer. Ne doare undeva, noi avem ce ne trebuie. Şi relaxează-te, Jimmy. Ticălosul nu va îndrăzni să scoată nasul. Vagoane de federali vin de peste tot. Iar patrulele de la frontieră sunt în alarmă maximă. N-ai de ce să-ţi faci sânge rău. N-ai decât să aştepţi să se care. Şi nu va întârzia s-o facă. Cum se va lăsa întunericul, tipul se va fofila. Pariez pe ce vrei tu că nu mai stă mult aici.

— Pot să vă pun o întrebare sinceră, domnule?

— Dacă vrei.

— Şi „fraierul”?

— Înseamnă că n-ai înţeles nimic. Îţi tot spun că „păsărică e în sac”.

— Vreţi să spuneţi că...

— Exact. Ai înţeles şi tu? Şi ăsta e rahatul. E clar, nu?

— Bine dar... cum...

Bonelli, exasperat şi triumfător totodată, îi tăie imediat vorba lui Hinshaw:

— Fiul cerului a executat contractul în locul nostru, zise el

rânjind.

— Nu se poate! exclamă Hinshaw uluit.

— Mda. Frumoasă lovitură, nu? Şi a făcut asta singur, ca un om mare! Voi de-acolo aţi mers mai repede decât fusese prevăzut!

— L-a lichidat, repetă Hinshaw dintr-o răsuflare.

— Mda, fir-ar să fie! Frumoasă treabă, nu?

— Îi voi spune lui Paul, domnule. Numai să nu întârzie prea mult.

— „Curăţenia” e importantă. Să nu uiţi asta. Nu trebuie ca fiul cerului să aibă necazuri după.

— Oh, înţeleg foarte bine.

— Bun, acum cred că avionul e gata. Şi încă ceva, Jimmy. Vreau să-ţi duci băieţii acolo. Ca nu cumva să…

— Nu vă faceţi griji, domnule. Până veniţi, totul va fi acoperit.

Banda se oprea aici.

Hunter se uită la ceas şi se încruntă. Această conversaţie avusese loc numai cu zece minute mai înainte. Şi îi înţelesese foarte bine semnificaţia, în ciuda limbajului voit voalat. Era evident că Weiss şi Kaufman îşi despărţiseră destinele. Şi acum Kaufman zăcea mort chiar sub acoperişul senatorului care, la rândul său, apelase la Bonelli ca să găsească ajutor.

Ei bine, frumoasă treabă!

Hunter ştia că *Cashera Nostra* agrea tare mult efectul surpriză, dar asta, totuşi… Probabil că şarpelui îi fusese greu să-l conceapă!

Dar poate că nu era târziu ca unora să li se plătească cu aceeaşi monedă. Tabăra lui Hinshaw era la mai puţin de un kilometru. Soarele nu apusese încă, iar avionul lui Bonelli abia dacă avusese timp să decoleze de la Tucson.

Şi, în consecinţă, *afacerea încă nu era ca şi făcută.*

„Mă auzi, Nick? Ultima dată ai cam încasat-o? Da? Atunci ascultă un sfat prietenesc. Facilitatea doarme. Deci, fereşte-te de creieraşul tău, şi bagă cărbuni, Nick. Bagă cărbuni cât poţi de tare, pentru că afacerea nu e deloc făcută.”

CAPITOLUL XX

Hinshaw ieşi din cortul care îi servea drept post de comandă şi ridică un deget ca să-l cheme pe şeful statului-major. Morales se apropie cu o ţigară lipită de buzele uscate.

— Du-te să vezi dacă sunt gata, zise Hinshaw. E ceva ce nu-mi place. Şi chiar foarte mult.

— Poate că ticălosul ăla de Hunter spunea adevărul.

Hinshaw scutură din cap.

— Acum nimic nu mai înseamnă nimic. Asta mă face nervos. În orice caz, Hunter are un merit: îi cunoaşte foarte bine pe ticăloşii ăştia, mai bine decât îşi cunoaşte un pescar peştii. Şi pot să spun că eu n-am încredere în pramatiile astea.

— Ai dreptate, zise Morales. Recunosc că, dacă aş avea de ales între Hunter şi aceste lichele, aş prefera să înfrunt lichelele.

— E posibil să le facem pe amândouă, mormăi Hinshaw. Tocmai am vorbit cu bătrânul la telefon. Zice că treaba s-a terminat. Tu poţi să înghiţi asta?

Morales scuipă pe jos.

— Aiureli, zise el.

— Zice că Weiss l-a lichidat pe Kaufman, care venise la el. Ce crezi despre asta?

Morales se gândi.

— Poate că da, zise el în cele din urmă. Asta aş fi făcut şi eu în locul lui. Dacă l-aş avea pe Hunter şi toată Mafia în cârca mea, mda, cred că l-aş fi împuşcat pe evreu.

— Atunci poate că e logic, zise Hinshaw ca şi cum şi-ar fi vorbit lui însuşi.

— Şi totuşi eşti nervos.

— Mda, Angel. Mă tracasează.

— Bine, mă duc să văd ce fac băieţii. Dar pot să-ţi dau o sugestie?

— Mda, dacă nu e prea lungă.

— Ţine-ţi gura faţă de Paul Bonelli. Lasă-l pe afară. E mai bine să avem o carte câştigătoare în mânecă.

— Şi eu gândesc la fel, dar e mai uşor de zis decât de făcut. De fapt, totul părea logic până la sfârşit, şi vine bătrânul şi-mi bagă morcovul. Aşa că acum nu mai înţeleg nimic. Dar, oricum, ai dreptate. Îl voi lăsa pe Junior în afara treburilor. Dacă bătrânul vrea să ne tragă pe sfoară… Dar de ce, fir-ar să fie? Sau ne

concediază, ceea ce mi se pare absurd, sau vrea să ne-o facă, chiar mai înainte ca treaba să fie făcută, ceea ce este şi mai dement. Du-te la băieţi. Eu mă duc până la drum. Am un mesaj pentru Junior. Îi vom servi cum ne servesc şi ei, şi vom vedea. Dar fii prudent, Angel, prudent şi iar prudent!

Morales dădu din cap şi se îndepărtă. Hinshaw aprinse o ţigară şi contemplă linia orizontului. Spera ca cerut de un roşu sângeriu, în momentul acelui somptuos apus de soare, să-i aducă noroc. James Ray Hinshaw avea intenţia să-şi cheltuiască cele două sutare pe zi până la ultimul cent. Şi „restul" la fel, mai ales restul.

*

Paul Bonelli îşi opri maşina la locul întâlnirii şi se aplecă afară pe geam ca să vorbească cu cercetaşul său.

— Ce-ai găsit? întrebă el.

— Au montat nişte corturi mari şi au mutat tot ce era în interior. După toate aparenţele, au curăţat tot şi fac un foc cu rămăşiţele putrede ale clădirilor. Am văzut doar vreo doi-trei tipi.

— Câţi tipi sunt înăuntru?

— Am văzut mulţi. Unii pe-aici, alţii pe-acolo. Morales verifică tot timpul.

Bonelli mârâi, apoi întrebă:

— Şi câte mai sunt?

— Tot ca înainte. Dar în spate, în canion, e un hăţiş mare. Dacă vor, pot să ascundă acolo totul.

— Spune-mi sincer părerea ta, Ernie.

Cercetaşul dădu din umeri.

— Pare linişte. Dar mi se răsuceşte ceva în stomac, nu ştiu de ce.

— Ai inspectat puţin colinele?

— Am făcut tot ce-am putut, dar n-am avut mult timp la dispoziţie. Adineauri am zărit un amator de camping. Se îndrepta spre nord. Atâta tot.

— Cu ce era?

— Cu una dintre acele mari rulote GMC. Nu părea nimic suspect.

Bonelli suspină.

— La naiba! Nu ştiu mare lucru. Şi de ce să mă fi sunat idiotul ăla ca să-mi îndruge o minciună?

— Ştii cum sunt oamenii, şefule. Ar face orice pentru bani. Crede că-ţi vei aminti de el ca de un gând bun, ceea nu e chiar foarte exact.

— Îţi spun eu că pute! izbucni Bonelli. Din locul unde erai, se vedea bine ascunzătoarea? Dacă ar fi vrut să ascundă ceva, crezi că ai fi remarcat?

— Greu de răspuns, şefule. Dacă vrei să ascunzi ceva, găseşti totdeauna un mijloc ca s-o faci.

— Şi zici că ai crampe?

— Exact.

— Ei bine, pentru mine e destul. Să-mi trimiţi şefii de echipă. Trebuie să discutăm. Pe urmă ne facem intrarea.

— Vrei să spui că intrăm în forţă?

— Pe dracu, în forţă! Stai să vezi!

Cercetaşul pricepuse. Dumnezeule mare, doar dacă nu vor trage în colegii lor! Fraţii de sânge ai Mafiei inventaseră porcăria asta de joc. Şi se pare că Paul Bonelli o cunoştea pe de rost.

Dar el nu avea de gând să se lase ciuruit într-un rahat ca ăsta. Paul putea să-şi bage undeva ordinul către şefii de echipă.

*

Hunter abordă creasta printr-un asalt sinistru: un garou pătrunse adânc în carnea santinelei. Apoi trase lipul într-o parte şi reveni la rulotă ca să-şi ia armele: alese carabina Weatherby şi puşca M 79, cu două banduliere de cartuşe de 40 mm.

Întors pe creastă, cea de pe care lansase atacul-fantomă cu câteva ore în urmă, aruncă o privire dispreţuitoare asupra postului de observaţie ales de santinela pe care tocmai o omorâse, după care se îndreptă spre un mic mungel din stânci, care domina uşor tabăra.

Era distanţa potrivită pentru tirul infernal al armei M 79 şi, de la înălţimea lui, Hunter dispunea de un câmp descoperit de 90 de grade. Scoase muniţiile şi introduse, pentru început, un încărcător cu cartuşe explozive: deschise focul cu ea, după care puse jos arma şi luă binoclul pentru o recunoaştere rapidă de la distanţă a ţintei.

Zări la orizont o procesiune teribilă de maşini blindate care se deplasa cu mare viteză: unu, doi, la dracu! Opt vagoane de război!

Exact sub el, tabăra lui Hinshaw prinse brusc viaţă. Tipii alergau în toate direcţiile şi ţinuta lor de luptă se confunda foarte uşor cu peisajul deşertic. Ei da, se pregăteau să riposteze.

Hunter rânji şi luă carabina.

Părea că infernul se dezlănţuia din nou.

Sosiră cu un mare vacarm, ca o hoardă de cai furioşi, stârnind pe drum nori de praf, care se întindeau pe mai bine de un

kilometru în urma lor. Se deplasau unele după altele, dar la cincizeci de metri, printr-o manevră savantă, ajunseră toate în linie, în faţa împrejmuirii.

— Ce fac? bombăni Hinshaw.

Bonelli coborî geamul şi strigă:

— Trimite-ţi oamenii, Jimmy. Ne vom lua maşinile. Avem destul loc.

Hinshaw aruncă ţigara, apucă poarta cu ambele mâini şi strigă şi el:

— Ordinele s-au schimbat. A sunat tatăl tău. Intră.

Drept răspuns, Bonelli ridică repede geamul. Iar Hinshaw stătea tot în poartă, neştiind ce să creadă, dar considerându-se un idiot. Trecură secunde interminabile.

Se deschise o portieră şi ieşi un tip solid: unul dintre oamenii şefului, care trăgea rapid.

— Domnul Bonelli vrea să vii să stai de vorbă cu el, zise acesta.

— Poţi să-mi explici şi mie ce e tot teatrul ăsta? strigă Hinshaw. Spune-i domnului Bonelli că sunt aici şi că îl aştept. Trebuie să-i spun ceva din partea tatălui său. Dar poţi să fii sigur că nu mă las prostit.

Geamul coborî din nou şi Bonelli scoase timid capul.

— Care e mesajul?

— Dar ce tot faceţi, fir-ar să fie! strigă Hinshaw. N-am vărsat! Eu nu accept să-ţi vorbesc astfel, Paul.

— Să aud mesajul.

Hinshaw strânse din dinţi. Hunter ghicise perfect. Tocmai când îşi revărsa sacul cu injurii, ceva îi tăie brusc vorba.

Capul lui Paul Bonelli făcu pur şi simplu explozie. Gura nu mai era decât o gaură mare şi neagră. Şoferul răcni ceva şi se trase brusc într-o parte ca să nu fie împroşcat de sânge. Şi abia în acel moment un zgomot de tunet invadă scena macabră, venind de sus, de deasupra canionului. James Hinshaw nu aşteptă prea mult ca să reacţioneze. Se aruncă la pământ şi se târî ca un apucat până la adăpostul cel mai apropiat, un şanţ mic de lângă ghereta de la intrare. Şi creierul începu să-i funcţioneze cu viteză, încercând să facă faţă inevitabilului care avea să urmeze.

Tipul care trăgea rapid fu al doilea care îşi urmă şeful pe drumul eternităţii. Moartea îl seceră în timp ce alerga să se adăpostească în spatele maşinii, aruncându-l cât colo, chiar mai înainte ca al doilea tunet să ajungă până jos.

Iată că acum era iar ca în Vietnam, ambuscadă în plină junglă,

şi tiruri frenetice din toate părţile, cu Jim prăbuşit în mijloc.

Câteva din maşinile de la Tucson încercau să înainteze acum, spărgând fără efort împrejmuirea, cu portierele pline de ţevi ameninţătoare.

Dar Hinshaw ştia că era o încurcătură tragică.

Şi, după toate aparenţele, părea că el e singurul care ştie asta. Împreună cu tipul care trăsese, firește. Mda, Hunter ştia şi el.

Şi Jim Hinshaw ştiu în sinea lui că fusese tras pe sfoară. Mda, o încasase urât de tot de la un expert.

Iar asta era de două mai adevărat pentru Bonelli Junior.

CAPITOLUL XXI

Cu binoclul, Hunter urmărise cu interes confruntarea cel puţin încordată de la intrarea în tabără. Apoi luase hotărârea să-i pună capăt şi carabina trăsese asurzitor. Pe urmă devenise spectator.

Clica lui Bonelli înţelesese atacul ca o trădare infamă din partea lui Hinshaw şi a oamenilor săi. Iar Morales, care se ocupa de spate, nu putea să urmărească derularea năucitoare a operaţiunilor, pe care le interpretă imediat ca fiind un raid de represalii al ticăloşilor lui Bonelli. Şi, bineînţeles, urmă un măcel sângeros.

Din înălţimea crestei, Hunter puncta ici şi colo cursul luptei, ca să-i orienteze deznodământul în sensul care îl interesa. O maşină a lui Bonelli încerca acum să intre în tabără. Hunter ridică liniştit arma şi trase cu o încărcătură explozivă. Limuzina dispăru într-un nor de fum străpuns de flăcări. Apoi, ca să sporească şi mai mult haosul ucigaş care domnea lângă intrare, trimise o grenadă fumigenă care înnegură peisajul şi aşa plin de fum, şi continuă să arunce mai departe încărcături explozive şi grenade cu fragmentare, transformând câmpul de bătălie într-o bacanală infernală de tunet şi distrugere.

Răpăitului armelor automate îi răspundeau puştile şi revolverele. Era infernul, furia, turbarea plină de ură a morţii.

„Rezerviştii” lui Hinshaw nu erau nişte fanfaroni buni pentru încăierări televizate. Ei formau o unitate perfect disciplinată şi antrenată, demnă de cele mai bune pe care Hunter le văzuse în Vietnam. Fără intervenţia lui Hunter, deznodământul luptei ar fi fost foarte clar. Tipii cunoşteau „melodia” şi dispuneau şi de tot arsenalul necesar pentru a-şi dovedi competenţa. Un pistol-mitralieră enorm trăgea neobosit în frontul lui Bonelli, până în momentul în care Hunter îl reperă şi îl suprimă pe loc. Puţin mai departe, câţiva soldaţi înarmaţi cu lansatoare de grenade trăgeau într-o veselie în gangsterii din Tucson. Avură şi ei aceeaşi soartă.

La mai puţin de patruzeci de secunde de la începutul ostilităţilor, clica lui Bonelli pierduse cinci vehicule, care ardeau cu flăcări gigantice. Cadavrele zăceau peste tot, muribunzii horcăiau, iar cerul, negru de atâta fum, părea că vrea să înghită pentru totdeauna acea scenă de oroare. O mişcare prudentă, de o parte şi de alta, lăsă în curând să se presupună o eventuală

încetare a focului. Trebuie spus că amândouă forţele se reduseseră în mod deosebit.

Ultimele trei maşini ale lui Bonelli, rămase dincolo de împrejmuire, manevrau cu o precauţie extremă, încercând să-i recupereze pe puţinii supravieţuitori.

Iar în interiorul taberei, Hunter zări un alt vehicul în mişcare. Morales se afla la volan şi acoperea fuga disperată a unei fantome ivită din trecut: inimitabilul James Ray Hinshaw.

Apoi maşinile lui Bonelli dispărură cu mare viteză, iar Hunter îşi adună armele, pregătindu-se să părăsească locul. Câteva clipe mai târziu, două vehicule apărură în partea din spate a taberei, vânând resturile armatei de la Tucson.

Hunter se întoarse la rulotă.

Branşă pilotul automat. Şi rulota porni pe urmele celor două maşini de vânătoare.

Acum mai avea să concretizeze ultima fază a acestei bătălii din Arizona.

*

Weiss stătea în picioare în umbra unui hangar dărăpănat şi urmărea cu privirea un mic bimotor Cessna, care tocmai aterizase în acea lumină a soarelui ce scăpăta.

Doi tipi solizi ţâşniră din avion şi, cu ochii în patru să detecteze eventualele lucruri suspecte, se instalară de o parte şi de alta a carlingii. Weiss ştia că, în ciuda dezgustului pe care i-l inspirau, acum trebuia să se obişnuiască cu frecventarea unor indivizi de acest gen.

După câteva minute, *capo* din Arizona în persoană apăru la uşa aparatului şi ieşi cu repeziciune. Şi senatorul simţi un fior pe şira spinării, în timp ce înainta ca să strângă acea mână care îl ţinea de acum înainte ca o menghină.

Cei doi nu erau chiar nişte străini, dar nu întreţinuseră niciodată în mod deschis raporturi sociale. Tipii de felul lui Bonelli ar fi stârnit panică în rândul alegătorilor.

Mafiotul îl întâmpină pe senator cu un zâmbet oarecum condescendent.

— Bună ziua, senatorule. Îmi pare bine că te văd.

Weiss nu reuşi să zâmbească.

— Îţi apreciez gestul, Nick, zise el cu solemnitate.

— Pentru asta există prietenii, replică Bonelli cu o sclipire în ochi.

— Ai făcut tot ce era necesar? întrebă Weiss cu nervozitate.

— Mda, înainte de a pleca. Să nu ne mai gândim la asta. După

ce băieţii mei vor trece pe-acolo, îţi va fi greu să-ţi mai aminteşti ceva.

— Prefer să nu cunosc detaliile.

— Cine vorbeşte de detalii? Cu cât vom vorbi mai puţin, cu atât mai bine.

Intrară într-un birou prăpădit vecin cu hangarul. Bonelli îi arătă lui Weiss un scaun plin de praf şi îi oferi un trabuc. Apoi se apropie de fereastră şi întinse gâtul să scruteze linia orizontului. Vizibil nedumerit, se întoarse şi se aşeză pe colţul biroului.

— Ce aşteptăm? întrebă Weiss stingherit.

— Pe fiul meu, Paul. Vine cu noi. Cunoşti Costa Rica?

Senatorul schiţă un zâmbet.

— Avem acolo câteva antene. Imediat după discuţia noastră am sunat la biroul meu de la Washington. Am anunţat că voi fi plecat câteva zile.

— Perfect. S-ar putea să cam dureze. Mai avem câteva chestii de aranjat aici. Dar se pot lipsi de noi. În acest timp, facem plajă şi jucăm golf. Ai mai jucat?

— E jocul meu preferat, răspunse senatorul care începea să se mai destindă puţin.

— Pe terenul de golf am încheiat mai multe afaceri decât...

Bonei li aruncă o privire spre fereastră. Se apropia o maşină.

— Vine Paul, zise *capo* din Arizona. Să mergem.

Trei maşini sosiră în trombă şi se opriră cu un scrâşnet sălbatic de cauciucuri. Trei maşini venind direct din infern! Ciuruite de gloanţe, cu geamurile sparte.

— La naiba! mormăi Bonelli.

Cei doi ucigaşi din avion se repeziră în faţa lui Bonelli ca să-l protejeze.

— Căraţi-vă, sunt ai noştri! le strigă *capo.*

Weiss înainta nervos spre avion, dar la jumătatea distanţei se întoarse.

Maşinile se opriseră exact în faţa biroului. Bonelli, aplecat în jos la portiera primei maşini, vorbea cu însufleţire cu cineva dinăuntru. Apoi deschise brusc portiera, atât de violent că fu gata s-o smulgă din balamale. Şi, dând capul pe spate, începu să lovească în acoperişul maşinii cu furia unui disperat. Pe urmă se aplecă în interior şi trase afară o formă omenească, sau mai curând o grămadă de carne mutilată, şi strânse în braţe ceea ce fusese altădată capul fiului său. Bonelli luă în braţe resturile jalnice şi se grăbi, poticnindu-se, spre avion.

Abraham Weiss înţelese că ceva nu mersese bine.

— Au făcut ce trebuia făcut? îl întrebă el pe *capo* care trecea pe lângă el.

— Mişcă, se răsti Bonelli. Urcă în avion.

Se apropiau şi alte maşini. Tipii solizi ieşeau ca nişte nebuni din maşinile garate în faţa biroului, căutând în mod vizibil poziţii de retragere.

Weiss alergă până la avion şi urcă în momentul în care erau îmbarcate rămăşiţele lui Paul Bonelli. Tipii dinăuntru îl traseră cu brutalitate înăuntru şi închiseră în grabă sasul.

Mda, era clar că ceva nu mersese bine. Şi soarele apusese acum. Va mai răsări el într-o zi pentru Abraham Weiss?

*

Soldaţii lui Hinshaw se ocupau în mod energic de supravieţuitorii de la Tucson aflaţi în faţa hangarului. Vânătoarea luase sfârşit, reîncepea lupta cu mare zgomot.

Hunter nu avea ce să mai facă cu ei. Îşi îndepliniseră sarcina pe care le-o trasase.

Lăsă rulota pe drum, luă arma şi porni peste câmp pe jos, în direcţia capătului de sud al pistei de aterizare. Studiase cu grijă direcţia vântului şi, punându-se în locul pilotului, ştia că acesta va decola cu faţa spre vânt, deci spre sud.

Dar, după toate aparenţele, nu era singurul care se gândise la asta. O maşină se deplasa descoperită pe nisipul deşertului, făcând un uşor ocol pentru a evita scena de luptă de la hangar. Şi acea maşină venea direct spre Hunter. Când ajunse la şaizeci de metri de el, cineva trase prin portieră un proiectil urmat de o dâră de foc.

Hunter se lăsă pe vine, fără să se oprească, evită impactul şi se întoarse, tot pe vine, ca să deschidă focul. Încărcătura explozivă detonă în partea din faţă a maşinii care îşi pierdu echilibrul. Hunter mai trase o dată şi atinse motorul. Vehiculul parcă tresări şi se rostogoli pe spate.

Arma lui Hunter avea nisip pe ţeavă. Nu avea timp s-o cureţe, aşa că o lăsă jos şi continuă să tragă asupra maşinii cu arma Automag 44.

În maşină se aflau doi oameni: Morales la volan şi Hinshaw la arme. Morales era acum inconştient, şi capul lui atârna lamentabil, făcând un unghi ciudat cu linia umerilor. Braţul drept al lui Hinshaw atârna şi el la portieră, tot într-un unghi ciudat. Şi sângera enorm…

Hinshaw îl văzu pe Hunter că se apropie şi îi zâmbi.

— Dacă înţeleg bine, acum am mai rămas doar noi doi,

mormăi el.

— Greşit, zise cu răceală Hunter. Rămâi singur.

Şi se depărtă.

*

Încăierarea de la hangar părea că se potoleşte. Avionul pornise motoarele şi începuse să ruleze pe pistă, ca să fugă cât mai repede din acel loc inospitalier.

Hunter alergă până în mijlocul pistei, ca apoi să se întoarcă cu faţa la avionul care venea spre el. Pământul tremura. Când ajunse la numai cincizeci de metri, Hunter se lăsă într-un genunchi şi, cu răceală, calm, descărcă arma în botul avionului.

Cele opt gloanţe atinseră ţinta, dar nici unul nu nimeri în zona vitală. Hunter aruncă încărcătorul gol şi îl înlocui cu altul, chiar în momentul în care avionul trecea practic peste el, cu roţile dezlipite uşor de sol.

Şi, o fracţiune de secundă, care i se păru totuşi o eternitate, întâlni privirea lui Abie Weiss deformată de oroare.

— Eu conduc dansul! spusese el.

— Ei bine, du-l la dracu! răspunsese Hunter.

Şi, în acea fracţiune de secundă, Hunter murmură:

— L-ai condus prea bine, Abie!

Dar avionul se ridica. Hunter se lungi pe spate şi din nou, cu calm, cu precizie, goli încărcătorul.

Gloanţele atinseră toate opt ţinta. Avionul se lăsă pe o aripă şi un jet de flăcări ţâşni de la capătul fuzelajului. Pilotul încercă să redreseze avionul şi acesta păru că se opreşte o clipă în aer. Dar era doar o iluzie optică creată de apusul soarelui, a cărui culoare roşie se confunda cu flăcările.

Şi avionul explodă cu atâta violenţă, încât detunătura se auzi cu siguranţă până în paradis. Iar rămăşiţele împrăştiate dispărură pentru totdeauna în deşertul veşnic al spaţiului şi timpului.

Exterminatorul puse jos arma şi murmură:

— Treaba e făcută, Nick.

Şi părăsi repede locul.

De data asta nu mai avea de ales.

Diavolul trebuia să pregătească toate dalele de mormânt.

EPILOG

Acum îl aşteptau alte iaduri. Ştia că totdeauna vor fi altele noi, atât timp cât va trăi.

Dar, uneori, cerul merită totuşi şi el puţină atenţie. Atenţie şi tandreţe.

Şi din acest motiv, cel mai mare fugar, omul căutat de toate poliţiile din lume se întorcea liniştit spre paradis.

Fireşte, putea să-i tragă un şut în fund şi să-l trimită înapoi la cruciada lui sângeroasă. Dar într-un mic colţ al minţii sale, Hunter avea o speranţă plină de căldură pentru micuţa Kaufman.

Şi apoi, merita să i se aducă la cunoştinţă moartea tatălui ei, să audă asta din gura cuiva pe care acest lucru nu-l lăsa indiferent. Şi Hunter nu era indiferent.

Şi poate că, amândoi, vor găsi bazele provizorii ale unei fragile înţelegeri reciproce. Era minimul ce se putea încerca.

Şi poate că, în ciuda a tot ce sperau, vor reuşi, un moment, fugar, să lipească bucăţile înstelate ale unui paradis făcut ţăndări.

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3

CAPITOLUL II.....9

CAPITOLUL III.....13

CAPITOLUL IV.....18

CAPITOLUL V.....24

CAPITOLUL VI.....31

CAPITOLUL VII.....38

CAPITOLUL VIII.....43

CAPITOLUL IX.....48

CAPITOLUL X.....54

CAPITOLUL XI.....60

CAPITOLUL XII.....66

CAPITOLUL XIII.....74

CAPITOLUL XIV.....81

CAPITOLUL XV.....87

CAPITOLUL XVI.....92

CAPITOLUL XVII.....97

CAPITOLUL XVIII.....102

CAPITOLUL XIX.....106

CAPITOLUL XX.....109

CAPITOLUL XXI.....114

EPILOG.....119

CUPRINS.....120

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

MERCENAR MERCENAR

Exterminatorul îşi continua vânătoarea de canibali. Îi hărţuise, de la micile lor fortăreţe din Cleveland, până la imensităţile deşertice ale Arizonei. Şi aici nu fusese deloc decepţionat: găsise sălbatici ai Mafiei, o hoardă întreagă, instalaţi confortabil, foarte bine infiltraţi, întărindu-şi în fiecare zi influenţa leproasă şi parazitară asupra bunei societăţi din statul Marelui Canion. Erau atât de numeroşi, încât Hunter a trebuit să petreacă o săptămână la Tucson ca să-i numere, să-i localizeze şi să determine cu precizie locurile şi momentele cele mai potrivite pentru atac.

Hunter alesese statul Arizona ca ultimă ţintă a războiului său perpetuu. Venise fără vreo idee preconceptă, dar gata să extermine „pleava" oriunde o găsea. Iar acum se afla în faţa unei enigme: cunoştea soluţia, dar nu şi misterul, avea răspunsul, dar nu şi întrebarea. Astfel că se întorsese în umbră, ca să găsească întrebarea ale cărei răspunsuri îi vor furniza cheia enigmei.

EDITURA Z 2000 EDITURA Z 2000
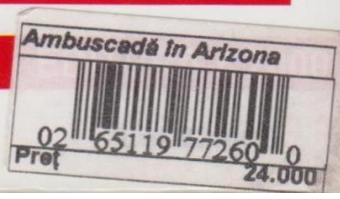
ISBN 973-9127-81-X